

PROGRAM WSPÓŁPRACY TRANSGRANICZNEJ
POLSKA – BIAŁORUŚ – UKRAINA
2007-2013

(PROJEKT)

Spis treści:

Streszczenie.....	3
Rozdział 1.....	6
1. Opis i analiza społeczno-gospodarcza obszaru objętego programem	6
1.1. Opis obszaru oraz analiza demograficzna	6
1.2. Struktura gospodarki	8
1.3. Infrastruktura	10
1.4. Edukacja, nauka i kultura	12
1.5. Środowisko przyrodnicze i jego ochrona	12
2. Analiza SWOT	14
3. Zgodność programu z innymi programami i strategiami	17
4. Cele, priorytety i działania	20
4.1. Kontekst programu	20
4.2. Priorytet 1. Wzrost konkurencyjności obszaru przygranicznego.....	21
4.2.1 Działanie 1.1. Lepsze warunki dla przedsiębiorczości	21
4.2.2 Działanie 1.2. Rozwój turystyki	23
4.2.3 Działanie 1.3. Poprawa dostępności regionu.....	24
4.3. Priorytet 2. Poprawa jakości życia	25
4.3.1 Działanie 2.1. Ochrona środowiska w obszarze przygranicznym	25
4.3.2 Działanie 2.2. Sprawne i bezpieczne granice.....	27
4.4. Priorytet 3. Współpraca sieciowa oraz inicjatywy społeczności lokalnych.....	28
4.4.1 Działanie 3.1. Rozwój regionalnych i lokalnych możliwości współpracy transgranicznej.....	29
4.4.2 Działanie 3.2. Inicjatywy społeczności lokalnych	30
4.5. Pomoc techniczna.....	31
5. Wskaźniki	33
6. Indykatory Plan Finansowy.....	34
Rozdział 2.....	37
1. Instytucje odpowiedzialne za wdrożenie programu.....	37
1.1. Wspólny Komitet Monitorujący	37
1.2. Wspólna Instytucja Zarządzająca.....	39
1.3. Wspólny Sekretariat Techniczny.....	42
2. Procedury wdrażania programu	45
2.1. Procedury składania wniosków i zawierania umów	45
2.2. Przepływy finansowe	48
2.3. Monitoring, kontrola i audyt	51
2.4. Wdrażanie na poziomie projektu	53
2.5. Informacja, promocja i języki programu	56
Aneks 1. Plan informacji i promocji.....	57
Aneks 2. Informacja nt. postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko	60
Aneks 3. Wybrane dane o podregionach 2005.....	76
Aneks 4. Mapy.....	82

STRESZCZENIE

Program Współpracy Transgranicznej Polska-Białoruś-Ukraina 2007-2013 (dalej „program”) w ramach Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (EISP) kontynuuje i rozszerza współpracę na obszarze pogranicza trzech krajów, która dotychczas rozwijana była w ramach: Programu Sąsiedztwa Polska – Białoruś – Ukraina INTERREG IIIA/Tacis CBC 2004-2006 (Program Sąsiedztwa).

Pomimo znaczącego postępu współpracy transgranicznej, poziom integracji obszaru objętego programem wymaga dalszej poprawy co przyczyni się do pełnego wykorzystania potencjału społecznego i gospodarczego regionu przygranicznego. Jest to tym ważniejsze, że poziom rozwoju gospodarczego obszaru objętego programem jest niedostateczny – charakteryzuje się stosunkowo niskim PKB *per capita*, bardzo wysoką stopą bezrobocia w polskiej części, stosunkowo dużym udziałem rolnictwa w strukturze zatrudnienia, relatywnie niską konkurencyjnością i innowacyjnością MSP, niskimi nakładami na B+R oraz technicznymi standardami ochrony środowiska.

Program ułatwi współpracę transgraniczną poprzez zbliżanie do siebie różnych osób i podmiotów – mieszkańców, instytucji i organizacji, przedsiębiorstw i społeczności lokalnych – w celu lepszego wykorzystywania możliwości jakie niesie wspólny rozwój obszaru przygranicznego.

Program został przygotowany przez wspólną grupę roboczą, która składała się z przedstawicieli władz centralnych i regionalnych trzech krajów, zgodnie z *Rozporządzeniem (WE) nr 1638/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. określającego przepisy ogólne w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa*. Rola koordynacyjna została przypisana Ministerstwu Rozwoju Regionalnego Rzeczypospolitej Polskiej jako przyszłej Wspólnej Instytucji Zarządzającej programem.

Spotkania wspólnej grupy roboczej odbyły się w następujących terminach i miejscach:

- 17 lipca 2006, Lublin, Polska
- 18 października 2006, Białystok, Polska
- 29-30 listopada 2006, Lwów, Ukraina
- 5 lipca 2007, Warszawa, Polska
- 6 marca 2008, Warszawa, Polska

Konsultacje społeczne projektu programu zostały zorganizowane we wszystkich krajach/regionach objętych programem. Projekt programu zamieszczony został również na stronie internetowej Wspólnej Instytucji Zarządzającej, a w regionach objętych programem zorganizowano kilka spotkań. Program został zaprezentowany władzom lokalnym, partnerom społecznym i gospodarczym, organizacjom pozarządowym, instytucjom edukacyjnym i innym potencjalnym beneficjentom jak też narodowym instytucjom odpowiedzialnym za polityki sektorowe. Wyniki konsultacji społecznych uwzględniono w końcowej wersji projektu programu.

W trakcie opracowywania programu wzięto pod uwagę kwestie środowiskowe. Przeprowadzono postępowanie w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, w tym dodatkowe konsultacje społeczne. W prognozie oddziaływania na środowisko stwierdzono, iż prawdopodobieństwo negatywnego oddziaływania programu na środowisko jest znikome. Podkreślono, że realizacja Priorytetów 2. i 3. przyczyni się do podniesienia jakości środowiska i zdrowia publicznego. Rekomendacje płynące z konsultacji w ramach postępowania w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko uwzględniono w końcowej wersji projektu programu.

Głównym celem programu jest **wspieranie transgranicznych procesów rozwojowych**. Cel programu realizowany będzie poprzez niekomercyjne projekty w ramach następujących priorytetów i działań:

Priorytet 1. Wzrost konkurencyjności obszaru przygranicznego

- *Działanie 1.1. Lepsze warunki dla przedsiębiorczości*
- *Działanie 1.2. Rozwój turystyki*
- *Działanie 1.3. Poprawa dostępności regionu*

Priorytet 2. Poprawa jakości życia

- *Działanie 2.1. Ochrona środowiska w obszarze przygranicznym*
- *Działanie 2.2. Sprawne i bezpieczne granice*

Priorytet 3. Współpraca sieciowa oraz inicjatywy społeczności lokalnych

- *Działanie 3.1. Rozwój regionalnych i lokalnych możliwości współpracy transgranicznej*
- *Działanie 3.2. Inicjatywy społeczności lokalnych*

Cel programu zgodny jest z *European Neighbourhood and Partnership Instrument Cross-Border Cooperation Strategy Paper 2007-2013 (Strategy Paper)* i czterema celami strategicznymi zawartymi w *Strategy Paper*.

Trzy działania w ramach Priorytetu 1. odpowiadają Celowi 1. (Wspieranie rozwoju społeczno-gospodarczego w regionach po obu stronach wspólnej granicy) określone w *Strategy Paper*. Dwa działania w ramach Priorytetu 2. zgodne są z Celem 2. *Strategy Paper* (Wspólne działania wobec wspólnych wyzwań w dziedzinach takich, jak środowisko, zdrowie publiczne oraz przeciwdziałanie i zwalczanie zorganizowanej przestępczości). Dodatkowo Działanie 2.2. jest zgodne z Celem 3. zawartym w *Strategy Paper* (Zapewnienie sprawnego i bezpiecznego funkcjonowania granic). Dwa działania w ramach Priorytetu 3. odpowiadają Celowi 4. (Wpieranie transgranicznych inicjatyw społeczności lokalnych) wskazanemu w *Strategy Paper*.

Program podzielony jest na dwa główne rozdziały.

Rozdział 1. zawiera strategiczną część programu. Składa się z 6 podrozdziałów. W pierwszym zamieszczono opis obszaru objętego programem oraz analizę społeczno-gospodarczą. Drugi zawiera analizę SWOT podsumowującą analizę z pierwszego

podrozdziału. W trzeciej części zaprezentowano informację na temat zgodności programu z innymi programami i istniejącymi strategiami. Cele, priorytety oraz działania przedstawione zostały w podrozdziale 4, po którym zamieszczono wskaźniki programu (podrozdział 5.) oraz Indykatorywny Plan Finansowy (podrozdział 6.).

Rozdział 2. prezentuje struktury i procedury wdrożeniowe. Podzielony jest na 2 podrozdziały. Pierwszy opisuje struktury wdrożeniowe programu. Założenia dotyczące procedur wdrożeniowych, w tym aplikacyjnych, przepływów finansowych, monitoringu i działań promocyjnych opisane zostały w podrozdziale 2.

Załącznikami do programu są 4 aneksy. Pierwszy zawiera plan informacji i promocji. Aneks 2 prezentuje informację nt. postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko. Dwa ostatnie aneksy zawierają wybrane dane statystyczne oraz mapy obszaru objętego programem.

ROZDZIAŁ 1

1. OPIS I ANALIZA SPOŁECZNO-GOSPODARCZA OBSZARU OBJĘTEGO PROGRAMEM

1.1. Opis obszaru oraz analiza demograficzna

Obszar programu obejmuje główne regiony wsparcia oraz regiony przyległe¹ i składa się z następujących jednostek administracyjnych:

- w Polsce podregiony: krośnieńsko-przemyski (w województwie podkarpackim), białostocko-suwański i (w województwie podlaskim), białkopodlaski i chełmsko-zamojski (w województwie lubelskim), podregion ostrołęcko-siedlecki (w województwie mazowieckim) a także jako regiony przyległe: podregion rzeszowsko-tarnobrzeski (woj. podkarpackie), łomżyński (w województwie podlaskim) i lubelski (woj. lubelskie);
- w Białorusi: obwód grodzieński, obwód brzeski, siedem zachodnich rejonów obwodu mińskiego: Miadzioł, Wilejka, Mołodeczno, Wołożyn, Stołpce, Nieśwież, Kleck, oraz jako regiony przyległe: Mińsk (miasto) i wschodnia część obwodu mińskiego (15 rejonów) oraz obwód homelski;
- w Ukrainie: obwód lwowski, wołyński, zakarpacki i jako regiony przyległe: obwód tarnopolski, rówieński, iwanofrankowski.

Powierzchnia całego obszaru objętego programem wynosi 316,3 tys. km², w tym obszar:

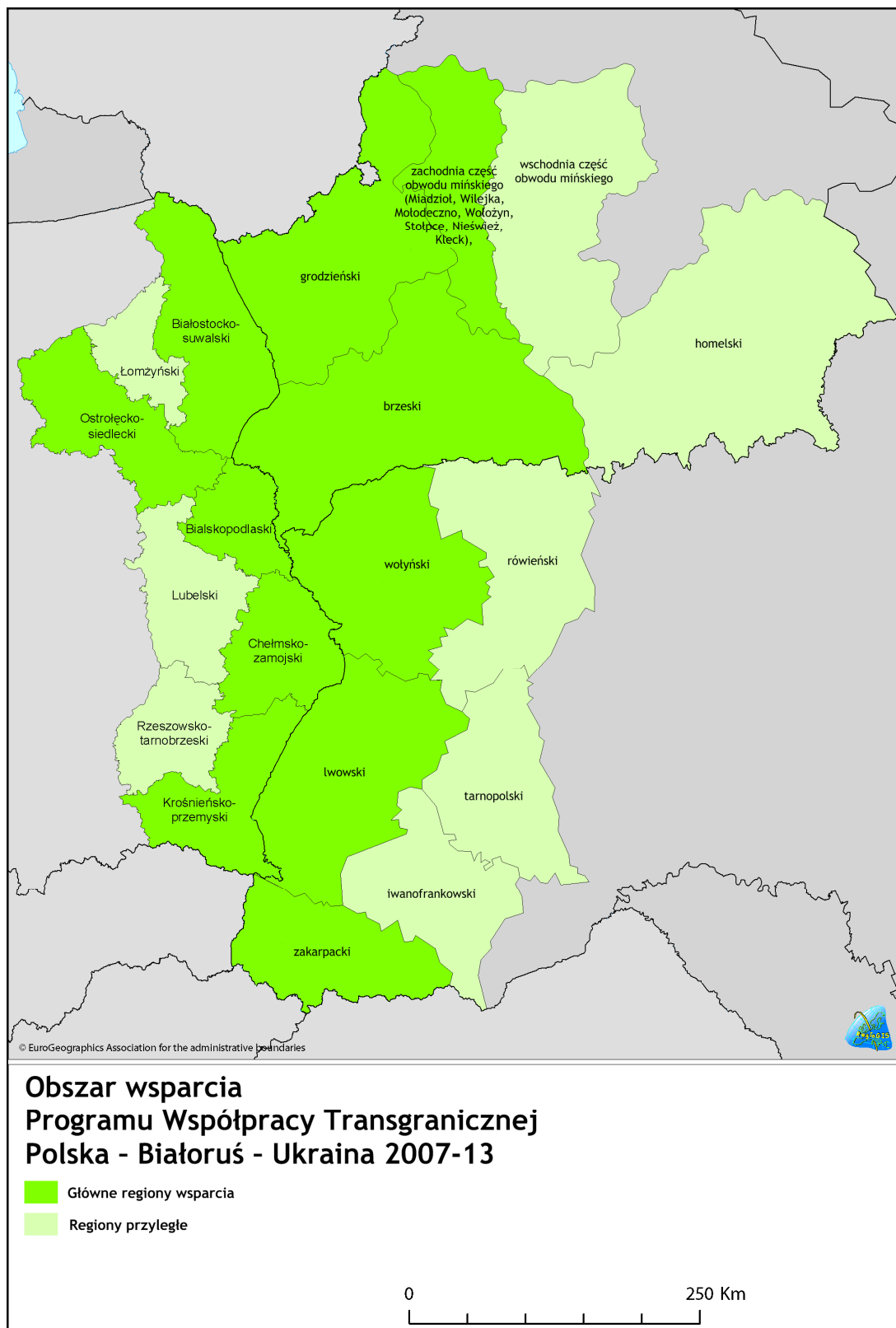
- polskiej części obszaru objętego programem wynosi 75,3 tys. km² (w tym: 22,7 tys. km² w regionach przyległych)
- białoruskiej: 138,5 tys. km² (w tym: 68,9 tys. km² w regionach przyległych)
- ukraińskiej: 102,5 tys. km² (w tym: 47,8 tys. km² w regionach przyległych).

Długość granicy polsko-białoruskiej wynosi 418 km, polsko-ukraińskiej 535 km a białorusko-ukraińskiej w części objętej programem 205 km.

Obszar objęty programem zamieszkuje 20,9 mln osób (2005 r.), w tym w polskiej części mieszka 5,1 mln osób, w białoruskiej 7,3 mln osób a w ukraińskiej 8,5 mln osób. Średnia gęstość zaludnienia na całym obszarze objętym programem wynosi 70 osób/km² (w polskiej części: 83 osoby/km²; w białoruskiej: 53 osób/km²; w ukraińskiej: 83 osoby/km², zob. Aneks 3 i 4).

¹ Zgodnie z definicją głównych regionów wsparcia oraz regionów do nich przylegających w: *European Neighbourhood and Partnership Instrument Cross-Border Cooperation Strategy Paper 2007-2013*.

Obszar objęty programem:

Obszar ten charakteryzuje się spadkiem liczby mieszkańców na przestrzeni ostatnich lat, mimo iż w 4 polskich podregionach (rzeszowsko-tarnobrzeskim, krośnieńsko-przemyskim, ostrołęcko-siedleckim i łomżyńskim) występuje dodatni przyrost naturalny. Wyludnienie powodowane jest ujemnym saldem migracji na całym obszarze przygranicznym oraz dodatkowo ujemnym przyrostem naturalnym na większości terenów objętych programem.

Struktura narodowościowa (mimo, że stosunkowo homogeniczna wewnątrz granic państwowych)² oraz powiązania historyczne tworzą duży potencjał współpracy na obszarze objętym programem.

W 2005 r. przeważająca część ludności na obszarze objętym programem była w wieku produkcyjnym (65,3%). 18,1% ludności tego obszaru była w wieku przedprodukcyjnym a 16,6% w wieku poprodukcyjnym.

1.2. Struktura gospodarki

W porównaniu do średniego PKB *per capita* UE, obszar objęty programem jest słabo rozwinięty gospodarczo i charakteryzuje się stosunkowo dużym udziałem rolnictwa i przemysłu w wartości dodanej i zatrudnieniu oraz niewystarczającą konkurencyjnością i innowacyjnością gospodarki. Najwyższy udział rolnictwa w zatrudnieniu (ponad 50%) odnotowano w podregionach: ostrołęcko-siedleckim, białkopodlaskim, chełmsko-zamojskim i łomżyńskim. W białoruskiej części udział ten wahał się od 10% (obwód homelski) do ponad 16% (obwody miński i grodzieński), a w ukraińskiej od 26% (obwód iwanofrankowski) do prawie 29% (obwód zakarpacki). Jedyne obszary miejskie charakteryzują się niskim udziałem rolnictwa i wysokim udziałem usług w zatrudnieniu. Natomiast średni udział rolnictwa w strukturze zatrudnienia w UE wynosił 4,9% w 2005 r. Ponieważ rolnictwo na obszarze objętym programem ma tak duże znaczenia, konieczny jest rozwój przetwórstwa produktów rolnych. Oznacza to pakowanie zgodne z wymogami marketingu, transport i koordynację logistyczną – tylko wtedy produkty rolne trafią do odbiorców w najlepszym stanie. Wymaga to także koordynacji rozwoju sieci dróg na obszarach wiejskich, parku samochodowego i pakowania. Rozbudowa lokalnej i regionalnej infrastruktury transportowej konieczna jest także do wzrostu znaczenia gospodarczego turystyki.

Średni PKB *per capita* w polskiej części tego obszaru w roku 2005 wynosił ca. 3,7 tys. EUR a w ukraińskiej 1,2 tys. EUR. W białoruskiej części średni PKB *per capita* w 2005 r. wynosił 2,5 tys. EUR. Średni PKB *per capita* w UE-25 wyniósł w 2005 r. 23,4 tys. EUR. Obszar przygraniczny charakteryzuje się wzrostem gospodarczym – w 2005 r. średnioroczny wzrost PKB sięgnął 9,2% w części białoruskiej, 3,2% w polskiej i 2,6% w ukraińskiej³. W UE wzrost PKB w 2005 r. wyniósł średnio 1,7%.

² Struktura narodowościowa – zob. Aneks 3.

³ Dane Banku Światowego.

Rynek pracy na obszarze objętym programem charakteryzuje się dużym zróżnicowaniem. Stopa bezrobocia w polskiej części tego obszaru w 2005 r. wahała się między 15% a 21%, w ukraińskiej od 7 do 10%, w białoruskiej oficjalna stopa bezrobocia rejestrowanego nie przekraczała 2%. Długotrwałe bezrobocie jest problemem szczególnie widocznym w polskiej części obszaru objętego programem – dotyka ono ponad 50% bezrobotnych. W polskiej części kobiety stanowią około 50% ogółu bezrobotnych, w białoruskiej około 70%, a w ukraińskiej około 60%.

Rozwój sektora małych i średnich przedsiębiorstw (MSP) w ukraińskiej i białoruskiej części obszaru objętego programem jest znacznie słabszy niż w UE. W 2005 r. liczba MSP w przeliczeniu na 1 tys. mieszkańców wahała się między 57 a 102 w polskiej części obszaru przygranicznego, 3-5 w części ukraińskiej i 2-3 w białoruskiej. Średni wskaźnik dla UE w 2005 r. wynosił 47. Ze względu na różnice w systemach instytucjonalnych i w zakresie funkcjonowania gospodarki rynkowej między Polską, Ukrainą i Białorusią ramy działalności i rozwoju MSP są zróżnicowane. Jednakże nawet w polskiej części obszaru przygranicznego, która dzięki największemu zaawansowaniu procesów restrukturyzacyjnych gospodarki i członkostwu w UE ma najlepsze możliwości funkcjonowania a także wspierania MSP, sektor ten nadal napotyka wiele barier i utrudnień w rozwoju (np. bariery administracyjne i biurokratyczne). W połączeniu z poziomem rozwoju gospodarczego i poziomem zamożności mieszkańców tego obszaru tworzy to stosunkowo trudne uwarunkowania funkcjonowania MSP.

W porównaniu ze średnią UE, gospodarka obszaru objętego programem charakteryzuje się niewystarczającą konkurencyjnością, szczególnie w zakresie jakości i zaawansowania technologicznego, oraz niską innowacyjnością. Do produkcji i eksportu na obszarze objętym programem należy wprowadzać nowe, bardziej zaawansowane technologicznie i o wyższej wartości dodanej produkty i usługi. To wymaga rozwoju branż zorientowanych eksportowo, w których wytwarzane są wysokiej jakości towary (np. produkty spożywcze, meble, papier, buty, odzież, opakowania).

Wskaźnik HRST (Human Resources in Science and Technology) – udział zasobów ludzkich zatrudnionych w działalności naukowo-technologicznej jako procent siły roboczej – w UE wynosił 42,2 w 2005 r. W polskich podregionach objętych programem wskaźnik ten wahał się między 29,5 a 32,4. Niewystarczające są nakłady na badania i rozwój, a współpraca instytucji naukowych (szczególnie uczelni wyższych) z biznesem i administracją publiczną nie jest dobrze rozwinięta. W Polsce w 2005 r. wydatki na badania i rozwój sięgały 0,56% PKB, na Białorusi – 0,68%⁴, podczas gdy średnio w UE wskaźnik ten wynosił 1,85%. Mimo licznych atutów, napływ bezpośrednich inwestycji zagranicznych (BIZ) do obszaru przygranicznego jest ograniczony. W tym zakresie istnieje duży, niewykorzystany potencjał. Głównymi barierami ograniczającymi napływ BIZ jest słaba infrastruktura transportowa, niedostateczna współpraca transgraniczna, zróżnicowanie systemów instytucjonalnych oraz niewystarczająca promocja gospodarcza.

⁴ Wydatki krajowe brutto, wg danych Państwowego Komitetu Nauki i Technologii Republiki Białoruś.

1.3. Infrastruktura

Położenie obszaru objętego programem z perspektywy potencjału rozwojowego transportu jest korzystne. Leży on na drodze głównych szlaków tranzytowych pomiędzy sieciami Europy i Azji – dzięki temu stanowi solidną podstawę rozwoju międzynarodowego transportu drogowego i kolejowego. Znaczący udział w transzycie towarów ma przesył gazu, ropy oraz produktów ropopochodnych rurociągami. Obszar przecinają Paneuropejskie Korytarze Transportowe:

- II Berlin - Warszawa - Mińsk - Moskwa - Niżny Nowogród. Korytarz ten składał się będzie z modernizowanego szlaku kolejowego C-E20 oraz szlaku drogowego E30, który na terytorium Polski będzie stanowił autostradę A-2,
- III: Berlin – Drezno – Wrocław – Katowice - Kraków – Rzeszów – Medyka – Lwów – Kijów. W skład tego korytarza wchodzi m.in.: szlak kolejowy E30 (Drezno – Wrocław – Katowice - Kraków – Rzeszów – Medyka - Lwów - Kijów) i szlak drogowy E40 (Drezno – Wrocław – Kraków - Rzeszów – Korczowa – Lwów – Kijów), który na terytorium Polski będzie stanowił autostradę A-4,
- IX: Kijów-Homel-Witebsk i odgałęzienie Mińsk-Wilno,
- V: Kosyń-Czop-Lwów-Równe-Mińsk,
- Morze Bałtyckie – Morze Czarne Międzynarodowy Korytarz Transportowy: porty bałtyckie – polskie porty bałtyckie – Dorohusk – Jagodzin – Kowel – Łuck – Równe – Tarnopol – porty Morza Czarnego.

Istnieją plany dokończenia do 2013 r. budowy autostrady A-4 (Berlin – Wrocław – Katowice – Kraków – Rzeszów – Lwów) oraz drogi ekspresowej S19 (Kuźnica Białostocka – Białystok – Lublin – Rzeszów – Barwinek – Koszyce – Bukareszt) biegnącej przez obszar objęty programem.

Istniejąca infrastruktura transportowa⁵, szczególnie drogowa jest niewystarczająca zarówno w zakresie jej gęstości jak i przede wszystkim jakości. Największa gęstość dróg występuje w polskich podregionach (od 40 do 78 km na 100 km²). W części ukraińskiej waha się ona między 25 i 38 km na 100 km² a w białoruskiej od 27 do 47 km na 100 km². Po obu stronach zewnętrznej granicy UE znajdują się linie kolejowe zarówno o standardowym jak i szerokim rozstawie osi, które mogą być wykorzystywane do przewozu osób.

Wykorzystanie położenia tranzytowego wymaga rozbudowy i modernizacji dróg ekspresowych i obwodnic, linii i infrastruktury kolejowej oraz infrastruktury granicznej. Poprawy wymaga także bezpieczeństwo transportu. Transport i logistyka odgrywa kluczową rolę w tworzeniu warunków do kierowania produkcji z obszaru objętego programem na rynki zagraniczne.

⁵ Zob. Aneks 4 (mapa infrastruktury transportowej)

Istnieje potrzeba rozwoju i podniesienia poziomu istniejących przejść granicznych oraz budowy nowych w celu zapewnienia odpowiedniej obsługi obecnego ruchu granicznego oraz tworzenia warunków do jego rozwoju, zarówno w aspekcie biznesowym jak i turystycznym. Na granicy polsko-białoruskiej jest 13 przejść granicznych (8,8 mln przekroczeń granicy w 2005 r., 8,8% więcej niż w 2004 r.) a na granicy polsko-ukraińskiej: 12 przejść granicznych (17,8 mln przekroczeń granicy w 2005 r., wzrost o 46,5% w stosunku do 2004 r.).

Na obszarze objętym programem znajduje się 7 lotnisk międzynarodowych i 7 lotnisk regionalnych. Międzynarodowe porty lotnicze znajdują się w: Mińsku (2 lotniska), Brześciu, Grodnie, Łucku, Lwowie i Tarnopolu. Regionalne lotniska usytuowane są w: Rzeszowie, Lublinie, Ivano-Frankivsku, Równem, Mukaczewie, Homlu i Mozyrze. Infrastruktura transportu lotniczego wymaga unowocześnienia i rozbudowy, aby spełniała potrzeby rosnącego popytu na usługi lotnicze.

Poprawy wymaga dostępność i jakość telekomunikacji, choć rozwój telefonii komórkowej zdecydowanie polepszył dostęp do telefonii na całym polsko - białorusko - ukraińskim obszarze objętym programem. Stosunkowo niska jest używalność internetu. Udział gospodarstw domowych posiadających dostęp do internetu w Polsce w 2005 r. wyniósł 30%, na Białorusi – 25%⁶, na Ukrainie 15%, podczas gdy w UE 48%. Niedostatecznie rozwinięta jest także infrastruktura telefonii stacjonarnej. Liczba głównych łączy telefonicznych w przeliczeniu na 100 osób w Polsce w 2003 r. wyniosła 32, na Ukrainie 23, a na Białorusi 36, podczas gdy w UE wyniosła 50. W 2003 r. 46% ludności Polski była abonentami telefonii komórkowej (w 2004 r. odsetek ten wzrósł już do 60%), na Ukrainie 13%, na Białorusi 42%, a w UE 81%.

Również infrastruktura użyteczności publicznej (wodociągi, kanalizacja, składowiska odpadów i oczyszczalnie ścieków) wymaga rozbudowy i modernizacji. W 2004 r. gęstość sieci wodociągowej wynosiła od 5,8 km na 100 km² w obwodzie rówieńskim do 375 km na 100 km² w Mińsku. Gęstość sieci kanalizacyjnej wynosiła natomiast między 0,3 km na 100 km² w obwodzie mińskim a 185,4 km na 100 km² w Mińsku. W ukraińskiej części obszaru objętego programem wartości te wahają się między 2,5 km a 10 km na 100 km², a w polskich podregionach: między 4,0 a 54,7 km na 100 km². Stosunek między gęstością sieci wodociągowej a gęstością sieci kanalizacyjnej wciąż pozostaje niezrównoważony.

Stosunkowo słabo rozwinięta jest infrastruktura turystyczna, w tym szczególnie w zakresie standardów jakości. Dostępność całorocznych miejsc noclegowych (116,9 tys. w 2005 r., zob. Aneks 3) jest za mała w stosunku do potrzeb. Wykorzystanie potencjału turystycznego obszaru objętego programem oraz rozwój kontaktów biznesowych i kulturalnych wymaga rozbudowy i modernizacji bazy noclegowej.

⁶ The Republican Unitary Telecommunication Enterprise Beltelecom, the Republic of Belarus.

1.4. Edukacja, nauka i kultura

Infrastruktura edukacyjna na obszarze objętym programem jest stosunkowo dobrze rozwinięta, choć wymaga ona modernizacji i dostosowania do potrzeb rynku pracy. Na obszarze objętym programem znajduje się 179 uczelni wyższych, w których studiuje ponad 1,2 mln studentów.

Struktura wykształcenia ludności zamieszkującej polsko-białorusko-ukraiński obszar nadgraniczny jest stosunkowo dobra, chociaż konieczny jest dalszy wzrost udziału osób z wykształceniem wyższym. Ważny jest także profil kształcenia, który obecnie nie odpowiada wymogom nowoczesnej gospodarki. Brakuje specjalistów w dziedzinach zorientowanych rynkowo.

Najwyższy udział osób z wyższym wykształceniem w ogólnej liczbie mieszkańców odnotowano w Mińsku (35%), obwodzie lwowskim (29%) i rówieńskim (27%), podczas gdy w polskiej części obszaru przygranicznego waha się on między 12 a 21%. W pozostałych podregionach białoruskich udział ten waha się między od 18 a 19,8%.

Także system finansowania nauki nie odpowiada potrzebom gospodarki opartej na wiedzy. W porównaniu do sytuacji w UE, sektor naukowo-badawczy w zbyt małym stopniu współpracuje z gospodarką, niewielki jest zakres komercjalizacji badań. Na obszarze objętym programem konieczne jest lepsze wykorzystanie stosunkowo dużego potencjału naukowo-badawczego. Liczne i na dobrym poziomie uczelnie wyższe mogą stać się dobrym zapleczem dla efektywnego systemu innowacyjnego, działającego według koncepcji *triple helix* (współpraca biznesu, nauki i administracji publicznej).

Pogranicze polsko-białorusko-ukraińskie charakteryzuje się bogatym dziedzictwem kulturowym, zarówno materialnym jak i niematerialnym. Liczne zabytki, w tym o światowym znaczeniu, oraz bogactwo kultury niematerialnej stanowią atuty dla rozwoju nie tylko turystyki, ale także życia kulturalnego mieszkańców tego obszaru. Bogata jest także infrastruktura kultury (teatry, opery, kina, biblioteki, lokalne ośrodki kultury), choć wymaga ona nakładów inwestycyjnych na modernizację.

1.5. Środowisko przyrodnicze i jego ochrona

Na pograniczu polsko-białorusko-ukraińskim występują niezanieczyszczone obszary o ogromnych walorach krajobrazowych i środowiskowych. Duża część obszaru pogranicza znajduje się na terenie tak zwanych Zielonych Płuc Europy (ZPE). Obszar objęty programem obejmuje miejsca, które odgrywają ważną rolę w Europejskiej Sieci Środowiskowej NATURA 2000 (na obszarze przygranicznym zajmują one łącznie ponad 31 tys. km²). Tereny objęte ochroną stanowią od 1 do 62% obszarów poszczególnych podregionów objętych programem. Największy udział obszarów chronionych charakteryzuje polską część obszaru przygranicznego.

Dzięki stosunkowo niezniszczonemu środowisku, malowniczym krajobrazom i bogatemu dziedzictwu kulturowemu, pogranicze polsko-białorusko-ukraińskie dysponuje korzystnymi warunkami do rozwoju turystyki różnych typów (w tym agro- i

ekoturystyki, turystyki zdrowotnej, rekreacyjnej i pielgrzymkowej). Małe zanieczyszczenie, szczególnie powietrza, jest dobrym przyczynkiem do dalszego zrównoważonego rozwoju gospodarczego bez wzrostu zagrożeń środowiskowych i zdrowotnych.

Infrastruktura ochrony środowiska jest niedostateczna. Wiele wsi i mniejszych miejscowości nie jest wyposażona w systemy kanalizacji i oczyszczania ścieków. Brakuje także nowoczesnych systemów zbierania, składowania i recyklingu odpadów. Obszar objęty programem charakteryzuje się wysokim zagrożeniem pożarowym oraz powodziowym ze względu na niedostatecznie rozwiniętą infrastrukturę przeciwpowodziową.

Istniejąca infrastruktura wymaga rozbudowy i unowocześnienia. Zdecydowanej poprawy wymaga także świadomość ekologiczna mieszkańców pogranicza. Ze względu na charakterystykę geograficzną (transgraniczne położenie kompleksów leśnych, rzek i obszarów chronionych), wyzwania w zakresie ochrony przyrody wymagają współpracy transgranicznej.

2. ANALIZA SWOT

	Silne strony	Słabe strony	Szanse	Zagrożenia
Gospodarka	<ul style="list-style-type: none"> doświadczenie i tradycje w niektórych branżach, m.in.: przetwórstwa drewna i mięsa, browarniczym, tytoniowym, chemicznym i lekkim oraz w rzemieślnictwie położenie geograficzne sprzyja kontaktom handlowym z UE, Wschodnią Europą i Azją tradycje handlowe wysokiej jakości baza surowcowa dla produkcji żywności, przetwórstwa drewna i przemysłu elektromaszynowego występowanie surowców mineralnych wzrastająca liczba MSP 	<ul style="list-style-type: none"> koncentracja produkcji w upadających gałęziach koncentracja produkcji jedynie wokół miast niski poziom innowacyjności i zaawansowania technologicznego firm niski poziom inwestycji, w tym napływu kapitału słabo rozwinięty system wspierania biznesu i informacji handlowej złe prawodawstwo w zakresie infrastruktury zagospodarowania odpadów niska efektywność wykorzystania energii prawne i administracyjne bariery współpracy biznesowej, w tym wymogi wizowe 	<ul style="list-style-type: none"> wprowadzenie nowoczesnych technologii inicjatywy wspierające aktywność ekonomiczną, szczególnie w sektorze MSP napływ kapitału rozwój transgranicznej współpracy biznesowej ułatwienia wizowe dla przedsiębiorców wspólne / skoordynowane transgraniczne planowanie strategiczne rozwoju regionalnego 	<ul style="list-style-type: none"> rosnące dysproporcje rozwojowe między obszarami miejskim i wiejskimi dalszy brak wspólnego/skoordynowanego planowania przestrzennego i gospodarczego konkurencja w zakresie przyciągania inwestycji bariery administracyjne utrudniające konkurencję rynkową, szczególnie w sektorze rolnym dalsze utrudnienia wizowe
Infrastruktura	<ul style="list-style-type: none"> dogodne położenie transportowe wystarczająca gęstość sieci transportowej dobry dostęp do infrastruktury transportowej gazu, ropy i paliw 	<ul style="list-style-type: none"> brak autostrad i obwodnic miast słaba jakość i przepustowość dróg niewystarczająca liczba i przepustowość przejść granicznych w stosunku do potrzeb ruchu granicznego brak lokalnych przejść granicznych niewystarczająca dostępność usług telekomunikacyjnych (internet, telefonia stacjonarna i mobilna) niewystarczająca infrastruktura 	<ul style="list-style-type: none"> rozwój infrastruktury granicznej, w tym przejść granicznych dla pieszych ponowne otwarcie przejść dla małego ruchu przygranicznego modernizacja i rozbudowa dróg, w tym autostrad i dróg ekspresowych rozwój istniejących systemów transportowych pod kątem międzynarodowego tranzytu towarowego rewitalizacja istniejących, 	<ul style="list-style-type: none"> negatywne oddziaływanie środowiskowe rozbudowywanej infrastruktury transportowej i komunikacyjnej brak środków na rozwój i modernizację systemów komunikacyjnych i infrastruktury granicznej brak wspólnego/skoordynowanego transgranicznego planowania przestrzennego

		<p>zagosporodarowania odpadów i ścieków</p> <ul style="list-style-type: none"> • niskie wykorzystanie odnawialnych źródeł energii 	<p>nieużywanych lotnisk</p> <ul style="list-style-type: none"> • rozwój infrastruktury turystyki wzdłuż dróg szybkiego ruchu • rozwój infrastruktury informatycznej i komunikacyjnej • rozwój parków technologicznych i przemysłowych 	
<p>Rynek pracy, edukacja i instytucje społeczne</p>	<ul style="list-style-type: none"> • dobrze rozwinięta baza edukacji na poziomie wyższym • wysoki udział populacji w wieku produkcyjnym • wysoka jakość kapitału ludzkiego w zakresie wykształcenia i umiejętności • niskie koszty pracy • duży potencjał przedsiębiorczości • duża liczba nowych NGO-sów • wysoka mobilność ludności • etniczna i kulturowa różnorodność 	<ul style="list-style-type: none"> • wysoki poziom rejestrowanego i ukrytego bezrobocia • wysoki poziom bezrobocia absolwentów • niekorzystna struktura zatrudnienia • niski poziom dochodów per capita • bariery językowe • niewystarczająca infrastruktura społeczna i edukacyjna • brak podstawowej infrastruktury społecznej na obszarach wiejskich • słaba współpraca instytucjonalna 	<ul style="list-style-type: none"> • lepsza dostępność i jakość systemów edukacyjnych, w tym transgranicznych programów i wymian studentów/pracowników • rozwój społeczeństwa obywatelskiego • wzrost dostępności i stopnia integracji lokalnych rynków pracy • transgraniczny przepływ know-how i umiejętności • ułatwienia w zakresie współpracy między samorządami lokalnymi i społecznościami lokalnymi • wymiana doświadczeń w zakresie samorządności 	<ul style="list-style-type: none"> • strukturalne niedopasowanie na rynku pracy • wykluczenie społeczne i zjawiska patologiczne • niewystarczające kompetencje i fundusze na poziomie lokalnym • emigracja i „drenaż mózgów”, szczególnie wśród młodych i wykwalifikowanych osób
<p>Środowisko przyrodnicze</p>	<ul style="list-style-type: none"> • znaczny obszar terenów chronionych, w tym istniejących i projektowanych rezerwatów biosfery UNESCO - MAB • niski poziom zanieczyszczenia • wysoka różnorodność biologiczna, zwłaszcza ekosystemów leśnych i wodno-błotnych 	<ul style="list-style-type: none"> • niewystarczająca ochrona krajobrazu oraz siedlisk flory i fauny wobec oddziaływania antropogenicznego • niska świadomość ekologiczna • brak wspólnego programowania, zapobiegania i monitoringu w zakresie ochrony środowiska przyrodniczego • brak infrastruktury i technologii 	<ul style="list-style-type: none"> • współpraca w zakresie transgranicznych obszarów chronionych • rozwój zaawansowanych technologii ochrony środowiska we współpracy z instytucjami naukowymi • rozwój wspólnej polityki ekologicznej • wprowadzanie standardów ISO 	<ul style="list-style-type: none"> • niska dostępność do środków inwestycyjnych na ochronę środowiska • brak środków na ochronę środowiska i unikatowych zasobów fauny i flory • dalsze zanieczyszczenie wód powierzchniowych i jezior • nierównoważony rozwój gospodarczy,

		<p>zagospodarowania odpadów</p> <ul style="list-style-type: none"> • duża liczba obiektów stanowiących zagrożenie ekologiczne • niewystarczające rozpoznanie walorów przyrodniczych • pozostawianie poza systemem obszarów chronionych pewnej części terenów o wysokich walorach przyrodniczych 	<ul style="list-style-type: none"> • wspólne wdrażanie protokołu z Kyoto • rozwój wspólnych systemów informacyjnych dla ocen oddziaływania na środowisko 	<p>szczególnie rozwój działalności gospodarczej na obszarach chronionych</p> <ul style="list-style-type: none"> • wysokie ryzyko katastrof ekologicznych • ocieplenie klimatu • rozwój infrastruktury transportowej i budownictwa • zmiany zachodzące w gospodarce rolnej
<p>Turystyka i kultura</p>	<ul style="list-style-type: none"> • wyjątkowe walory przyrodnicze i krajobrazowe • liczne miejsca o walorach leczniczych • wspólne dziedzictwo historyczne i kulturowe • liczne miejsca o walorach historycznych i turystycznych • liczne obiekty wpisane na listę światowego dziedzictwa kulturowego UNESCO • duża liczba obiektów agroturystycznych • współpraca w zakresie kultury i turystyki, w tym wspólne produkty turystyczne 	<ul style="list-style-type: none"> • niski standard infrastruktury turystycznej • niedostatek wysokiej jakości miejsc noclegowych w motelach i hotelach • brak infrastruktury sportowej i wypoczynkowej • niedorozwój systemu informacji turystycznej • zły stan zabytków • brak wspólnej strategii turystycznej regionów przygranicznych • słaba promocja produktów turystycznych regionu • zamknięcie przejść granicznych dla lokalnego ruchu turystycznego 	<ul style="list-style-type: none"> • rewitalizacja i rozbudowa infrastruktury turystycznej • wdrożenie wspólnej transgranicznej strategii turystycznej • renowacja zabytków • ulepszenie sieci współpracy kulturalnej • rozwój produktów kultury, wydarzeń i inicjatyw kulturalnych, w tym o charakterze transgranicznym i międzynarodowym • szybki rozwój agri- i ekoturystyki • stworzenie centrów informacji turystycznej • wprowadzenie wspólnych standardów turystycznych 	<ul style="list-style-type: none"> • niewystarczające inwestycje w sektor turystyki, w tym sport i rekreację • brak wspólnej transgranicznej strategii turystycznej • brak niekomercyjnej promocji turystycznej • nierównoważony rozwój turystyki

3. ZGODNOŚĆ PROGRAMU Z INNYMI PROGRAMAMI I STRATEGIAMI

Program Współpracy Transgranicznej Polska-Białoruś-Ukraina 2007-2013 w ramach Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (EISP) kontynuuje i rozszerza współpracę na obszarze pogranicza trzech krajów, która dotychczas rozwijana była w ramach: Programu Sąsiedztwa Polska – Białoruś – Ukraina INTERREG IIIA/Tacis CBC 2004-2006 (Program Sąsiedztwa).

Program Sąsiedztwa zarządzany był przez polskie ministerstwo odpowiedzialne za rozwój regionalny. Wspólny Sekretariat Techniczny usytuowany był także w Polsce. Zarządzanie i wdrażanie Programu Sąsiedztwa na wszystkich etapach przebiegało w ścisłej współpracy z partnerami białoruskimi i ukraińskimi. Pomimo różnic w sposobie finansowania projektów w ramach EFRR i Tacis CBC, udało się z sukcesem przeprowadzić wiele wspólnych działań i przedsięwzięć o widocznym transgranicznym charakterze. EISP przewiduje ustanowienie programu współpracy transgranicznej, w ramach którego uczestniczące kraje podlegają tym samym zasadom i mają równy dostęp do jednego, wspólnego budżetu.

Program Sąsiedztwa wspierał wspólne przedsięwzięcia w wielu obszarach, w ramach trzech priorytetów: wzrost konkurencyjności regionów przygranicznych poprzez modernizację i rozbudowę infrastruktury transgranicznej, rozwój kapitału ludzkiego i instytucjonalnych form współpracy transgranicznej oraz poprawa bezpieczeństwa na granicach Unii Europejskiej, a także pomoc techniczna.

Wnioski dla programu EISP:

- Program Sąsiedztwa wspierał rozwój infrastruktury, turystyki, kultury, ochrony środowiska, zasobów ludzkich i projekty typu "people to people". Zrealizowane projekty pozwoliły nawiązać nowe kontakty między regionami przygranicznymi i przełamywać bariery współpracy transgranicznej. Rolą następcy Programu Sąsiedztwa jest wzmocnienie tych osiągnięć.
- Decentralizacja zarządzania oraz uproszczenie procedur przyspieszy i polepszy wdrażanie programu EISP.
- Włączenie do programu większego zakresu beneficjentów i zapewnienie udziału większej liczby partnerów z Białorusi i Ukrainy (objętych współfinansowaniem) ułatwi przygotowywanie prawdziwie wspólnych, transgranicznych projektów.
- Zwiększenie grantów pozwoli na wdrażanie dużych projektów inwestycyjnych.
- Priorytety i działania nie powinny być podzielone na inwestycyjne i nieinwestycyjne, gdyż to mogłoby utrudnić tworzenie wielu interesujących projektów.
- Należy położyć nacisk na decentralizację systemu zarządzania, szczególnie w odniesieniu do mikroprojektów (projekty do 50 tys. EURO).

Przed 2004 r. działania podejmowane na obszarze polskiego przygranicza wschodniego były wspierane przez program PHARE "Polska granica wschodnia", który uruchomiono w roku 1997. Program ten funkcjonował jako część narodowego programu PHARE.

Środki były głównie przeznaczane na wzmocnienie zabezpieczenia polskiej granicy wschodniej. Program ten zawierał więcej elementów związanych bezpośrednio ze współpracą transgraniczną, w skład którego wchodziły duże projekty infrastrukturalne na polskiej granicy wschodniej, jak również:

- Fundusz Małych Projektów, zarządzany przez euroregiony: Karpacki, Bug, Niemen, Puszcza Białowieska – wspieranie małych projektów typu "people to people" o oddziaływaniu transgranicznym; większość projektów ukierunkowana na współpracę transgraniczną w ramach kultury i turystyki.
- Fundusz Małych Projektów Infrastrukturalnych, zarządzany przez euroregiony: Karpacki, Bug, Niemen, Puszcza Białowieska – wsparcie projektów w dziedzinie transgranicznych działań infrastrukturalnych na małą skalę, związanych z turystyką, ochroną środowiska, współpracą kulturalną i rozwojem ekonomicznym.
- Fundusz Infrastruktury Okołobiznesowej, zarządzany przez euroregiony: Karpacki, Bug, Niemen, Puszcza Białowieska – rozwój biznesowej współpracy transgranicznej polskich instytucji na granicy wschodniej z ich zagranicznymi partnerami.

Od 1996 r. Program Współpracy Transgranicznej Tacis stał się istotnym źródłem finansowania z funduszy UE pomocy technicznej dla Białorusi i Ukrainy. W rozbiciu na sektory (budżety lat 1996-1999 dla Białorusi), 42 % przeznaczono na Systemy Graniczne, w tym program zarządzania granicą, 55% na ochronę środowiska, a 3% wydano na projekty finansowane z Funduszu Małych Projektów. W latach 1996-2003 pomoc przekazywano w ramach trzech priorytetów: infrastruktura graniczna, środowisko, rozwój regionów granicznych.

W ramach programu Tacis CBC uruchomiono projekt „Polsko-Ukraińskiej Agencji Współpracy Transgranicznej – Razem ku przyszłości”. W ramach tego projektu opracowano strategię rozwoju regionów przygranicznych (dwóch polskich: lubelskiego i podkarpackiego, oraz dwóch ukraińskich: lwowskiego i wołyńskiego) na lata 2005-2015. Celem strategii jest określenie obszarów bi- i multilateralnej współpracy transgranicznej. W ramach innego projektu finansowanego z programu Tacis CBC powołano Brzeskie Transgraniczne Centrum Informacji przy Regionalnym Komitecie Wykonawczym w Brześciu. Zadania Centrum to ułatwianie współpracy transgranicznej między Polską a Białorusią.

W procesie programowania i wdrażania współpracy transgranicznej w poprzednim okresie, silnie zaangażowane były działające na obszarze granicy polsko-białorusko-ukraińskiej cztery euroregiony: Niemen, Puszcza Białowieska, Bug i Karpacki. Były one odpowiedzialne za zarządzanie Funduszem Małych Projektów i Funduszem Małych Projektów Infrastrukturalnych w ramach programu PHARE "Polska granica wschodnia". W ramach Programu Sąsiedztwa, euroregiony były odpowiedzialne za wdrażanie Funduszu Mikroprojektów (Priorytet 2, działanie 2 – wsparcie inicjatyw społeczności lokalnych).

Priorytety określone w programie EISP są zgodne z priorytetami rozwoju dla Polski, Białorusi i Ukrainy wyznaczonymi w podstawowych dokumentach programowych i planistycznych przyjętych przez rządy tych trzech krajów oraz ze strategiami rozwoju społeczno-gospodarczego realizowanymi na szczeblu regionalnym.

W Polsce priorytety programu są spójne z celami Strategii Rozwoju Kraju i Narodowej Strategii Spójności (NSS) – Narodowych Strategicznych Ram Odniesienia (National Strategic Reference Frameworks) na lata 2007-2013, w tym z Programem Operacyjnym Rozwój Polski Wschodniej i regionalnymi programami operacyjnym.

Program jest spójny z innym instrumentem UE, a mianowicie Funduszem Granic Zewnętrznych, który służy polepszeniu kontroli na nowych zewnętrznych granicach UE oraz budowaniu struktur administracyjnych i instytucjonalnych. Fundusz Granic Zewnętrznych po polskiej stronie regionu granicznego finansować będzie infrastrukturę przejść granicznych (modernizacja i budowa), konieczny sprzęt, jak również podstawowe i specjalistyczne szkolenia dla personelu przejść granicznych oraz oficerów operacyjnych.

Program jest zgodny z dokumentami strategicznymi przyjętymi przez rząd białoruski:

- Narodową Strategią Zrównoważonego Rozwoju Społeczno-Ekonomicznego Republiki Białorusi do roku 2020;
- Programem Rozwoju Społeczno-Ekonomicznego Republiki Białorusi na okres 2006-2010.

Priorytety programu pozostają w zgodzie ze strategicznymi celami następujących dokumentów przyjętych przez władze ukraińskie:

- Państwowy Program Rozwoju Społeczno-Ekonomicznego Ukrainy
- Narodowa Strategia Rozwoju Regionalnego Ukrainy na lata 2004-2015
- Ustawa o współpracy transgranicznej
- Koncepcja Państwowego Programu rozwoju współpracy transgranicznej na lata 2007-2010
- Program Integracji z Unią Europejską
- Plan Działań Unia Europejska-Ukraina (EU-Ukraine Action Plan).

4. CELE, PRIORYTETY I DZIAŁANIA

4.1. Kontekst programu

Najważniejsze wnioski wynikające z analizy społecznej i gospodarczej obszaru objętego programem, są następujące:

- **poziom rozwoju gospodarczego obszaru objętego programem jest niedostateczny** – charakteryzuje się stosunkowo niskim PKB *per capita*, bardzo wysoką stopą bezrobocia w polskiej części, stosunkowo dużym udziałem rolnictwa w strukturze zatrudnienia, relatywnie niską innowacyjność MSP i niskimi nakładami na B+R;
- na obszarze objętym programem występują niezanieczyszczone obszary o ogromnych walorach krajobrazowych i środowiskowych – ale **infrastruktura ochrony środowiska i świadomość ekologiczna mieszkańców obszaru przygranicznego wymaga poprawy**;
- obszar objęty programem ma wysoki potencjał do rozwoju sektora turystyki, w tym agroturystyki, dzięki sprzyjającym walorom środowiska przyrodniczego, niskiemu zanieczyszczeniu oraz obiektom dziedzictwa kulturowego – ale **infrastruktura turystyczna wymaga poprawy**;
- położenie geograficzne obszaru objętego programem sprzyja rozwojowi transportu i dzięki temu w znaczący sposób może przyczynić się do rozwoju gospodarczego – ale **istniejąca infrastruktura transportowa i graniczna wymaga poprawy**;
- na obszarze objętym programem infrastruktura **edukacyjna jest stosunkowo dobrze rozwinięta, choć wymaga ona modernizacji i dostosowania do potrzeb gospodarki opartej na wiedzy**;
- pomimo znaczącego postępu dzięki dotychczasowej współpracy transgranicznej, **poziom integracji obszaru objętego programem wymaga dalszej poprawy** co umożliwi pełne wykorzystanie potencjału społecznego i gospodarczego regionu przygranicznego;
- pomimo pozytywnych efektów funduszy zarządzanych przez euroregiony, **brakuje efektywnych i stałych struktur współpracy**.

Głównym celem programu – odzwierciedlającym powyższe wnioski z analizy społecznej i gospodarczej – jest **wspieranie transgranicznych procesów rozwojowych**.

Cel główny programu zgodny jest z *European Neighbourhood and Partnership Instrument Cross-Border Cooperation Strategy Paper 2007-2013 (Strategy Paper)*⁷ i czterema celami strategicznymi zawartymi w *Strategy Paper*. Cel główny realizowany

⁷ Przyjęty na podstawie art. 7 p. 3 Rozporządzenia (WE) NR 1638/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. określającego przepisy ogólne w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa, OJ L 310, 9.11.2006.

będzie w ramach trzech priorytetów i siedmiu działań. Trzy działania w ramach Priorytetu 1. odpowiadają Celowi 1. (Wspieranie rozwoju społeczno-gospodarczego w regionach po obu stronach wspólnej granicy) określone w *Strategy Paper*. Dwa działania w ramach Priorytetu 2. zgodne są z Celem 2. *Strategy Paper* (Wspólne działania wobec wspólnych wyzwań w dziedzinach takich, jak środowisko, zdrowie publiczne oraz przeciwdziałanie i zwalczanie zorganizowanej przestępczości). Dodatkowo Działanie 2.2. jest zgodne z Celem 3. zawartym w *Strategy Paper* (Zapewnienie sprawnego i bezpiecznego funkcjonowania granic). Dwa działania w ramach Priorytetu 3. odpowiadają Celowi 4. (Wspieranie transgranicznych inicjatyw społeczności lokalnych) wskazanemu w *Strategy Paper*.

4.2. Priorytet 1. Wzrost konkurencyjności obszaru przygranicznego

Priorytet 1. skupia się na działaniach promujących i wspierających tworzenie lepszych warunków dla przedsiębiorczości, rozwoju turystyki i połączeń transportowych.

Polsko-białorusko-ukraiński obszar przygraniczny charakteryzuje się niską konkurencyjnością gospodarki. Zwiększenie konkurencyjności obszaru objętego programem wymaga pełnego wykorzystania istniejącego potencjału społecznego i gospodarczego regionu oraz jego dalszego rozwoju. Wzmacnianie konkurencyjności jest jednym z najważniejszych wspólnych wyzwań rozwoju społecznego i gospodarczego stojących przed obszarem przygranicznym. Dlatego też, Priorytet 1. jest w pełni zgodny z celem globalnym programu. Ponieważ obszar objęty programem cechuje się niewystarczającymi wskaźnikami zatrudnienia (szczególnie w polskiej części), zrównowazony jego rozwój wymaga ułatwiania tworzenia nowych miejsc pracy.

Analiza kontekstu społeczno-gospodarczego jednoznacznie wykazała, iż wzrost konkurencyjności obszaru objętego programem uzależniony jest od istotnej poprawy warunków przedsiębiorczości (Działanie 1.1.), rozwoju turystyki (Działanie 1.2.) a także znaczącej poprawy dostępności transportowej (Działanie 1.3.). Projekty w ramach tych trzech działań nakierowane są na podniesienie atrakcyjności inwestycyjnej i potencjału rozwojowego. W ramach Priorytetu 1. realizowane będą także projekty służące przygotowaniu wdrażania wspólnych inicjatyw (plany, studia, opracowania).

Priorytet 1. wdrażany będzie na całym obszarze objętym programem. Projekty inwestycyjne (infrastrukturalne) finansowane będą jedynie w głównych regionach wsparcia (zob. Mapa obszaru objętego wsparciem).

4.2.1 Działanie 1.1. Lepsze warunki dla przedsiębiorczości

Celem Działania 1.1. jest poprawa warunków rozwoju biznesu. Podniesienie jakości i dostępności infrastruktury, w tym infrastruktury nowych technologii, przyczyni się do wzrostu atrakcyjności inwestycyjnej, zarówno dla inwestorów wewnętrznych jak i zewnętrznych. W ramach Działania 1.1. wspierane będą także działania o charakterze miękkim, których celem będzie rozwój społeczno-gospodarczy obszaru programu.

Wsparcie uzyskują działania nakierowane między innymi na: promocję i marketing regionu, promocję handlową i inwestycyjną, rozwój małych i średnich przedsiębiorstw, rozwój lokalnych i regionalnych rynków pracy, rozwój społeczeństwa informacyjnego, nowych technologii, poprawę współpracy między biznesem i nauką, rekultywację i odnowę społeczną i gospodarczą obszarów zdegradowanych (w tym skażonych).

Działanie 1.1. odpowiada Celowi 1. (Wspieranie rozwoju społeczno-gospodarczego w regionach po obu stronach wspólnej granicy) określone w *Strategy Paper*.

Indykatywne przedsięwzięcia:

- wspólne inicjatywy w zakresie marketingu regionalnego oraz promocji handlowej i inwestycyjnej;
- wspólne inicjatywy struktur pośredniczących we wsparciu dla MSP (agencji rozwoju, fundacji biznesowych, izb handlowych i rzemieślniczych, izb przemysłowych, parków technologicznych, inkubatorów przedsiębiorczości itp.) skierowane na poprawę absorpcji innowacji i wzrost kompetencji w sektorze biznesu;
- wspólne inicjatywy skierowane na wzmocnienie sieci kooperacji między MSP w obszarze objętym programem;
- wspólne inicjatywy promujące i wspierające współpracę między biznesem a instytucjami badawczymi/naukowymi i wzmacniające sieci badawcze (uniwersytety i instytucje B+R) w kierunku ich lepszych powiązań z przedsiębiorstwami oraz lokalnymi i regionalnymi władzami;
- wspólne inicjatywy skierowane na rozwój praktycznych rozwiązań zwiększających możliwości wykorzystywania wyników międzynarodowych badań w praktycznych działaniach biznesowych;
- wspólne inicjatywy promujące i wspierające rekultywację i odnowę społeczną i gospodarczą obszarów zdegradowanych (w tym skażonych) i technologicznie przekształconych;
- wspólne inicjatywy instytucji rynku pracy skierowane na poprawę mobilności i jakości siły roboczej;
- wspólne inicjatywy instytucji rynku pracy skierowane na przeciwdziałanie negatywnym zjawiskom na transgranicznym rynku pracy (w tym: „drenażowi mózgow”, bezrobociu młodych, wykluczeniu ze względu na wiek lub płeć, starzeniu się społeczeństwa itp.)
- wspólne inicjatywy urzędów pracy, organizacji biznesowych, związków zawodowych i instytucji edukacyjnych skierowane na opracowywanie praktycznych rozwiązań w zakresie edukacji i kształcenia ustawicznego, adaptowalnych do zmieniających się wymogów rynku pracy;
- wspólne inicjatywy skierowane na rozwój praktycznych rozwiązań zwiększających dostępność usług edukacyjnych i nowych form kształcenia (np. *e-learning*) na rynku pracy obszaru objętego programem.

Przykładowi beneficjenci:

- władze lokalne i regionalne; podmioty świadczące publiczne usługi na zlecenie tych władz, inne podmioty prawa z udziałem tych władz lub działające w ich imieniu;
- instytucje centralne odpowiedzialne w imieniu władz regionalnych i lokalnych za realizację zadań publicznych na poziomie regionalnym/lokalnym;
- regionalne i lokalne przedstawicielstwa/agendy władz centralnych odpowiedzialne za realizację zadań publicznych na poziomie regionalnym/lokalnym;
- organizacje/instytucje państwowe;
- organizacje pozarządowe i *non profit*, takie jak: organizacje wspierające przedsiębiorczość, lokalne agencje przedsiębiorczości, agencje rozwoju, izby handlowe, agencje turystyczne, instytucje edukacyjne i szkoleniowe, instytucje badawcze, organizacje producentów, związki zawodowe, agencje zatrudnienia;
- odpowiednie euroregiony.

4.2.2 Działanie 1.2. Rozwój turystyki

Celem Działania 1.2. jest poprawa i pełne wykorzystanie potencjału turystycznego obszaru przygranicznego. Obszar objęty programem dysponuje potencjałem rozwoju turystyki, w tym agroturystyki, dzięki wielu zasobom środowiska przyrodniczego i obiektom dziedzictwa kulturowego, tym niemniej infrastruktura turystyczna wymaga poprawy. Dlatego też, wsparcie skoncentruje się na rozwoju infrastruktury i usług turystycznych. Działanie 1.2. służyć również będzie promowaniu działań o charakterze miękkim, w tym: promocji regionalnej, rozwojowi turystyki i agroturystyki oraz ochronie dziedzictwa kulturowego.

Działanie 1.2. odpowiada Celowi 1. (Wspieranie rozwoju społeczno-gospodarczego w regionach po obu stronach wspólnej granicy) określone w *Strategy Paper*.

Indykatywne przedsięwzięcia:

- przygotowywanie i wdrażanie inwestycji w zakresie infrastruktury turystycznej i agroturystycznej oraz usług turystycznych;
- wspólne inicjatywy skierowane na ochronę i promocję dziedzictwa kulturowego;
- wspólne tworzenie zrównoważonych produktów turystycznych (np. transgraniczne ścieżki tematyczne) respektujących potrzeby ochrony dziedzictwa przyrodniczego i kulturowego;
- wspólne przedsięwzięcia promujące turystyczne walory obszaru przygranicznego.

Przykładowi beneficjenci:

- władze lokalne i regionalne; podmioty świadczące publiczne usługi na zlecenie tych władz, inne podmioty prawa z udziałem tych władz lub działające w ich imieniu;

- instytucje centralne odpowiedzialne w imieniu władz regionalnych i lokalnych za realizację zadań publicznych na poziomie regionalnym/lokalnym;
- regionalne i lokalne przedstawicielstwa/agendy władz centralnych odpowiedzialne za realizację zadań publicznych na poziomie regionalnym/lokalnym;
- organizacje/instytucje państwowe;
- organizacje pozarządowe i *non profit*, takie jak: organizacje wspierające przedsiębiorczość, lokalne agencje przedsiębiorczości, agencje rozwoju, izby handlowe, agencje turystyczne, instytucje edukacyjne i szkoleniowe, organizacje producentów;
- odpowiednie euroregiony.

4.2.3 Działanie 1.3. Poprawa dostępności regionu

Położenie geograficzne obszaru objętego programem sprzyja rozwojowi potencjału transportowego co może w sposób istotny przełożyć się na rozwój gospodarczy regionu – wymaga to jednak poprawy istniejącej infrastruktury transportowej i granicznej. Dlatego też, w ramach Działania 1.3. wspierane będą inicjatywy zmierzające do poprawy dostępności i jakości infrastruktury społecznej i gospodarczej, z naciskiem na infrastrukturę transportu, energetyki, systemy logistyczne, bezpieczeństwo transportu oraz zaopatrzenie w wodę.

Rozwój infrastruktury zwiększy dostępność obszaru przygranicznego dla inwestorów, podniesie standard życia mieszkańców a także jego atrakcyjność turystyczną i gospodarczą.

Działanie 1.3. odpowiada Celowi 1. (Wspieranie rozwoju społeczno-gospodarczego w regionach po obu stronach wspólnej granicy) określone w *Strategy Paper*.

Indykatywne przedsięwzięcia:

- inwestycje zmierzające do poprawy dostępności i jakości infrastruktury społecznej i gospodarczej, z naciskiem na infrastrukturę transportu, energetyki, systemy logistyczne, bezpieczeństwo transportu oraz zaopatrzenie w wodę;
- przygotowywanie i wdrażanie studiów wykonalności systemów transportowych w obszarze objętym programem;
- wspólne inicjatywy właścicieli infrastruktury, przewoźników i operatorów transportowych skierowane na poprawę jakości i tworzenie nowych połączeń transportowych;
- wprowadzanie praktycznych rozwiązań zwiększających jakość i stopień zrównoważenia transportu pasażerskiego i towarowego na obszarze objętym programem.

Przykładowi beneficjenci:

- władze lokalne i regionalne; podmioty świadczące publiczne usługi na zlecenie tych władz, inne podmioty prawa z udziałem tych władz lub działające w ich imieniu;

- instytucje centralne odpowiedzialne w imieniu władz regionalnych i lokalnych za realizację zadań publicznych na poziomie regionalnym/lokalnym;
- regionalne i lokalne przedstawicielstwa/agendy władz centralnych odpowiedzialne za realizację zadań publicznych na poziomie regionalnym/lokalnym;
- organizacje/instytucje państwowe;
- przedsiębiorstwa publiczne zarządzania drogami i kolejami;
- publiczne przedsiębiorstwa transportowe;
- organizacje pozarządowe;
- odpowiednie euroregiony.

4.3. Priorytet 2. Poprawa jakości życia

Priorytet 2. skupia się na zarządzaniu zagrożeniami środowiskowymi i działaniach promujących zrównoważone wykorzystywanie zasobów naturalnych, rozwój odnawialnych źródeł energii i oszczędzanie energii. Celem jest również wzrost efektywności infrastruktury i procedur granicznych oraz zwiększenie bezpieczeństwa na granicach.

Poprawa jakości życia i potencjału zrównoważonego rozwoju na obszarze objętym programem zależy od polepszenia ochrony środowiska przyrodniczego w obszarze przygranicznym (Działanie 2.1.). To doprowadzi do podniesienia standardu życia mieszkańców oraz zwiększenia atrakcyjności obszaru jako celu turystycznego i inwestycyjnego. Równie ważne dla poprawy jakości życia na obszarze objętym programem jest wzrost efektywności i bezpieczeństwa na granicach (Działanie 2.2.). Inwestycje oraz działania organizacyjne w tej dziedzinie przyczynią się do zwiększenia szybkości i bezpieczeństwa przepływu osób i towarów na granicy. Będą one miały również pozytywny wpływ na stopień integracji społecznej i ekonomicznej w obszarze objętym programem a także na wzrost bezpieczeństwa. Jest to kluczowe dla zwiększenia atrakcyjności inwestycyjnej i konkurencyjności całego regionu przygranicznego. W ramach Priorytetu 2. możliwe także będzie współfinansowanie projektów mających na celu opracowywanie planów i studiów prowadzących do wdrażania wspólnych inicjatyw.

Priorytet 1. wdrażany będzie na całym obszarze objętym programem. Projekty inwestycyjne (infrastrukturalne) finansowane będą jedynie w głównych regionach wsparcia (zob. Mapa obszaru objętego wsparciem).

4.3.1 Działanie 2.1. Ochrona środowiska w obszarze przygranicznym

Celem Działania 2.1. jest ochrona i poprawa jakości środowiska naturalnego. Poprawa jakości środowiska naturalnego prowadzi do podniesienia standardu życia mieszkańców oraz zwiększenia atrakcyjności obszaru jako celu turystycznego i inwestycyjnego. Cel ten będzie realizowany przede wszystkim poprzez inwestowanie w infrastrukturę środowiskową o znaczeniu regionalnym lub lokalnym oraz polepszenie transgranicznej współpracy w dziedzinie ochrony środowiska naturalnego.

Działanie to będzie promowało przedsięwzięcia mające na celu ochronę środowiska naturalnego i dziedzictwa naturalnego, w tym przede wszystkim: poprawę zarządzania odpadami i ściekami, monitoring stanu i profilaktykę zagrożeń środowiska, zapobieganie transgranicznym zanieczyszczeniom oraz redukcję zanieczyszczenia. Wspierane będą systemy zarządzania sytuacjami kryzysowymi w zakresie ochrony środowiska przyrodniczego a także rozwój i modernizacja systemów zarządzania zagrożeniami naturalnymi. Wspierane również będą działania na rzecz szerszego wykorzystywania i rozwoju odnawialnych źródeł energii.

Działanie 2.1. jest zgodne z Celem 2. *Strategy Paper* (Wspólne działania wobec wspólnych wyzwań w dziedzinach takich, jak środowisko, zdrowie publiczne oraz przeciwdziałanie i zwalczanie zorganizowanej przestępczości).

Indykatywne przedsięwzięcia:

- inwestycje w infrastrukturę ochrony środowiska o oddziaływaniu regionalnym i lokalnym, ze szczególnym naciskiem na zarządzanie wodą i odpadami;
- wspólne inicjatywy zwiększające na poziomie lokalnym i regionalnym stopień przygotowania do działań w razie klęsk żywiołowych i katastrof ekologicznych, w tym rozwój transgranicznych systemów zarządzania sytuacjami kryzysowymi i związana z nimi infrastruktura;
- wspieranie rozwoju kompetencji i współpracy między lokalnymi i regionalnymi władzami w zakresie planowania rezerw i nowoczesnego zarządzania zasobami wody;
- wymiana wiedzy, opracowywanie i wdrażanie wspólnych działań w obszarze odnawialnych źródeł energii i wzorców oszczędzania energii;
- wspólne badania, testowanie i przygotowywanie pilotażowych inwestycji o małej skali w zakresie odnawialnych źródeł energii;
- opracowywanie transgranicznych strategii ochrony i wykorzystywania naturalnych zasobów, obszarów i krajobrazów;
- tworzenie i zarządzanie transgranicznymi obszarami chronionymi.

Przykładowi beneficjenci:

- władze lokalne i regionalne; podmioty świadczące publiczne usługi na zlecenie tych władz, inne podmioty prawa z udziałem tych władz lub działające w ich imieniu;
- instytucje centralne odpowiedzialne w imieniu władz regionalnych i lokalnych za realizację zadań publicznych na poziomie regionalnym/lokalnym;
- regionalne i lokalne przedstawicielstwa/agendy władz centralnych odpowiedzialne za realizację zadań publicznych na poziomie regionalnym/lokalnym;
- organizacje/instytucje państwowe;
- lokalne i regionalne podmioty publiczne zajmujące się zarządzaniem wodą, ściekami, ochroną wód i przeciwpowodziową;
- lokalne agencje ochrony przyrody;

- instytucje publiczne odpowiedzialne za zarządzanie obszarami chronionymi, parkami naturalnymi i zasobami leśnymi;
- przedsiębiorstwa publiczne zarządzania drogami i kolejami;
- publiczne przedsiębiorstwa transportowe;
- jednostki ratownicze;
- organizacje pozarządowe i non-profit;
- odpowiednie euroregiony.

4.3.2 Działanie 2.2. Sprawne i bezpieczne granice

Celem Działania 2.2. jest zwiększenie efektywności infrastruktury i procedur granicznych oraz podniesienie bezpieczeństwa na granicach. Większa przepustowość granic i ich bezpieczeństwo warunkują realizację pozostałych celów programu. Wykorzystanie i rozbudowa potencjału społecznego i gospodarczego obszaru objętego programem wymaga przede wszystkim usunięcia administracyjnych, instytucjonalnych i infrastrukturalnych przeszkód w swobodnym przepływie towarów, usług i ludzi przez granice. Wspierane będą działania zwiększające przejrzystość i wydajność procedur celnych i odprawy granicznej. Celem tych działań musi być przyspieszenie procedur granicznych a efektem możliwość szybkiego i bezpiecznego przekraczania granicy. Rozwijane także będą usługi okołograniczne. Wspierana będzie budowa nowych przejść granicznych – dodatkowych w stosunku do budowy i rozbudowy infrastruktury granicznej finansowanej z Funduszu Granic Zewnętrznych. W ramach Działania 2,2, planowane jest współfinansowanie dużych projektów strategicznych dotyczących nowych przejść granicznych i modernizacji już istniejących. Projekty te będą wybierane i uzgadniane w późniejszym etapie przez Wspólny Komitet Monitorujący. W ramach Działania 2.2. podejmowane będą także przedsięwzięcia mające na celu zwiększenie bezpieczeństwa granic, w tym przede wszystkim zapobieganie oraz zwalczanie nielegalnych migracji i przemytu, walka ze zorganizowaną przestępczością, zapobieganie przenoszeniu przez granicę chorób ludzi, zwierząt i roślin, a także zapobieganie i eliminacja nielegalnego handlu rzadkimi i zagrożonymi gatunkami.

Działanie 2.2. jest zgodne z Celem 3. (Zapewnienie sprawnego i bezpiecznego funkcjonowania granic) oraz Celem 2. (Wspólne działania wobec wspólnych wyzwań w dziedzinach takich, jak środowisko, zdrowie publiczne oraz przeciwdziałanie i zwalczanie zorganizowanej przestępczości) zawartymi w *Strategy Paper*.

Indykatywne przedsięwzięcia:

- wspólne inicjatywy zwiększające przejrzystość i efektywność procedur celnych i odprawy granicznej;
- strategiczne projekty dotyczące nowych przejść granicznych i modernizacji już istniejących;
- wspólne przedsięwzięcia mające na celu zwiększenie bezpieczeństwa granic, w tym przede wszystkim zapobieganie oraz zwalczanie nielegalnych migracji i przemytu,

walka ze zorganizowaną przestępczością, zapobieganie przenoszeniu przez granicę chorób ludzi, zwierząt i roślin.

Przykładowi beneficjenci:

- władze lokalne i regionalne; podmioty świadczące publiczne usługi na zlecenie tych władz, inne podmioty prawa z udziałem tych władz lub działające w ich imieniu;
- instytucje centralne odpowiedzialne w imieniu władz regionalnych i lokalnych za realizację zadań publicznych na poziomie regionalnym/lokalnym;
- regionalne i lokalne przedstawicielstwa/agendy władz centralnych odpowiedzialne za realizację zadań publicznych na poziomie regionalnym/lokalnym;
- organizacje/instytucje państwowe;
- regionalne oddziały Straży Granicznej i organów celnych;
- organizacje pozarządowe i non-profit;
- odpowiednie euroregiony.

4.4. Priorytet 3. Współpraca sieciowa oraz inicjatywy społeczności lokalnych

Priorytet 3. skupia się na działaniach promujących i wspierających współpracę transgraniczną poprzez rozbudowę zdolności instytucjonalnych jak również wspieranie lokalnych inicjatyw w zakresie współpracy międzyludzkiej.

Poziom integracji społecznej i gospodarczej obszaru objętego programem wymaga zwiększenia. Sytuacja w tym zakresie poprawia się stopniowo dzięki dotychczasowej współpracy transgranicznej. Zrównoważony rozwój społeczny i gospodarczy obszaru polsko-białorusko-ukraińskiego pogranicza wymaga dalszego rozszerzenia i pogłębienia współpracy transgranicznej w celu zwiększenia stopnia integracji. Celem tego priorytetu jest wspieranie działań społecznych i gospodarczych co doprowadzi do polepszenia warunków do rozwoju polsko-białorusko-ukraińskiego obszaru przygranicznego.

W ramach Działania 3.1. wspierane będzie przede wszystkim tworzenie struktur stałej współpracy między lokalnymi i regionalnymi organizacjami i instytucjami. Celem będzie wzmocnienie zdolności do transgranicznej współpracy. Zrównoważony rozwój społeczny i gospodarczy obszaru polsko-białorusko-ukraińskiego pogranicza będzie możliwy jedynie, jeżeli społeczności lokalne będą współpracować systematycznie w jak największej liczbie dziedzin (Działanie 3.2.). Projekty realizowane w ramach tego priorytetu skupiać się będą na wzmocnianiu różnych aspektów współpracy instytucjonalnej, ze szczególnym naciskiem na kooperację władz lokalnych i regionalnych, współpracę biznesową i naukową, kulturalną, edukacyjną, w zakresie rynku pracy a także odpowiadania na wspólne wyzwania zrównoważonego rozwoju społeczno-gospodarczego. Efektywna współpraca transgraniczna prowadząca do integracji społeczności lokalnych będzie najważniejszym zasobem programu.

W ramach Priorytetu 3. realizowane będą także projekty służące przygotowaniu wdrażania wspólnych inicjatyw (plany, studia, opracowania). Priorytet 3 wdrażany będzie na całym obszarze objętym programem. Projekty inwestycyjne (infrastruktura) finansowane będą jedynie w głównych regionach wsparcia (zob. Mapa obszaru objętego wsparciem).

4.4.1 Działanie 3.1. Rozwój regionalnych i lokalnych możliwości współpracy transgranicznej

Celem Działania 3.1. jest poprawa transgranicznych zdolności do współpracy na poziomie lokalnym i regionalnym. Wspierane będą przede wszystkim działania zmierzające do podniesienia instytucjonalnego potencjału współpracy. Rozwój tego potencjału nastąpi dzięki tworzeniu zinstytucjonalizowanych form współpracy transgranicznej. Promowana będzie także wymiana informacji i doświadczeń, współpraca sieciowa, w tym z wykorzystaniem internetu.

Ważna jest również współpraca instytucji publicznych, przede wszystkim jednostek samorządu terytorialnego, szczególnie w zakresie wspólnego planowania strategicznego i przestrzennego. Promowane będą wspólne przedsięwzięcia w poszczególnych dziedzinach, zmierzające do zwiększenia stopnia zintegrowania obszaru objętego programem. Nacisk zostanie położony także na rozpowszechnianie przykładów „dobrej praktyki” w zakresie objętym programem.

Promowana będzie transgraniczna współpraca także w zakresie przygotowania, wdrażania i wykorzystywania technologii komunikacyjnych i informacyjnych dla stymulowania tej współpracy.

Działanie 3.1. odpowiada Celowi 4. (Wpieranie transgranicznych inicjatyw społeczności lokalnych) wskazanemu w *Strategy Paper*.

Indykatorywne przedsięwzięcia:

- wspólne inicjatywy tworzące struktury współpracy transgranicznej;
- tworzenie i rozwój trwałych sieci współpracy między organizacjami pozarządowymi i non-profit w specyficznych dziedzinach, np. kultury i dziedzictwa kulturowego, środowiska i dziedzictwa przyrodniczego, młodzieży, opieki społecznej i zdrowotnej, rozwoju społeczności lokalnych itp.;
- działania zwiększające możliwości instytucjonalne skierowane na rozwój transgranicznych sieci współpracy władz odpowiedzialnych za zarządzanie specyficznymi dziedzinami, np. kultury i dziedzictwa kulturowego, środowiska i dziedzictwa przyrodniczego, młodzieży, opieki społecznej i zdrowotnej, rozwoju społeczności lokalnych itp.

Przykładowi beneficjenci:

- władze lokalne i regionalne; podmioty świadczące publiczne usługi na zlecenie tych władz, inne podmioty prawa z udziałem tych władz lub działające w ich imieniu;

- instytucje centralne odpowiedzialne w imieniu władz regionalnych i lokalnych za realizację zadań publicznych na poziomie regionalnym/lokalnym;
- regionalne i lokalne przedstawicielstwa/agendy władz centralnych odpowiedzialne za realizację zadań publicznych na poziomie regionalnym/lokalnym;
- organizacje i inne instytucje publiczne zaangażowane w ochronę zdrowia i rozwój społeczny;
- szkoły, uniwersytety i instytucje edukacyjne;
- organizacje i instytucje działające w dziedzinach objętych programem;
- organizacje pozarządowe i non-profit, takie jak: organizacje wspierające przedsiębiorczość, lokalne agencje rozwoju i przedsiębiorczości, izby handlowe, organizacje turystyczne, instytucje edukacyjne i szkoleniowe, związki zawodowe, organizacje producentów.

4.4.2 Działanie 3.2. Inicjatywy społeczności lokalnych

Ogólnym celem jest społeczna, naukowa, edukacyjna i kulturalna integracja obszaru pogranicza. W ramach Działania 3.2. wspierany będzie rozwój transgranicznych kontaktów międzyludzkich i inicjatyw społecznych, współpracy naukowej i edukacyjnej, imprez kulturalnych i sportowych. Wspierana będzie współpraca transgraniczna szkół oraz uczelni wyższych, w tym wymiana studentów, uczniów, nauczycieli oraz naukowców, konferencje i seminaria naukowe. Wsparcie otrzymają projekty ukierunkowane na rozwój inicjatyw społecznych, imprez kulturalnych i sportowych. Wsparcie będzie udzielane projektom społeczności lokalnych, w tym ukierunkowanych na promocję i podtrzymywanie wspólnych tradycji obszarów przygranicznych. Tworzone będą warunki na rzecz ułatwienia wzajemnych kontaktów społeczności przygranicznych. Wsparcie uzyskają także działania na rzecz kultywowania różnorodności kulturowej, na rzecz mniejszości narodowych a także szeroko rozumianego rozwoju społeczeństwa obywatelskiego i wspólnot lokalnych.

Społeczności zamieszkujące obszar pogranicza polsko-białorusko-ukraińskiego są połączone więziami kulturowymi i historycznymi. Jednakże pomimo istotnego rozwoju współpracy, w dalszym ciągu ważne jest przełamywanie barier kulturowych, psychologicznych czy językowych. Ważne jest tworzenie nowych powiązań poprzez wspieranie transgranicznej współpracy pomiędzy różnymi podmiotami, których efektem będzie dalsza integracja. Ważnym elementem takich powiązań są sieci miast. Działania takie przyczynią się do wzmocnienia poczucia tożsamości mieszkańców obszaru, wzajemnego zrozumienia i przełamywania istniejących wciąż barier.

Rozwijanie współpracy na wielu płaszczyznach, w tym edukacyjnej i kulturalnej, pozwoli na poszerzenie wiedzy o regionie, m.in. jego zróżnicowań kulturowych i gospodarczych, prowadząc do dalszej integracji lokalnych społeczności. Intensyfikacja współpracy sprzyjać będzie również rozwiązywaniu wspólnych problemów.

Działanie 3.2. odpowiada Celowi 4. (Wpieranie transgranicznych inicjatyw społeczności lokalnych) wskazanemu w *Strategy Paper*.

Indykatywne przedsięwzięcia:

- wspólne inicjatywy zwiększające zaangażowanie społeczności lokalnych i instytucji, struktur administracyjnych, mediów oraz organizacji pozarządowych w realizację działań w dziedzinach takich, jak: ochrona środowiska, dziedzictwo przyrodnicze i kulturowe, rozwój społeczny i gospodarczy;
- wspólne inicjatywy zwiększające współpracę transgraniczną szkół oraz uczelni wyższych, w tym wymiana studentów, uczniów, nauczycieli oraz naukowców, konferencje i seminaria naukowe;
- konferencje, seminaria szkoleniowe i wizyty studyjne służące wymianie dobrych praktyk i doświadczeń;
- przygotowywanie transgranicznych wydarzeń kulturalnych i sportowych;
- przygotowywanie pilotażowych i innowacyjnych projektów skupiających się na wspólnych wyzwaniach takich, jak: ochrona środowiska, promocja równouprawnienia płci i zrównoważonego zatrudnienia, rozwój społeczny i gospodarczy.

Przykładowi beneficjenci:

- władze lokalne i regionalne; podmioty świadczące publiczne usługi na zlecenie tych władz, inne podmioty prawa z udziałem tych władz lub działające w ich imieniu;
- instytucje centralne odpowiedzialne w imieniu władz regionalnych i lokalnych za realizację zadań publicznych na poziomie regionalnym/lokalnym;
- regionalne i lokalne przedstawicielstwa/agendy władz centralnych odpowiedzialne za realizację zadań publicznych na poziomie regionalnym/lokalnym;
- organizacje/instytucje państwowe;
- instytucje edukacyjne i szkoleniowe, organizacje i inne podmioty zaangażowane w działalność kulturalną, społeczną i sportową;
- organizacje pozarządowe i non-profit, takie jak: organizacje wspierające przedsiębiorczość, lokalne agencje rozwoju i przedsiębiorczości, izby handlowe, organizacje turystyczne, związki zawodowe, agencje zatrudnienia.

4.5. Pomoc techniczna

Celem Pomocy Technicznej jest efektywna realizacja programu poprzez zapewnienie sprawnego przygotowania, zarządzania, wdrażania, monitoringu, audytu i kontroli programu, a także wspieranie inicjatyw poszukiwania partnerów oraz wspieranie działań promocyjno-informacyjnych dotyczących programu.

Sprawna realizacja programu wymaga działań na rzecz przygotowania odpowiedniego systemu zarządzania i wdrażania. Pomoc techniczna dla instytucji odpowiedzialnych za przebieg powyższych procesów jest nieodzowna. Również konieczne jest zapewnienie efektywnego systemu w zakresie promocji i informacji dotyczących programu. Wsparcie zostanie przeznaczone m.in. na przygotowanie i ocenę projektów, przeprowadzenie ewaluacji, przygotowanie dokumentów programowych, jak również na wsparcie eksperckie.

Szczególna uwaga będzie poświęcana wzmocnieniu zdolności beneficjentów końcowych do korzystania ze środków programu. Wspierane będą działania mające przyczynić się do rozwoju kadr oraz ukierunkowane na podniesienie jakości funkcjonowania instytucji zaangażowanych w proces zarządzania i wdrażania programu, w szczególności działań realizowanych przez Wspólną Instytucję Zarządzającą, Wspólny Komitet Monitorujący, Wspólny Sekretariat Techniczny i punkty informacyjne programu.

W ramach Pomocy Technicznej wspierane będą projekty w zakresie poszukiwania partnerów oraz promocji i informacji o programie. W szczególności dotyczyć to będzie informowania potencjalnych beneficjentów o możliwości pozyskania wsparcia w ramach programu, konsultacji dla wnioskodawców, propagowania dobrych praktyk. Wspierane będzie także prowadzenie działań informacyjnych w zakresie zarządzania, monitorowania i ewaluacji programu. Wspierane będą działania mające na celu zapewnienie właściwego przepływu informacji pomiędzy instytucjami i podmiotami zaangażowanymi w proces zarządzania i wdrażania programu.

Ze środków pomocy technicznej będą realizowane różnorodne działania promocyjne i informacyjne. Organizowane będą m.in. szkolenia, seminaria, konferencje mające na celu podniesienie znajomości programu i jego celów. Informacje dotyczące programu będą rozpowszechniane, m.in. poprzez telewizję, radio, prasę, strony internetowe, broszury, ulotki, itd. Działania informacyjne będą kierowane do potencjalnych wnioskodawców, beneficjentów i do społeczeństwa w celu podniesienia poziomu znajomości programu.

Indykatywne przedsięwzięcia:

- przygotowanie, wybór, ocena i monitoring projektów;
- spotkania Wspólnego Komitetu Monitorującego (w tym koszty podróży członków WKM), funkcjonowanie Wspólnej Instytucji Zarządzającej i Wspólnego Sekretariatu Technicznego i punktów informacyjnych programu;
- promocja i działania informacyjne dotyczące programu (np. seminaria, strona internetowa programu, publikacje);
- wsparcie, konsultacje i koordynacja beneficjentów i instytucji zaangażowanych we wdrażanie programu;
- analizy, ankiety, badania i eksperci, ewaluacje i raporty niezbędne do wdrożenia i zarządzania programem;
- tłumaczenia.

Przykładowi beneficjenci:

- instytucje i podmioty zaangażowane w zarządzanie i wdrażanie programu, w szczególności Wspólna Instytucja Zarządzająca, Wspólny Sekretariat Techniczny i punkty informacyjne programu, Wspólny Komitet Monitorujący.

5. WSKAŹNIKI

Priorytety	Wkład budżetowy	Wskaźnik produktu	Wskaźnik rezultatu
1. Wzrost konkurencyjności obszaru przygranicznego	30% budżetu programu	Liczba projektów poprawiających warunki dla przedsiębiorczości	Liczba przedsiębiorstw obsługiwanych przez poprawioną infrastrukturę Liczba innowacyjnych inicjatyw dla przedsiębiorców Liczba sieci angażujących przedsiębiorców/podmioty gospodarcze
		Liczba projektów w zakresie rozwoju turystyki	Dodatkowa liczba osób obsługiwanych przez poprawioną infrastrukturę turystyczną Liczba stworzonych transgranicznych usług i produktów turystycznych Liczba wspólnych wydarzeń lub usług informacyjnych zwiększających atrakcyjność obszaru objętego programem
		Liczba projektów zmniejszających izolację poprzez poprawę dostępności do transportu, sieci i usług w zakresie technologii informacyjnych i komunikacyjnych	Dodatkowa liczba osób obsługiwanych przez poprawioną infrastrukturę transportową lub telekomunikacyjną Liczba stworzonych/przetestowanych narzędzi/metod/rozwiązań modelowych zwiększających stopień integracji obszarów o małej dostępności Liczba nowych transgranicznych publicznych połączeń transportowych.
2. Poprawa jakości życia	35% budżetu programu	Liczba projektów poprawiających ochronę środowiska w obszarze przygranicznym	Dodatkowa liczba osób obsługiwanych przez poprawioną infrastrukturę ochrony środowiska Dodatkowa liczba osób objętych kampaniami zwiększającymi świadomość ekologiczną Liczba stworzonych/przetestowanych narzędzi/metod/rozwiązań modelowych w zakresie ochrony środowiska Liczba wspólnych działań/inicjatyw planistycznych
		Liczba projektów zwiększających efektywność i bezpieczeństwo na granicach	Liczba stworzonych/przetestowanych narzędzi/metod/rozwiązań modelowych zwiększających efektywność i bezpieczeństwo na granicach Dodatkowa przepustowość nowych przejść granicznych
3. Współpraca sieciowa oraz inicjatywy społeczności lokalnych	25% budżetu programu	Liczba zrealizowanych projektów zwiększających regionalne i lokalne możliwości współpracy transgranicznej	Liczba instytucji, które ustanowiły nowe transgraniczne kontakty
		Liczba zrealizowanych mikroprojektów wspierających inicjatywy społeczności lokalnych	Liczba osób uczestniczących we wspólnych transgranicznych inicjatywach lokalnych

6. INDYKATYWNY PLAN FINANSOWY

Indykatywny Plan Finansowy Programu Współpracy Transgranicznej Polska – Białoruś – Ukraina 2007-13, uwzględniający indykatywne kwoty finansowania w podziale na priorytety na cały okres realizacji programu <i>Priorytety wg źródła finansowania (w euro):</i>				
	Wkład UE (a) *	Współfinansowanie (b)	Wskaźnik współfinansowania (w %) (c) **	Całkowite finansowanie (d) = (a)+(b)
Priorytet 1	55 860 410.10	5 586 041.01	10%	61 446 451.11
Priorytet 2	65 170 478.45	6 517 047.85	10%	71 687 526.30
Priorytet 3	46 550 341.75	4 655 034.18	10%	51 205 375.93
Pomoc Techniczna	18 620 136.70	0.00	-	18 620 136.70
Razem	186 201 367.00	16 758 123.03	9%	202 959 490.03

* Zgodnie ze *Strategy Paper*.

** Wskaźnik współfinansowania obliczany jest na podstawie kwoty środków wspólnotowych przeznaczonych na program, pomniejszonej o kwotę pomocy technicznej finansowanej ze środków wspólnotowych (por. art. 20.1 Rozporządzenia KE nr 951/2007).

Tabela finansowa programu

	A	B	C	D
	INDYKATYWNE ZOBOWIĄZANIA UE	WSPÓŁFINANSOWANIE	INDYKATYWNE ZOBOWIĄZANIA PROGRAMU - wkład UE -	INDYKATYWNE PŁATNOŚCI PROGRAMU - wkład UE -
2008				
Projekty	25 596 969,00	0,00	0,00	0,00
Pomoc techniczna		(nie dotyczy)	931 005,84	931 005,84
RAZEM 2008			931 005,84	931 005,84
2009				
Projekty	27 981 547,00	1 612 609,11	16 126 091,10	6 450 436,44

Pomoc techniczna		<i>(nie dotyczy)</i>	2 793 020,51	2 793 020,51
RAZEM 2009			18 919 111,61	9 243 456,95
2010				
Projekty	28 541 178,00	5 007 551,63	50 075 516,34	20 030 206,54
Pomoc techniczna		<i>(nie dotyczy)</i>	2 793 020,51	2 793 020,51
RAZEM 2010			52 868 536,85	22 823 227,05
2011				
Projekty	36 605 653,00	6 073 266,80	60 732 667,98	32 356 112,74
Pomoc techniczna		<i>(nie dotyczy)</i>	2 793 020,51	2 793 020,51
RAZEM 2011			63 525 688,49	35 149 133,25
2012				
Projekty	37 187 893,00	3 246 916,15	32 469 161,49	39 638 031,88
Pomoc techniczna		<i>(nie dotyczy)</i>	2 793 020,51	2 793 020,51
RAZEM 2012			35 262 182,00	42 431 052,39
2013				
Projekty	30 288 127,00	817 779,43	8 177 794,29	38 645 003,34
Pomoc techniczna		<i>(nie dotyczy)</i>	1 862 013,67	1 862 013,67
RAZEM 2013			10 039 807,96	40 507 017,01
2014				
Projekty	N.D.	0,00	0,00	22 307 847,54
Pomoc techniczna		<i>(nie dotyczy)</i>	1 862 013,67	1 862 013,67

RAZEM 2014			1 862 013,67	24 169 861,21
2015				
Projekty	N.D.	0,00	0,00	7 335 813,29
Pomoc techniczna		(nie dotyczy)	1 862 013,67	1 862 013,67
RAZEM 2015			1 862 013,67	9 197 826,96
2016				
Projekty	N.D.	0,00	0,00	817 779,43
Pomoc techniczna		(nie dotyczy)	931 006,91	931 006,91
RAZEM 2016			931 006,91	1 748 786,34
		X	X	
RAZEM 2007-2016	186 201 367,00		186 201 367,00	186 201 367,00
WSKAŹNIK WSPÓŁFINANSOWANIA OGÓLEM			%	%

** Podlega ewaluacji programu w połowie okresu realizacji

Indykatorywny budżet pomocy technicznej*

Pozycje:	Planowany budżet (EISP):	% całości budżetu pomocy technicznej EISP:
Koszty personelu (przewidywana liczba personelu, pochodne od kosztów personelu, itp.)	9 868 672,45	53,00%
Organizacja posiedzeń Wspólnego Komitetu Monitorującego	316 542,32	1,70%
Ocena projektów (wynagrodzenie ekspertów zewnętrznych**, posiedzenia ekspertów, itp.)	1 955 114,35	10,50%
Strategia komunikacji (strona internetowa, ulotki, itp.) oraz generowanie projektów (dni informacyjne itp.)	1 862 013,67	10,00%
Roczne audyty (audyt projektów, audyt zewnętrzny)	1 228 929,02	6,60%
Inne (wyposażenie, tłumaczenia, baza danych, ewaluacja, itp.)	3 388 864,88	18,20%
Razem	18 620 136,70	100,00%
* Tabela jest całkowicie indykatorywna. Wszelkie modyfikacje powyższej tabeli w trakcie wdrażania nie będą oznaczały modyfikacji programu.		
** W przypadku gdy członkami komisji oceniającej są urzędnicy państwowi, nie będzie możliwości podwójnego finansowania ich pracy.		

ROZDZIAŁ 2

1. INSTYTUCJE ODPOWIEDZIALNE ZA WDROŻENIE PROGRAMU

W celu realizacji programu ustanawia się następujące wspólne instytucje:

- Wspólny Komitet Monitorujący (WKM),
- Wspólną Instytucję Zarządzającą (WIZ) - Ministerstwo Rozwoju Regionalnego Rzeczypospolitej Polskiej,
- Wspólny Sekretariat Techniczny (WST) - zlokalizowany w Fundacji Fundusz Współpracy w Polsce.

Instytucje Krajowe (IK) w krajach partnerskich to:

- na Białorusi: Ministerstwo Spraw Zagranicznych Białorusi wraz z Jednostką Koordynującą Białorusi ds. Programu Tacis Unii Europejskiej,
- na Ukrainie: Ministerstwo Gospodarki Ukrainy.

Instytucje Krajowe współpracują ze Wspólną Instytucją Zarządzającą w okresie przygotowawczym i wdrożeniowym i są odpowiedzialne za koordynację procesu programowania i wdrażania w krajach uczestniczących.

Wspólne struktury są powołane zgodnie z *Rozporządzeniem (WE) nr 1638/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. określającym przepisy ogólne w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa*⁸ oraz *Rozporządzeniem Komisji (WE) nr 951/2007 z dnia 9 sierpnia 2007 r. ustanawiającym zasady stosowania programów współpracy transgranicznej finansowanych w ramach rozporządzenia (WE) nr 1638/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady określającego przepisy ogólne w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa („Rozporządzenie wykonawcze”)*⁹.

1.1. Wspólny Komitet Monitorujący

Kompetencje Wspólnego Komitetu Monitorującego

Wspólny Komitet Monitorujący (WKM) jest odpowiedzialny za jakość i skuteczność wdrażania programu. W związku z tym w szczególności podejmuje następujące decyzje dotyczące programu:

⁸ Dz. U. WE L310, 9.11.2006.

⁹ Dz. U. WE L210, 10.08.2007.

- zatwierdza program pracy WIZ i WST oraz analizuje decyzje WIZ dotyczące zarządzania programem,
- powołuje członków komisji oceniających,
- zatwierdza kryteria wyboru projektów oraz podejmuje ostateczną decyzję co do wyboru projektu do dofinansowania, w tym co do wysokości kwoty dofinansowania,
- decyduje o wielkości i podziale budżetu pomocy technicznej, w tym o środkach przeznaczonych na zasoby ludzkie;
- analizuje wszystkie sprawozdania przedstawione przez Wspólną Instytucję Zarządzającą i w razie potrzeby podejmuje odpowiednie działania,
- na każdym posiedzeniu, na podstawie dokumentów przedstawionych przez Wspólną Instytucję Zarządzającą, ocenia i monitoruje postępy w realizacji celów programu,
- rozpatruje przypadki odzyskiwania nienależnie pobranego dofinansowania zgłaszane przez Wspólną Instytucję Zarządzającą.

Skład Wspólnego Komitetu Monitorującego

Członkami Wspólnego Komitetu Monitorującego są: przedstawiciele głównych regionów wsparcia (jeden przedstawiciel władz regionalnych z jednego regionu), przedstawiciele władz centralnych odpowiedzialnych za wdrażanie programu (dwóch przedstawicieli władz centralnych z jednego kraju) i inni przedstawiciele powołani przez każdy kraj uczestniczący. Każdy kraj może powołać maksymalnie 8 członków WKM. Członkowie Wspólnego Komitetu Monitorującego zostaną powołani przez kraje uczestniczące w ciągu 3 miesięcy od zatwierdzenia programu przez Komisję Europejską.

Następujące instytucje centralne z Polski, Białorusi i Ukrainy powołają przedstawiciela z prawem głosu do Wspólnego Komitetu Monitorującego: Ministerstwo Rozwoju Regionalnego Rzeczypospolitej Polskiej i Ministerstwo Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej, Ministerstwo Spraw Zagranicznych Białorusi i Jednostka Koordynująca Białorusi ds. Programu Tacis Unii Europejskiej, Ministerstwo Gospodarki Ukrainy i Ministerstwo Spraw Zagranicznych Ukrainy.

Każdy kraj może również nominować zewnętrznych obserwatorów WKM bez prawa uczestnictwa w procesie podejmowania decyzji. Zgodnie z art. 11 Rozporządzenia wykonawczego, w celu włączenia różnych uczestników lokalnych w proces wdrażania programu, inni uczestnicy, oprócz stałych przedstawicieli w WKM, będą mieli prawo uczestnictwa w posiedzeniach Komitetu, po uzyskaniu zgody przewodniczącego WKM.

Skład WKM zagwarantuje również, że aspekty środowiskowe będą uwzględniane w trakcie realizacji programu.

Komisja jest zapraszana na każde posiedzenie Wspólnego Komitetu Monitorującego w tym samym czasie co uczestnicy i jest informowana o wynikach prac Komitetu.

Komisja może uczestniczyć w całym posiedzeniu Komitetu lub w jego części z własnej inicjatywy, jako obserwator i bez uprawnień decyzyjnych.

Zasady działania Wspólnego Komitetu Monitorującego

Wspólny Komitet Monitorujący podejmuje decyzje w drodze konsensusu. Każdy kraj uczestniczący posiada jeden głos. Szczegóły dotyczące funkcjonowania WKM są opisane w jego regulaminie, który zostanie przyjęty jednogłośnie na pierwszym posiedzeniu WKM.

Przewodnictwo WKM jest sprawowane przez WIZ. Współprzewodniczącym WKM może być, na zasadzie rotacji, przedstawiciel kraju, w którym odbywa się posiedzenie WKM. Przedstawiciel WST pełni rolę sekretarza WKM.

Wspólny Komitet Monitorujący zbiera się tyle razy ile jest to konieczne, lecz co najmniej raz w roku. Posiedzenia zwoływane są przez WIZ lub na uzasadniony wniosek jednego z członków WKM lub Komisji Europejskiej. Komitet może również podejmować decyzje w drodze procedury pisemnej na wniosek Wspólnej Instytucji Zarządzającej lub jednego z krajów uczestniczących. W przypadku sporu każdy członek może wnioskować o rozpatrzenie spornej kwestii podczas posiedzenia. Pierwsze posiedzenie Wspólnego Komitetu Monitorującego zwołuje WIZ.

Wspólny Sekretariat Techniczny jest odpowiedzialny za organizację i prowadzenie sekretariatu posiedzeń Wspólnego Komitetu Monitorującego. Po każdym posiedzeniu Wspólnego Komitetu Monitorującego przewodniczący i sekretarz sporządzają protokół z posiedzenia i przekazują go do wszystkich członków w celu zatwierdzenia. Ostateczna wersja protokołu jest wysyłana do każdego członka, do obserwatorów zewnętrznych, jeżeli zostali powołani oraz do Komisji.

Wspólna Instytucja Zarządzająca i Instytucje Krajowe wspierają członków Wspólnego Komitetu Monitorującego w uzyskiwaniu wiz.

1.2. Wspólna Instytucja Zarządzająca

Wspólną Instytucją Zarządzającą jest Ministerstwo Rozwoju Regionalnego Rzeczypospolitej Polskiej¹⁰.

Ogólne kompetencje Wspólnej Instytucji Zarządzającej

Wspólna Instytucja Zarządzająca (WIZ) odpowiada za wdrożenie programu zgodnie z zasadami ekonomii, skuteczności i efektywności oraz odpowiada za zapewnienie legalności i prawidłowości realizowanych przez niego działań. W tym celu zapewnia odpowiedni system audytu i kontroli oraz system i standardy księgowości. Funkcje

¹⁰ <http://www.mrr.gov.pl>, <http://www.interreg.gov.pl>.

zarządzania operacyjnego oraz funkcje zarządzania finansowego w WIZ są zorganizowane w sposób wzajemnie niezależny.

Organizacja Wspólnej Instytucji Zarządzającej

Wspólną Instytucją Zarządzającą kieruje Minister Rozwoju Regionalnego.

W WIZ funkcjonują cztery niezależne jednostki: jednostka operacyjna, jednostka finansowa, jednostka płatnicza i jednostka audytu wewnętrznego. Jednostki te współpracują ze sobą przy realizacji swoich zadań.

Jednostka operacyjna

Urzędnikiem Zatwierdzającym¹¹ jest podsekretarz stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego lub upoważniony dyrektor lub zastępca dyrektora Departamentu Współpracy Terytorialnej.

Odrębna jednostka Departamentu Współpracy Terytorialnej Ministerstwa Rozwoju Regionalnego pełni rolę **jednostki operacyjnej** i w tym zakresie jest odpowiedzialna za:

- organizację i prowadzenie sekretariatu posiedzeń Wspólnego Komitetu Monitorującego, w tym sporządzanie protokołów z posiedzeń (przy wsparciu WST),
- ogłaszanie naborów wniosków oraz ogłaszanie przetargów (przy wsparciu WST),
- przyjmowanie wniosków oraz organizowanie prac komisji oceniających, przekazywanie Wspólnemu Komitetowi Monitorującemu i Komisji Europejskiej sprawozdań zawierających rekomendacje komisji oceniających (przy wsparciu WST),
- zawieranie umów z beneficjentami i wykonawcami (we współpracy z Urzędnikiem Księgowym¹²),
- monitorowanie operacyjne projektów i zarządzanie finansowe (we współpracy z jednostką finansową i płatniczą),
- realizację ewentualnych analiz oddziaływania na środowisko na poziomie programu (przy wsparciu WST),
- niezwłoczne informowanie Wspólnego Komitetu Monitorującego o wszelkich przypadkach odzyskiwania nienależnie wypłaconych kwot,
- przygotowanie systemu monitoringu, w którym gromadzone są dane dotyczące wdrażania niezbędne do zarządzania finansowego, monitoringu, weryfikacji, audytów i oceny (we współpracy z jednostką finansową i płatniczą),
- zarządzanie budżetem pomocy technicznej,
- przygotowanie rocznego planu audytu projektów,

¹¹ Authorising Officer.

¹² Accounting Officer.

- sporządzanie rocznych sprawozdań operacyjnych oraz rocznych sprawozdań z wdrażania rocznego planu audytu projektów oraz przekazywanie ich wraz ze sprawozdaniami finansowymi Wspólnemu Komitetowi Monitorującemu i Komisji Europejskiej,
- wdrażanie planu informacji i promocji (przy wsparciu WST).

Jednostka finansowa

Odrębna jednostka Departamentu Współpracy Terytorialnej Ministerstwa Rozwoju Regionalnego pełni rolę **jednostki finansowej** i w tym zakresie jest odpowiedzialna za:

- zwracanie się z wnioskiem do jednostki płatniczej o założenie rachunku bankowego programu,
- weryfikację czy koszty są rzeczywiste, prawidłowe i potwierdzone dokumentami przechowywanymi przez beneficjentów (przy wsparciu WST) oraz upoważnianie jednostki płatniczej do wykonania płatności,
- korekty finansowe i monitoring odzyskiwania nienależnie wypłaconych kwot,
- składanie do Komisji Europejskiej wniosków o płatność,
- przygotowanie szczegółowych rocznych budżetów programu,
- sporządzanie rocznych sprawozdań finansowych.

Jednostka płatnicza

Urzędnikiem Księgowym jest główny księgowy Ministerstwa Rozwoju Regionalnego.

Odrębna jednostka Departamentu Ekonomiczno-Finansowego Ministerstwa Rozwoju Regionalnego pełni rolę **jednostki płatniczej** i w tym zakresie jest odpowiedzialna za:

- założenie i zarządzanie rachunkiem bankowym programu,
- ustanowienie systemu księgowego programu; system księgowy jest szczegółowy, odrębny i dotyczy wyłącznie operacji związanymi z programem, pozwalając na analizę w podziale na operację, priorytet i działanie,
- otrzymywanie płatności od Komisji Europejskiej i przekazywanie ich do beneficjentów i wykonawców.

Jednostka audytowa

Stanowisko ds. Audytu Wewnętrznego Ministerstwa Rozwoju Regionalnego pełni rolę **jednostki audytowej** i jest odpowiedzialne za:

- coroczny audyt wewnętrznych procedur WIZ i prawidłowości ich stosowania,
- sporządzenie rocznego sprawozdania z audytu wewnętrznego.

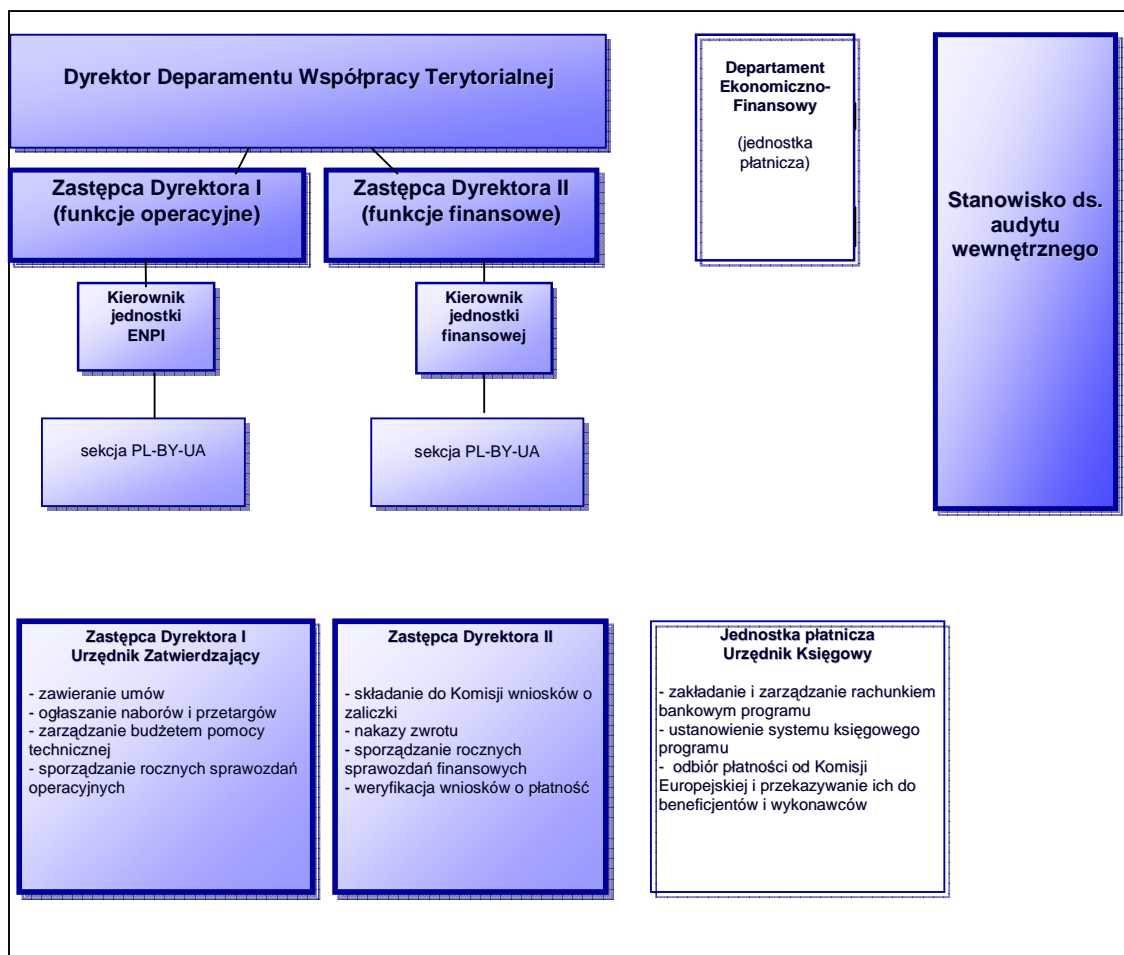
Ogólna liczba personelu WIZ zajmującego się programem to około 12 osób.

Koszty funkcjonowania Wspólnej Instytucji Zarządzającej związane z wdrażaniem programu są pokrywane z budżetu pomocy technicznej programu.

Wydatki bezpośrednie WIZ z budżetu pomocy technicznej realizowane będą zgodnie z polskim Prawem Zamówień Publicznych.

Niektóre z wyżej wymienionych zadań zostaną oddelegowane przez Wspólną Instytucję Zarządzającą i na jej odpowiedzialność do Wspólnego Sekretariatu Technicznego, zgodnie z opisem zawartym w punkcie 1.3.

Struktura Wspólnej Instytucji Zarządzającej:

1.3. Wspólny Sekretariat Techniczny

Wspólny Sekretariat Techniczny (WST) jest utworzony przez WIZ w celu udzielania wsparcia WIZ w codziennym zarządzaniu programem. WST jest zlokalizowany w instytucji państwowej - Fundacji „Fundusz Współpracy”¹³. Po przyjęciu programu przez Komisję Europejską zawarta zostanie szczegółowa umowa pomiędzy Ministerstwem Rozwoju Regionalnego, a Fundacją „Fundusz Współpracy” i określi delegowane funkcje i zadania, a także sposób kontroli WST przez WIZ.

¹³ <http://www.cofund.org.pl>.

WST zatrudnia obywateli polskich, białoruskich i ukraińskich. Szacuje się, że w WST pracować będzie około 25 pracowników. Wewnętrzna struktura WST zostanie ustanowiona w porozumieniu z WIZ. Jednostka audytu wewnętrznego WST co roku sporządza sprawozdanie, podobnie jak WIZ (art. 29 Rozporządzenia wykonawczego). WST podlega audytowi zewnętrznemu, podobnie jak WIZ (art. 31 Rozporządzenia wykonawczego).

Koszty funkcjonowania Wspólnego Sekretariatu Technicznego są pokrywane z budżetu pomocy technicznej programu.

Wydatki bezpośrednie WST z budżetu pomocy technicznej realizowane będą zgodnie z polskim Prawem Zamówień Publicznych. W odniesieniu do wydatków WST na Białorusi i Ukrainie mogą również być stosowane przepisy *Przewodnika po procedurach zawierania umów dla zewnętrznych działań Wspólnot Europejskich (PRAG)*¹⁴. W przypadku gdy stosowane są przepisy PRAG i kiedy wymagana jest publikacja na poziomie międzynarodowym (ze względu na wielkość zamówienia) język, w którym oferta jest przygotowana lub na który jest przetłumaczona powinien umożliwić wszystkim krajom uczestniczącym w programie wzięcie udziału w procedurze przetargowej.

Funkcje Wspólnego Sekretariatu Technicznego

Poniższe zadania będą wykonywane przez Wspólny Sekretariat Techniczny:

- organizacja i prowadzenie sekretariatu posiedzeń Wspólnego Komitetu Monitorującego, w tym sporządzanie protokołów z posiedzeń,
- przygotowanie pakietu aplikacyjnego i innej dokumentacji, zgodnie ze wzorami załączonymi do PRAG, dostosowanymi jeśli to konieczne w celu odzwierciedlenia specyfiki współpracy transgranicznej,
- ogłaszanie naborów i przetargów,
- przyjmowanie i rejestracja wniosków,
- uczestnictwo w procesie oceny, organizacja i prowadzenie sekretariatu komisji oceniających,
- przygotowanie umów do podpisania przez WIZ i weryfikacja całej niezbędnej dokumentacji,
- nadzór na procedurami przetargowymi,
- przyjmowanie i weryfikacja wniosków o płatność i sprawozdań złożonych przez beneficjentów,
- przeprowadzanie kontroli na miejscu (zgodnie z decyzją WIZ),
- sporządzanie rocznych sprawozdań operacyjnych i finansowych,
- wdrażanie planu informacji i promocji,
- inne zadania wspierające WIZ w codziennym wdrażaniu programu.

¹⁴ http://ec.europa.eu/europeaid/work/procedures/implementation/practical_guide/index_en.htm.

Punkty Informacyjne Programu

Aby zapewnić odpowiednią promocję i dostęp do informacji potencjalnym wnioskodawcom i beneficjentom, na obszarze objętym programem na Białorusi i Ukrainie zostaną utworzone punkty informacyjne programu. Szacowana liczba personelu w jednym punkcie informacyjnym to 3 osoby. Koszty ponoszone przez punkty informacyjne są pokrywane z budżetu pomocy technicznej. Wydatki z budżetu pomocy technicznej poniesione przez punkty informacyjne są kontrolowane przez WIZ i podlegają audytowi zewnętrznemu (art. 31 Rozporządzenia wykonawczego), podobnie jak WIZ.

Punkty informacyjne programu będą realizować następujące zadania, pod nadzorem WIZ i WST:

- wdrażanie planu informacji i promocji,
- wsparcie w organizacji posiedzeń Wspólnego Komitetu Monitorującego,
- gromadzenie danych dla poprawy monitoringu projektów,
- inne zadania wspierające WIZ i WST w codziennym wdrażaniu programu.

WIZ może zdecydować, że wnioski o dofinansowanie będą przyjmowane przez punkty informacyjne i przekazywane do WST w Warszawie.

Punkt informacyjny na Białorusi będzie zlokalizowany w Brześciu, w Transgranicznym centrum informacyjnym¹⁵. Punkt informacyjny na Ukrainie będzie zlokalizowany we Lwowie, w instytucji wyznaczonej przez Administrację Państwową Obwodu Lwowskiego.

¹⁵ Brest Transboundary Infocentre.

2. PROCEDURY WDRAŻANIA PROGRAMU

Procedurami właściwymi do zawierania umów przy udzielaniu zamówień i dotacji niezbędnych dla wdrożenia programu będą procedury stosowane do zawierania umów w ramach działań zewnętrznych Unii Europejskiej (*Praktyczny Przewodnik po procedurach zawierania umów dla zewnętrznych działań Wspólnot Europejskich* – tzw. PRAG), z uwzględnieniem zmian wspomnianych w niniejszym dokumencie programowym, wprowadzonych w celu odzwierciedlenia specyfiki współpracy transgranicznej, wymogów przepisów regulujących pracę Wspólnej Instytucji Zarządzającej i w innych przypadkach, jeżeli to konieczne w celu skutecznego wdrożenia programu.

2.1. Procedury składania wniosków i zawierania umów

Procedury składania wniosków

Proces tworzenia koncepcji projektu i dalszy jego rozwój jest ważną częścią wdrażania programu, która powinna zapewnić wystarczającą liczbę projektów dobrych merytorycznie, obejmujących wszystkie regiony, priorytety i działania programu. W ciągu całego procesu przygotowania projektu, instytucje odpowiedzialne za wdrażanie programu zapewnią wsparcie dla potencjalnych wnioskodawców¹⁶.

Wspólna Instytucja Zarządzająca przy wsparciu Wspólnego Sekretariatu Technicznego organizuje nabory i jest odpowiedzialna za dostateczne rozpowszechnienie informacji dotyczących składania wniosków i prowadzenie działań związanych z promocją. Przy pomocy Wspólnego Sekretariatu Technicznego, Wspólna Instytucja Zarządzająca przygotowuje pakiet aplikacyjny i udostępnia informacje dotyczące składania wniosku o dofinansowanie. Wnioski są rejestrowane przez Wspólny Sekretariat Techniczny.

Ocena wniosków

Wszystkie wnioski podlegają ocenie formalnej i ocenie merytorycznej. W trakcie oceny formalnej sprawdzane jest czy wniosek spełnia kryteria administracyjne i czy wnioskodawca, jego partnerzy, projekt i koszty są kwalifikowane w ramach programu i naboru. Ocena merytoryczna jest przeprowadzana na podstawie formularza oceny przyjętego przez Wspólny Komitet Monitorujący (jako część Wytycznych dla wnioskodawców).

¹⁶ Zgodnie z postanowieniami Rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) Nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz. U. WE L 248, 16.9.2002, s.1 z późn. zm.), Rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) Nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r., ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) Nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz. U. WE L 357, 31.12.2002, s.1) i Praktycznego Przewodnika po procedurach zawierania umów dla zewnętrznych działań Wspólnot Europejskich, a w szczególności zasady przejrzystości, uczciwej konkurencji i równego traktowania wnioskodawców.

W swojej decyzji dotyczącej kryteriów kwalifikowalności i oceny Wspólny Komitet Monitorujący uwzględni następujące elementy:

- projekt musi obejmować partnerstwo transgraniczne nad granicą UE, tzn. powinien być złożony wspólnie przez beneficjentów z Polski i Białorusi lub Ukrainy,
- projekt musi być wdrożony w obszarze wsparcia programu, a działania inwestycyjne (infrastruktura) mogą być realizowane wyłącznie głównych regionach wsparcia,
- ogólna wartość działań finansowanych w regionach przyległych nie może przekraczać 20% ogólnego budżetu programu,
- projekty zintegrowane będą traktowane jako priorytetowe,
- równowaga środowiskowa (projekty z poważnym negatywnym wpływem na środowisko nie mogą otrzymać dofinansowania w ramach programu, a wpływ pozytywny będzie wzięty pod uwagę w procesie oceny).

Ocena formalna jest przeprowadzana przez Wspólny Sekretariat Techniczny pod nadzorem WIZ. Wyniki oceny formalnej będą analizowane przez komisję oceniającą.

Ocena merytoryczna jest przeprowadzana przez komisje oceniające. Pracom komisji oceniających przewodniczy WIZ, a są one organizowane przez WST, który pełni rolę sekretariatu komisji oceniającej (zgodnie z przepisami PRAG dotyczącymi komisji oceniającej dla grantów).

Komisja oceniająca jest powoływana przez WKM i składa się z przewodniczącego bez prawa głosu, sekretarza bez prawa głosu i nieparzystej liczby członków (minimum trzech). Członkowie z prawem głosu muszą posiadać wiedzę i doświadczenie niezbędne do formułowania opinii dotyczących wniosków.

Ostateczny wybór wniosków

Komisja oceniająca przygotowuje sprawozdanie z oceny zawierające listę rankingową i przedstawia je Wspólnemu Komitetowi Monitorującemu. Komisja oceniająca może rekomendować wniosek do dofinansowania warunkowo.

Wspólny Komitet Monitorujący podejmuje ostateczną decyzję dotyczącą wyboru projektów do dofinansowania. Żaden z projektów, które nie przeszły oceny merytorycznej nie może być zatwierdzony do dofinansowania.

Jeżeli Wspólny Komitet Monitorujący zdecyduje nie stosować się do wszystkich lub części rekomendacji komisji oceniającej wyjaśni swoją decyzję na piśmie. Decyzja ta zostanie następnie przesłana przez Wspólną Instytucję Zarządzającą do Komisji Europejskiej, w celu uzyskania zatwierdzenia. Komisja Europejska przedstawia opinię Wspólnej Instytucji Zarządzającej w ciągu 15 dni roboczych. Jeżeli w ciągu 15 dni roboczych Komisja nie przedstawi Wspólnej Instytucji Zarządzającej swojej opinii, decyzję WKM uznaje się za zaakceptowaną przez Komisję.

Indykatorywny harmonogram naborów i posiedzeń WKM mających na celu wybór projektów		
Rok	Okres naboru	Posiedzenia WKM mające na celu wybór projektów
2009	(1) Luty-Kwiecień	Lipiec
	(2) Wrzesień-Listopad	
2010		Luty
	(3) Kwiecień-Czerwiec	Wrzesień
2011	(4) Październik-Grudzień	
		Marzec
2012	(5) Kwiecień-Czerwiec	Wrzesień
	(6) Październik-Grudzień	
2013		Marzec
	(7) Kwiecień-Czerwiec	Wrzesień
	(8) Październik-Grudzień	

Tabela jest całkowicie indykatorywna. Wszelkie modyfikacje powyższej tabeli w trakcie wdrażania nie będą oznaczały modyfikacji programu.

Zawieranie umów o dofinansowanie projektów

Wspólny Sekretariat Techniczny informuje wszystkich wnioskodawców o decyzji Wspólnego Komitetu Monitorującego. WST przygotowuje umowę, wraz ze wszystkimi wymaganymi dokumentami towarzyszącymi. Wzory dokumentów załączone do PRAG, mogą być dostosowane przez WIZ w celu odzwierciedlenia specyfiki współpracy transgranicznej, przepisów regulujących działania WIZ i w innych przypadkach jeżeli to konieczne w celu skutecznego wdrożenia programu.

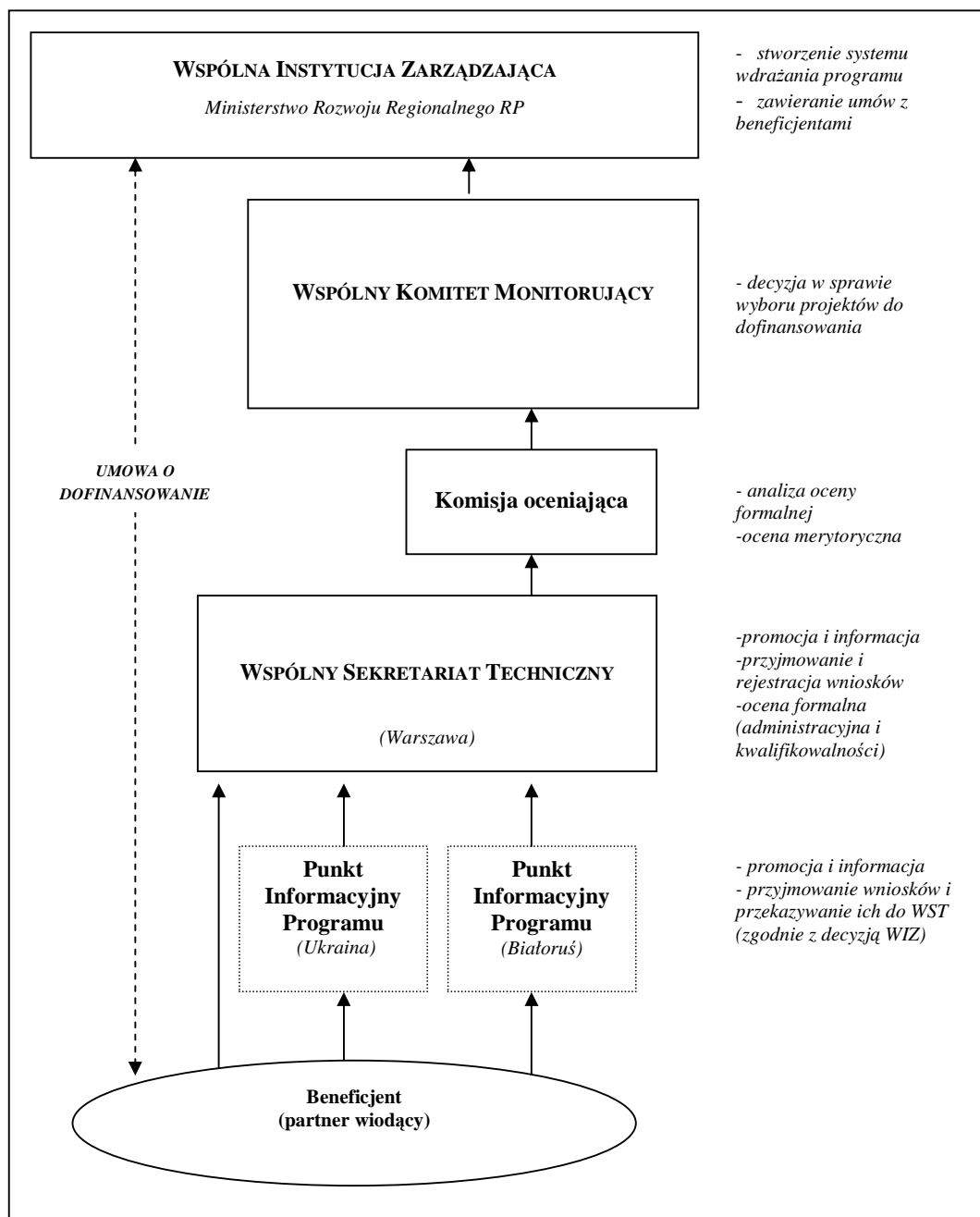
Po przygotowaniu umowy i załączników przez WST (jeżeli to konieczne, we współpracy z beneficjentami) WST dostarcza dokumenty do WIZ. Jednostka operacyjna i finansowa WIZ weryfikują dokumenty, a Urzędnik Zatwierdzający zatwierdza umowę do podpisania. Następnie dokumenty są przesyłane do jednostki płatniczej w celu zatwierdzenia przez Urzędnika Księgowego.

Lista zawartych przez WIZ umów o dofinansowanie projektów jest publikowana przez WIZ na jej stronie internetowej.

Duże projekty strategiczne

Duże projekty strategiczne dotyczące nowych przejść granicznych i modernizacji istniejących przejść granicznych mogą być wdrażane w działaniu 2.2 (Skuteczne i bezpieczne granice). Duże projekty strategiczne nie będą wybierane w drodze standardowego naboru, ale będą wspólnie zidentyfikowane i wybrane na dalszym etapie przez Wspólny Komitet Monitorujący.

Procedury składania wniosków i zawierania umów:

2.2. Przepływy finansowe

Płatności z Komisji Europejskiej na rzecz programu

Komisja Europejska przyjmuje roczne zobowiązania zgodnie z tabelą finansową zawierającą przewidywany roczny podział środków w ramach programu oraz w zależności od postępu w realizacji programu i dostępności środków.

Oprócz wstępnego zobowiązania budżetowego, towarzyszącego decyzji o zatwierdzeniu programu, corocznie, najpóźniej do 31 marca każdego roku, Komisja przyjmuje odpowiednie zobowiązanie budżetowe. Komisja informuje Wspólną Instytucję Zarządzającą o dokładnym terminie przyjęcia rocznego zobowiązania budżetowego.

Po otrzymaniu od Komisji informacji dotyczącej wstępnego i rocznego zobowiązania, WIZ składa wnioski o wypłatę zaliczki w kwocie nie większej niż 80% środków wspólnotowych z bieżącego roku budżetowego. Na podstawie wniosku WIZ o wypłatę zaliczki, po weryfikacji odpowiednich sprawozdań i przeprowadzeniu oceny faktycznych potrzeb finansowych programu, Komisja dokonuje płatności całej kwoty wnioskowanej zaliczki lub jej części. W ciągu roku Wspólna Instytucja Zarządzająca może zwrócić się z wnioskiem o wypłatę całości lub części salda rocznych środków wspólnotowych tytułem dodatkowej zaliczki.

W drugim półroczu każdego roku realizacji programu Komisja rozlicza wcześniejsze zaliczki na podstawie rzeczywiście poniesionych wydatków kwalifikowanych poświadczonych w rocznym raporcie z audytu zewnętrznego (o którym mowa w art. 31 Rozporządzenia wykonawczego). Na podstawie wyników rozliczenia Komisja dokonuje w razie potrzeby niezbędnych korekt finansowych. Finansowanie EISP będzie przekazane przez Komisję Europejską na odrębny rachunek bankowy w euro, założony specjalnie na potrzeby programu, otworzony i zarządzany przez jednostkę płatniczą Ministerstwa Rozwoju Regionalnego (Departament Ekonomiczno-Finansowy). Rachunek obsługiwany jest na podstawie dwóch podpisów: aby operacja została zrealizowana musi być zaakceptowana przez Urzędnika Zatwierdzającego i Urzędnika Księgowego.

Płatności ze Wspólnej Instytucji Zarządzającej na rzecz beneficjentów

WIZ dokonuje płatności na rzecz beneficjentów na podstawie zawartej umowy. Płatności mogą przybrać formę pierwszej raty zaliczki, dalszych rat zaliczki i płatności końcowej. Formy płatności dla każdego projektu będą określone w umowie.

Co do zasady beneficjenci projektu będą musieli współfinansować co najmniej 10% całkowitych kosztów kwalifikowanych projektu. Beneficjenci projektu prześlą odpowiednią część płatności do swoich partnerów zgodnie z wcześniej podpisanym porozumieniem o partnerstwie.

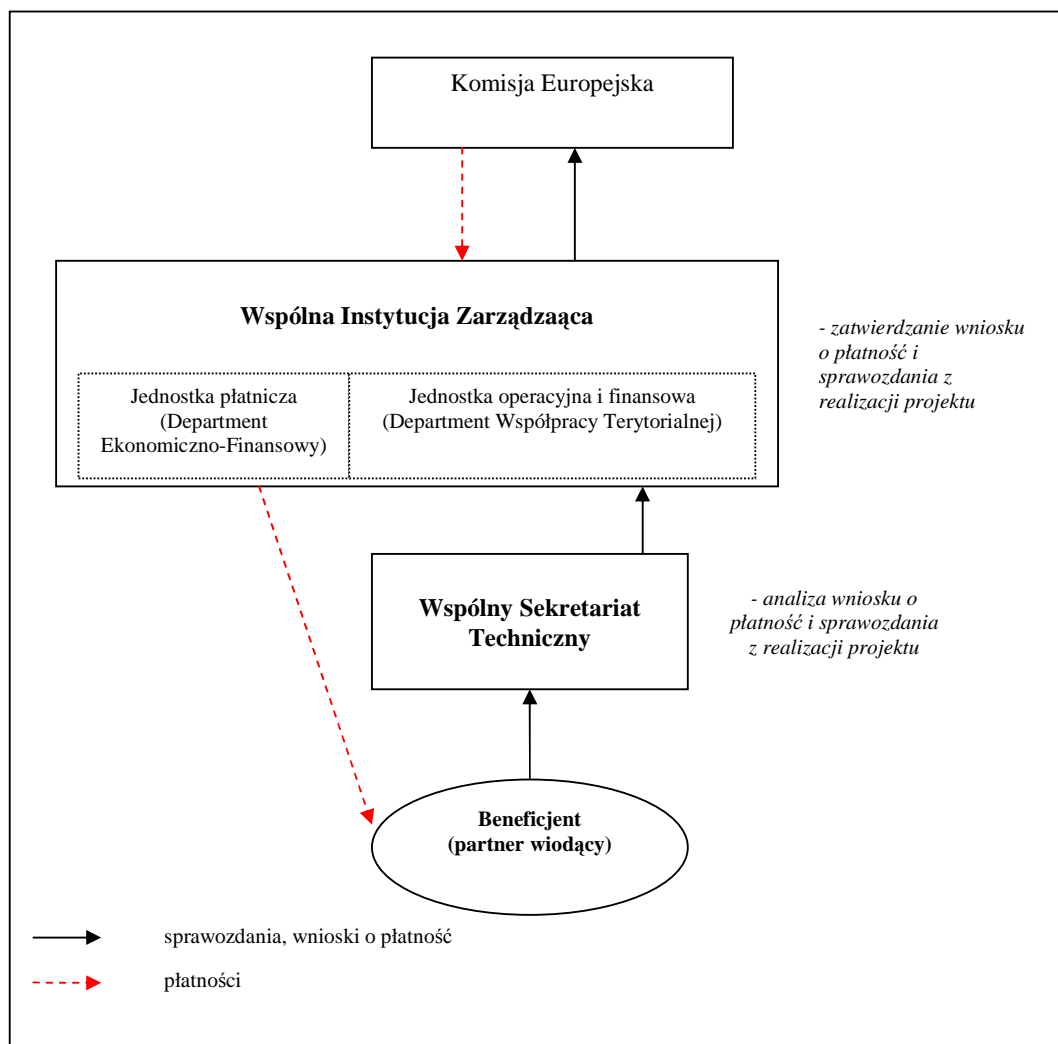
Beneficjent i partner realizują działania zaplanowane w opisie projektu. Wydatki poniesione w ramach projektu są przedstawione w formie sprawozdania ze stanu wydatków, które musi być zweryfikowane zgodnie z wymogami umowy. Wzory dokumentów dotyczących weryfikacji wydatków załączone PRAG, mogą być dostosowane przez WIZ w celu odzwierciedlenia specyfiki współpracy transgranicznej, przepisów regulujących działania WIZ i w innych przypadkach jeżeli to konieczne w celu skutecznego wdrożenia programu.

Beneficjenci przygotowują sprawozdania z realizacji projektu składające się z części finansowej i rzeczowej. Sprawozdania finansowe obejmują poświadczony stan

wydatków wszystkich partnerów i wniosków o płatność z tytułu całego projektu. Obowiązki beneficjentów dotyczące terminu składania sprawozdań zostaną określone w umowie.

Beneficjenci mogą wnioskować o wypłatę dalszych zaliczek i płatności końcowej po przedstawieniu dowodu na postęp w realizacji projektu zgodnie z umową. Sprawozdania z realizacji projektu i wnioski o płatność będą składane do WST, który, po niezbędnej weryfikacji, przekaze je do WIZ do ostatecznego zatwierdzenia. Jednostka operacyjna i finansowa WIZ weryfikują dokumenty, a Urzędnik Zatwierdzający zatwierdza płatność. Następnie dokumenty są przesyłane do jednostki płatniczej w celu zatwierdzenia przez Urzędnika Księgowego.

Schemat przepływu środków finansowych:

2.3. Monitoring, kontrola i audyt

Monitoring

Wspólny Komitet Monitorujący i Wspólna Instytucja Zarządzająca są odpowiedzialne za monitorowanie programu. Realizują to zadanie w odniesieniu do wskaźników i celów określonych w programie i z wykorzystaniem systemu monitorowania, w którym gromadzone są dane dotyczące wdrażania niezbędne dla monitoringu. Obowiązki beneficjentów dotyczące sprawozdań z postępu rzeczowego i finansowego projektu zostaną określone w umowie.

Wspólna Instytucja Zarządzająca odpowiada za przygotowanie systemu, który gromadzi rzetelne informacje finansowe i operacyjne dotyczące wdrażania programu. Odpowiednia baza danych w formie elektronicznej, obejmująca informacje dotyczące wybranych operacji i płatności dokonanych na rzecz beneficjentów będzie opracowana i obsługiwana przez WIZ przez cały okres realizacji programu. System monitorowania będzie obejmował odpowiednie aspekty środowiskowe.

Kontrola i audyt

W trakcie realizacji programu będą przeprowadzane następujące kontrole i audyty:

Rodzaj kontroli/audytu:	Instytucje przeprowadzające kontrolę/audyt:
Weryfikacja wydatków w ramach projektu. Weryfikacja wydatków może również obejmować kontrolę na miejscu. Weryfikacja będzie przeprowadzona dla każdego projektu.	Audytory z zewnątrz (metodologia zapewniona przez WIZ, oparta na PRAG).
Weryfikacja sprawozdań rzeczowych i finansowych i wniosków o płatność. Weryfikacja może również obejmować kontrolę na miejscu.	Wspólny Sekretariat Techniczny (w oparciu o decyzję WIZ).
Audyt projektów (art. 30 i 37 Rozporządzenia wykonawczego) - kontrola przeprowadzona na próbie projektów.	Zewnętrzne firmy audytowe (metodologia zapewniona przez WIZ). WIZ może przeprowadzać audyt z własnej inicjatywy i przy wsparciu WST.
Audyt wewnętrzny WIZ (art. 29 Rozporządzenia wykonawczego) - kontrola procedur wewnętrznych i należytego ich stosowania przez WIZ.	Stanowisko ds. Audytu Wewnętrznego w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
Audyt zewnętrzny (art. 31 Rozporządzenia wykonawczego) - poświadczanie stanu wydatków i dochodów zadeklarowanych przez WIZ w rocznym sprawozdaniu finansowym, a w szczególności stwierdzanie, czy zadeklarowane wydatki zostały faktycznie poniesione oraz czy są prawidłowe i kwalifikowane.	Główny Inspektor Kontroli Skarbowej, który przeprowadza audyt przy pomocy Departamentu Certyfikacji i Poświadczeń Środków z Unii Europejskiej Ministerstwa Finansów i Urzędów Kontroli Skarbowej. Zewnętrzne firmy audytowe w przypadku punktów informacyjnych na Białorusi i Ukrainie (metodologia zapewniona przez WIZ).

Koszty wszystkich powyższych kontroli i audytów są pokrywane z budżetu programu: z budżetu pomocy technicznej (weryfikacja sprawozdań rzeczowych i finansowych oraz wniosków o płatność w ramach projektów, audyt wewnętrzny WIZ, audyt zewnętrzny WIZ) i z budżetów poszczególnych projektów (weryfikacja wydatków w ramach projektu).

Celem **weryfikacji wydatków w ramach projektów** jest sprawdzenie czy wydatki poniesione przez beneficjenta w ramach wdrażania projektu zostały faktycznie poniesione, czy są prawidłowe i kwalifikowane. Weryfikacja będzie przeprowadzana dla każdego projektu i może obejmować również kontrolę na miejscu realizacji projektu. Za weryfikację wydatków będą odpowiedzialni audytorzy zewnętrzni.

Zgodnie z umową, beneficjenci składają sprawozdania i wnioski o płatność do Wspólnego Sekretariatu Technicznego. WST przeprowadza **weryfikację sprawozdań rzeczowych i finansowych oraz wniosków o płatność**. Weryfikacja ta może również obejmować kontrolę na miejscu realizacji projektu.

Po upływie pierwszego roku wdrażania programu Wspólna Instytucja Zarządzająca co roku przygotowuje roczny plan **audytu projektów finansowanych w ramach programu**. Kontrole projektów są prowadzone poprzez sprawdzenie dokumentów lub poprzez kontrolę na miejscu realizacji projektu, na próbie projektów wybranych losowo przez WIZ z uwzględnieniem międzynarodowych standardów audytowych i szczególnych czynników ryzyka. Audyt projektów będzie przeprowadzony przez zewnętrzne firmy audytowe wybrane przez WIZ. Audyt projektów może być również przeprowadzony przez WIZ lub WST.

Co roku Wspólna Instytucja Zarządzająca sporządza sprawozdanie dotyczące wdrożenia planu audytu projektów w roku poprzednim. W sprawozdaniu zawarte są informacje dotyczące przeprowadzonych kontroli, metodologii zastosowanej przy wyborze próby projektów do kontroli oraz wydanych zaleceń pokontrolnych. Sprawozdanie zawiera również wnioski WIZ odnośnie do zarządzania finansowego w ramach poszczególnych projektów. Wspólna Instytucja Zarządzająca przekazuje Komisji Europejskiej i Wspólnemu Komitetowi Monitorującemu sprawozdanie jako załącznik do sprawozdania rocznego z wdrażania programu.

Stanowisko ds. **audytu wewnętrznego** w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego przeprowadza coroczny audyt wewnętrznych procedur WIZ i należytego ich stosowania, a następnie sporządza roczne sprawozdanie z audytu wewnętrznego.

Niezależnie od audytów zewnętrznych przeprowadzanych w WIZ na podstawie przepisów krajowych, WIZ podlega audytowi niezależnego podmiotu publicznego, który co roku przeprowadza **weryfikację ex post stanu wydatków i dochodów zadeklarowanych przez WIZ** w rocznym sprawozdaniu finansowym; audyt ten jest prowadzony z uwzględnieniem norm i zasad Międzynarodowej Federacji Księgowych¹⁷. Zakres audytu zewnętrznego obejmuje wydatki bezpośrednio WIZ w ramach pomocy technicznej oraz płatności dokonane przez WIZ na rzecz

¹⁷ International Federation of Accountants (IFAC).

beneficjentów. Sprawozdanie z audytu zewnętrznego poświadcza stan wydatków i dochodów zadeklarowanych przez WIZ w rocznym sprawozdaniu finansowym, w szczególności stwierdza, czy zadeklarowane wydatki zostały faktycznie poniesione oraz czy są prawidłowe i kwalifikowane.

Przeprowadzenie audytu zewnętrznego WIZ jest obowiązkiem Głównego Inspektora Kontroli Skarbowej. Audyt ten jest dokonywany w jego imieniu przez Departament Certyfikacji i Poświadczeń Środków z Unii Europejskiej w Ministerstwie Finansów oraz Urzędy Kontroli Skarbowej.

Najpóźniej 30 czerwca każdego roku Wspólna Instytucja Zarządzająca przedstawia Komisji Europejskiej sprawozdanie roczne z wdrażania programu w poprzednim roku, zatwierdzone przez WKM i poświadczone sprawozdaniem z audytu zewnętrznego. Pierwsze sprawozdanie roczne należy złożyć najpóźniej 30 czerwca drugiego roku wdrażania programu. Sprawozdanie roczne obejmuje część techniczną, część finansową i oświadczenie dotyczące systemu zarządzania i kontroli zgodnie z art. 28 Rozporządzenia wykonawczego.

Odzyskiwanie kwot nienależnie przekazanych

Jeżeli podczas weryfikacji sprawozdania końcowego lub w wyniku kontroli albo audytu zostaną stwierdzone wydatki niekwalifikowane, które były już przedmiotem płatności, WIZ sporządza nakazy zwrotu skierowane do odpowiednich beneficjentów i wykonawców.

Jeżeli zwrot dotyczy wierzytelności wobec beneficjenta, wykonawcy lub partnera z siedzibą w Polsce, a WIZ nie może odzyskać wydatków w terminie jednego roku po wystawieniu nakazu zwrotu, państwo członkowskie (Polska) jest zobowiązane do zwrotu Komisji Europejskiej kwoty, która nie mogła być odzyskana.

Jeżeli zwrot dotyczy wierzytelności wobec beneficjenta, wykonawcy lub partnera z siedzibą na Białorusi lub na Ukrainie, a WIZ nie może odzyskać wydatków w terminie jednego roku po wystawieniu nakazu zwrotu, WIZ kieruje sprawę do Komisji Europejskiej, która przejmuje obowiązek odzyskania należności.

2.4. Wdrażanie na poziomie projektu

W ramach programu istnieją trzy rodzaje projektów:

- projekty zintegrowane, w których partnerzy realizują na swoim terytorium część działań będących częścią projektu;
- projekty symetryczne, w których podobne działania są prowadzone równolegle w po obu stronach granicy;
- projekty posiadające efekt transgraniczny, realizowane głównie lub wyłącznie po jednej stronie granicy, lecz na rzecz obu partnerów.

Dla każdego projektu wszyscy partnerzy wybiorą spośród siebie **partnera wiodącego** przed złożeniem wniosku. Partner wiodący składa wniosek, podpisuje umowę o dofinansowanie ze Wspólną Instytucją Zarządzającą oraz odpowiada prawnie i finansowo za realizację projektu przed tą instytucją. Jest samodzielnie i bezpośrednio odpowiedzialny przed Wspólną Instytucją Zarządzającą z tytułu rzeczowego i finansowego postępu prac. Partner wiodący ma w związku z tym następujące obowiązki:

- a) określa relacje z partnerami uczestniczącymi w projekcie w porozumieniu o partnerstwie obejmującym m.in. przepisy gwarantujące należyte zarządzanie finansowe funduszami przeznaczonymi na realizację projektu, a także ustalenia dotyczące odzyskiwania kwot nienależnie przekazanych;
- b) składa wniosek o dofinansowanie projektu;
- c) podpisuje umowę o dofinansowanie projektu z WIZ. W rezultacie będzie odpowiedzialny finansowo za fundusze EISP i współfinansowanie wszystkich partnerów, w tym odpowiada przed WIZ za całkowitą kwotę dotacji EISP;
- d) odpowiada za zapewnienie realizacji całego projektu tzn. zarządzanie projektem i całkowitą koordynację działań w ramach projektu;
- e) zapewnia monitoring i sprawozdawczość na temat postępu prac przy realizacji projektu;
- f) zapewnia, że wydatki zadeklarowane przez partnerów uczestniczących w projekcie zostały poniesione na cele związane z realizacją projektu, są kwalifikowane i zgodne z działaniami ustalonymi pomiędzy partnerami;
- g) otrzymuje środki finansowe od Wspólnej Instytucji Zarządzającej i odpowiada za przekazywanie ich części do partnerów uczestniczących w projekcie;
- h) zwraca WIZ kwoty nienależnie przekazane na realizację projektu;
- i) ułatwi prowadzenie audytu wszystkim właściwym instytucjom wspólnotowym, Wspólnej Instytucji Zarządzającej i władzom krajowym, w tym też odpowiada za przechowywanie dokumentów zgodnie z art. 45 Rozporządzenia wykonawczego i z odpowiednimi przepisami PRAG.

Partner uczestniczący w realizacji projektu przyjmuje następujące obowiązki:

- a) odpowiada za wdrożenie odpowiadającej mu części, zgodnie z planem realizacji projektu i z porozumieniem o partnerstwie zawartym z beneficjentem (partnerem wiodącym);
- b) współpracuje z beneficjentem (partnerem wiodącym) przy realizacji projektu, sprawozdawczości i monitoringu;

- c) ponosi całkowitą odpowiedzialność za jakiegokolwiek nieprawidłowości dotyczące zadeklarowanych przez siebie wydatków i musi zwrócić beneficjentowi (partnerowi wiodącemu) kwoty nienależnie przekazane.

Projekt będzie przedstawiony przez beneficjenta (partnera wiodącego), który pełni rolę jedyne go bezpośredniego punktu kontaktowego pomiędzy projektem a instytucjami odpowiedzialnymi za wdrażanie programu. Beneficjent jest odpowiedzialny za stworzenie skutecznego partnerstwa zapewniając należytą realizację projektu.

Procedury przetargowe na poziomie projektów zależą od narodowości beneficjenta lub partnera uruchamiającego procedurę. Beneficjenci i partnerzy z siedzibą w Polsce muszą działać zgodnie z polskim Prawem Zamówień Publicznych. Beneficjenci i partnerzy z siedzibą na Białorusi i Ukrainie muszą działać zgodnie z *Praktycznym Przewodnikiem po procedurach zawierania umów dla zewnętrznych działań Wspólnot Europejskich*.

Działanie 3.2 (Inicjatywy społeczności lokalnych)

Działanie 3.2 będzie wdrażane poprzez projekty parasolowe. Projekt parasolowy to projekt, w którym jest jeden partner wiodący (beneficjent) i wielu innych partnerów. Każdy partner wdraża określoną część projektu (tzw. mikroprojekt). Wszystkie działania mikroprojektów w ramach projektu parasolowego muszą tworzyć ogólnie zgodny projekt mający wspólne cele. Działania realizowane w ramach mikroprojektów będą opisane we wniosku o dofinansowanie projektu parasolowego. Minimalny i maksymalny poziom budżetu projektu parasolowego oraz minimalny i maksymalny poziom budżetu mikroprojektu zostanie ustalony przez Wspólną Instytucję Zarządzającą. Projekty parasolowe z budżetem przekraczającym 350.000 euro będą traktowane w sposób priorytetowy.

Jedynie beneficjenci z odpowiednimi kompetencjami i mający siedzibę w obszarze wsparcia programu mogą uczestniczyć w naborze wniosków o dofinansowanie projektów parasolowych. W Polsce mogą to być euroregiony i inne organizacje z odpowiednim doświadczeniem we wdrażaniu projektów finansowanych z funduszy UE, przede wszystkim projektów transgranicznych. W przypadku Białorusi i Ukrainy mogą to być organizacje z odpowiednim doświadczeniem we wdrażaniu projektów transgranicznych.

Proces aplikowania, oceny oraz procedury zawierania umów w odniesieniu do projektów parasolowych są takie same jak w przypadku innych działań programu. W celu przeprowadzenia oceny merytorycznej wniosków o dofinansowanie projektów parasolowych zostanie powołana specjalna komisja oceniająca. Beneficjent projektu parasolowego ponosi pełną odpowiedzialność prawną i finansową za realizację projektu parasolowego. Jest samodzielnie i bezpośrednio odpowiedzialny przed Wspólną Instytucją Zarządzającą z tytułu rzeczowego i finansowego postępu prac prowadzonych przez wszystkich partnerów.

2.5. Informacja, promocja i języki programu

Wspólna Instytucja Zarządzająca odpowiada za działania informacyjne i promocyjne prowadzone w celu zapewnienia możliwie dużego udziału potencjalnych beneficjentów w programie. W tym celu do programu załączony jest plan informacji i promocji, który opisuje cele, grupy docelowe oraz strategię działania. Środki budżetowe na realizację działań promocyjnych i informacyjnych uwzględnione są w budżecie pomocy technicznej. Odpowiedni rozdział na temat informacji i promocji będzie zawarty w sprawozdaniach rocznych. Program stosuje wytyczne dotyczące promowania działań zewnętrznych UE.

Opinia publiczna, a w szczególności potencjalni beneficjenci są odpowiednio informowani przez Wspólną Instytucję Zarządzającą, Wspólny Sekretariat Techniczny i punkty informacyjne o celach programu, zasadach przyznawania dofinansowania i szczegółowych procedurach wdrażania.

Instytucje odpowiedzialne za wdrażanie programu (WKM, WIZ, WST, komisje oceniające) używają języka angielskiego jako języka roboczego. Wnioski o dofinansowanie projektów mogą być składane w języku angielskim lub w języku ojczystym, zgodnie z decyzją Wspólnego Komitetu Monitorującego podjętą na pierwszym posiedzeniu.

Koszty tłumaczeń ustnych i pisemnych przewidziane są w budżecie pomocy technicznej lub w przypadku kosztów związanych z projektem w budżecie projektu.

ANEKS 1. PLAN INFORMACJI I PROMOCJI

1. Główny cel działań informacyjno-promocyjnych

Głównym celem prowadzenia działań informacyjno-promocyjnych jest zapewnienie szerokiego dostępu do informacji na temat Programu Współpracy Transgranicznej Polska-Białoruś-Ukraina 2007-2013 oraz źródeł jego finansowania zarówno wśród beneficjentów i potencjalnych beneficjentów jak i wśród opinii publicznej, a tym samym wzmocnienie współpracy pomiędzy partnerami/ krajami uczestniczącymi w programie i efektywniejsze wdrażanie programu.

Cel ten będzie realizowany poprzez:

- stałe i obszerne informowanie o możliwościach uzyskania dofinansowania, w tym o celach, priorytetach i działaniach programu oraz o krokach jakie należy podjąć by móc aplikować o środki, a także o kryteriach wyboru i oceny projektów,
- regularne informowanie opinii publicznej o stanie realizacji programu, a w szczególności o wynikach wsparcia oraz o wzorcowych przykładach wspólnych projektów (tzw. best practice),
- zapewnienie promocji współfinansowania ze środków Unii Europejskiej.

2. Grupy docelowe i poziomy przekazywania informacji

Aby usprawnić przepływ informacji, a tym samym umożliwić lepsze i efektywniejsze wdrażanie programu, działania informacyjno-promocyjne powinny być prowadzone na dwóch poziomach: zewnętrznym i wewnętrznym. Pierwszy z nich skierowany jest do beneficjentów i potencjalnych beneficjentów programu, w tym do:

- władz regionalnych i lokalnych oraz innych właściwych instytucji publicznych,
- podmiotów lokalnych i regionalnych,
- euroregionów,
- stowarzyszeń zawodowych i kół gospodarczych,
- organizacji pozarządowych i non profit, a zwłaszcza organizacji działających na rzecz ochrony środowiska naturalnego, wspierających przedsiębiorczość, rozwój turystyki, wspierających edukację, instytucji szkoleniowych itp.,
- oraz do opinii publicznej, w tym również do mediów oraz osób zainteresowanych programem w celach naukowych.

Z kolei wewnętrzny poziom komunikacji dotyczy przede wszystkim instytucji zaangażowanych we wdrażanie programu.

3. Instytucje zaangażowane w prowadzenie i koordynację działań informacyjno-promocyjnych

Za koordynację działań informacyjno-promocyjnych odpowiedzialna jest Wspólna Instytucja Zarządzająca, która część obowiązków i kompetencji w tym zakresie przekazuje Wspólnemu Sekretariatowi Technicznemu. Wspólny Sekretariat Techniczny będzie odpowiedzialny za wdrażanie Planu informacji i promocji Programu Współpracy Transgranicznej Polska-Białoruś-Ukraina 2007-2013, a tym samym za przedstawienie postępów w realizacji tego Planu w postaci rocznego sprawozdania. Realizacja poszczególnych działań informacyjno-promocyjnych powinna odbywać się we współpracy z Sekretariatem.

Wspólna Instytucja Zarządzająca odpowiada za koordynację całokształtu tych działań. W tym celu prowadzi monitoring zarówno pracy Wspólnego Sekretariatu Technicznego, jak i innych

instytucji bądź podmiotów zaangażowanych we wdrażanie programu, a tym samym w rozpowszechnianie informacji na jego temat.

Każde z państw uczestniczących w programie odpowiedzialne jest za informowanie zarówno beneficjentów jak i opinii publicznej o celach, priorytetach i możliwościach uzyskania wsparcia w programie. W tym celu państwa te mogą tworzyć Regionalne Punkty Kontaktowe bądź też Agencje lub inne instytucje zajmujące się informowaniem, które będą ściśle współpracowały ze Wspólnym Sekretariatem Technicznym.

4. Strategia i treść działań informacyjno-promocyjnych

Działania informacyjno-promocyjne powinny przede wszystkim zapewniać przejrzystość procedur wsparcia w ramach programu, a tym samym w sposób rzeczowy i wyczerpujący informować o:

- celach,
- priorytetach,
- działaniach,
- możliwych przedmiotach wsparcia,
- zasadach kwalifikowaności wydatków,
- wysokości współfinansowania ze środków unijnych,
- procedurach rozpatrywania wniosków,
- kryteriach wyboru projektów,
- naborach,
- punktach kontaktowych na poziomie krajowym, w których można uzyskać informacje na temat programu.

Dodatkowo opinia publiczna powinna być na bieżąco informowana o postępach we wdrażaniu programu oraz o przykładach najlepszych projektów.

4.1. Logo programu

W celu wzmocnienia identyfikacji z programem opracowane zostanie logo programu nawiązujące graficznie do loga Programu Sąsiedztwa Polska-Białoruś-Ukraina 2004-2006, na podstawie którego opracowany zostanie jednolity wizerunek graficzny. Wspólne logo programu będzie umieszczane na wszystkich materiałach promocyjnych i informacyjnych, stronie internetowej oraz siedzibach instytucji zajmujących się informowaniem beneficjentów. Będzie ono również stosowane przy promocji poszczególnych projektów.

5. Główne kanały komunikacyjne

Do przekazywania informacji na temat programu wykorzystane zostaną następujące kanały komunikacyjne:

- a) Internet - opracowana zostanie strona poświęcona programowi, której administracja i aktualizacja powierzona zostanie Wspólnemu Sekretariatowi Technicznemu.

Najważniejsze informacje o programie, w tym dokument programowy, będą publikowane na stronie internetowej w językach: angielskim, polskim, rosyjskim, ukraińskim (wybór języków przewidziany zostanie na stronie startowej). Będzie ona dostarczała informacje o celach i treściach programu, podstawach prawnych, procedurze składania wniosków aplikacyjnych i wyborze projektów oraz o osobach kontaktowych i aktualnych tematach. Ponadto udostępnione na niej zostaną wszystkie ważne dokumenty dotyczące programu oraz będzie zawierała

przekierowanie do przydatnych stron internetowych, w tym do instytucji koordynujących wdrażanie programu. Strona będzie zawierała również informacje na temat najważniejszych imprez, spotkań i warsztatów dotyczących programu. Informacje o technicznym charakterze (dokumenty inne niż dokument programowy) będą publikowane w języku angielskim.

b) media klasyczne (prasa, radio, telewizja)

Publikowanie i rozpowszechnianie informacji na temat programu odbywać się będzie głównie za pośrednictwem prasy oraz przez radio i telewizję. Wymienione media będą przede wszystkim wykorzystane do informacji dotyczących aktualnych wydarzeń, w tym również do prezentacji osiągnięć programu.

Planowane jest przeprowadzenie akcji informacyjnej dotyczącej programu.

Przygotowaniem i realizacją odnoszącej się do danego projektu pracy z mediami zajmuje się Wspólny Sekretariat Techniczny, działający na zlecenie Wspólnej Instytucji Zarządzającej oraz instytucji, którym powierzono wdrażanie programu.

Ponadto beneficjenci w ramach realizacji projektu mogą planować i we własnym zakresie realizować kontakty z mediami. W razie potrzeby Wspólny Sekretariat Techniczny będzie ich wspierał w tych działaniach.

c) publikacje

Dokument programowy będzie zamieszczony w wersji elektronicznej w języku angielskim, polskim, rosyjskim i ukraińskim na stronie internetowej. Ponadto na życzenie będzie on udostępniany w formie drukowanej.

Inne dokumenty uszczegóławiające zostaną zamieszczone w języku polskim i angielskim na stronie internetowej. Na życzenie będą mogły być udostępniane w formie drukowanej

Wydana zostanie wielojęzyczna broszura poświęcona Programowi Współpracy Transgranicznej Polska-Białoruś-Ukraina 2007-2013. Będzie się ona koncentrowała głównie na informacjach o podstawach prawnych, kryteriach wyboru projektów, głównych celach i działaniach programu. Zostanie opublikowana w wersji drukowanej i jako plik do pobrania ze strony internetowej. Dalsze materiały promocyjne będą publikowane w zależności od zapotrzebowania.

Wszystkie publikacje zostaną odpowiednio oznakowane oraz będą zawierały informację o współfinansowaniu ze środków UE.

d) imprezy

Imprezy w formie konferencji, spotkań informacyjnych i warsztatowych, posiedzeń i szkoleń w ramach przejrzystego i efektywnego wdrażania programu są nieodzownym instrumentem przekazywania wiedzy i komunikacji między odpowiedzialnymi jednostkami administracji, beneficjentami oraz innymi instytucjami na obszarze wsparcia. Ponadto imprezy stanowią także odpowiednią platformę do prezentacji osiągniętych wyników oraz przykładów tzw. best practice.

6. Indykatorywny budżet

Wspólna Instytucja Zarządzająca podejmuje wszystkie niezbędne środki instytucjonalne, administracyjne, personalne i finansowe w celu realizacji Planu informacji i promocji. W związku z tym kwota przewidziana na informację i promocję umieszczona jest w budżecie pomocy technicznej Programu Współpracy Transgranicznej Polska-Białoruś-Ukraina 2007-2013.

ANEKS 2. INFORMACJA NA TEMAT POSTĘPOWANIA W SPRAWIE OCENY ODDZIAŁYWANIA NA ŚRODOWISKO

Aneks ten zawiera w szczególności:

- 1) Streszczenie w języku niespecjalistycznym prognozy oddziaływania na środowisko, zgodnie z Aneksami I (j) Dyrektywy SEA oraz art. 41 ust. 2 pkt 12 ustawy Prawo ochrony środowiska.
- 2) Oświadczenie podsumowujące zgodnie z art. 9(1)(b) Dyrektywy i art. 44 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska, w jaki sposób aspekty środowiskowe oraz wyrażone opinie zostały wzięte pod uwagę w programie, jak również uzasadnienie wyboru programu w formie przyjętej, w świetle innych rozpatrywanych rozwiązań alternatywnych. W części tej opisano także przyjęte środki dotyczące monitoringu, zgodnie z art. 10.

Oświadczenie to, jak również ostateczna wersja programu zostanie udostępniona podmiotom biorącym udział w konsultacjach, poprzez zamieszczenie go na stronach internetowych, na których konsultacje te ogłoszono. W niektórych przypadkach zostanie on wysłany bezpośrednio do interesariuszy pocztą elektroniczną.

1. Streszczenie w języku niespecjalistycznym prognozy oddziaływania na środowisko projektu Programu Współpracy Transgranicznej Polska – Białoruś – Ukraina na lata 2007-2013

1.1. Podstawy formalne, cele i zakres

Prognoza oddziaływania na środowisko, zgodnie z prawodawstwem UE¹⁸ i zapisami polskiej Ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska¹⁹ („ustawa POŚ”) jest oddzielnym dokumentem stanowiącym załącznik do projektu programu. W Polsce, dokument taki nosi nazwę *Prognoza oddziaływania na środowisko* („*Prognoza*”), a zgodnie z Dyrektywą SEA nazywa się on *Raportem Środowiskowym*. Prognoza została opracowana na podstawie ustawy POŚ oraz zgodnie z zaleceniami organów, które na podstawie swoich statutowych kompetencji opiniują zakres i stopień szczegółowości takich dokumentów. W tym przypadku zakres był opiniowany przez Ministra Środowiska oraz Głównego Inspektora Sanitarnego

Po przygotowaniu projektu Prognozy, organ opracowujący projekt programu (w tym wypadku Ministerstwo Rozwoju Regionalnego RP) przekazuje zarówno projekt programu jak też Prognozę do zaopiniowania organowi, z którym uzgadniano zakres Prognozy.

Ze względu na geograficzny charakter dokumentu strategicznego należy wziąć pod uwagę również zalecenia dotyczące oddziaływania transgranicznego (zgodnie z Konwencją Espoo).

¹⁸ Dyrektywa nr 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko – Dyrektywa SEA (Strategic Environmental Assessment) OJ EC L 197 z 21.07.2001), która weszła w życie 21 lipca 2004 r.

¹⁹ Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 - Obwieszczenie Marszałka Sejmu RP z dnia 23 stycznia 2008 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy – Prawo ochrony środowiska.

Zgodnie z art. 43 ust. 2 POŚ oraz art. 6.4 Dyrektywy SEA udział społeczeństwa w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko programów i planów jest ważnym elementem tego postępowania. Organ przygotowujący projekt programu powinien przeprowadzić proces konsultacji społecznych zarówno projektu programu jak i prognozy oddziaływania na środowisko i uwzględnić wyniki tych konsultacji w ostatecznej wersji programu. Ze względu na międzynarodowy charakter programu, proces konsultacji społecznych powinien objąć także przedstawicieli społeczeństwa Białorusi i Ukrainy.

Celem Prognozy jest identyfikacja bezpośrednich jak i pośrednich elementów potencjalnego oddziaływania na środowisko Programu Współpracy Transgranicznej Polska – Białoruś – Ukraina 2007-2013 (PBU) w uzgodnieniu z trzema partnerami programu.

W dokumencie tym omówiono strukturę i zawartość projektu programu i wyróżniono cele środowiskowe. W zasadniczej części przeanalizowano możliwe efekty środowiskowe i związane ze zrównoważonym rozwojem wynikające z realizacji priorytetów i działań przyjętych w projekcie programu. Takiej ocenie poddano wszystkie priorytety programu i na tej podstawie zidentyfikowano zagrożenia, które mogą się pojawić wskutek ich wdrożenia. Dodatkowo, Prognoza zawiera prospektywną diagnozę warunków środowiskowych analizowanego obszaru. Konkluzje wynikające z prognozy oddziaływania na środowisko można podsumować w kilku zasadniczych punktach.

1.2. Metodyka analizy

Podstawową metodą zastosowaną w Prognozie jest analiza porównawcza teleologicznych zapisów programu z przyjętymi przez Państwa PBU wzorcami zarządzania ochroną środowiska i wdrażania zrównoważonego rozwoju. Wzorce te wynikają z formalnie zaakceptowanych dokumentów takich, jak traktaty, konwencje, dyrektywy, ustawy i porozumienia, zarówno o zasięgu ogólnoswiatowym, europejskim jak i regionalnym. Analiza porównawcza przeprowadzona została metodą bonitacji i rankingu z określonym poziomem akceptowania ewentualnych różnic pomiędzy wzorcami i regulacjami. Przeprowadzono to metodą porównań między tabelami i macierzami.

1.3. Obszar programu

Obszar objęty programem obejmuje południowo-wschodnią część zlewni Bałtyku (z wyłączeniem niewielkiej części obszaru Ukrainy) i jest delimitowany administracyjnie.

Po stronie polskiej są to: region krośniensko-przemyski (województwo podkarpackie), białostocko-suwański (województwo podlaskie), białkopodlaski i chełmsko-zamojski (województwo lubelskie), ostrołęcko-siedlecki (województwo mazowieckie) oraz jako regiony przyległe: rzeszowsko-tarnobrzeski (województwo podkarpackie), łomżyński (województwo podlaskie), i lubelski (województwo lubelskie). Po stronie białoruskiej program obejmuje cały obwód grodzieński i brzeski, 7 zachodnich okręgów obwodu mińskiego oraz jako terytoria przyległe 15 wschodnich okręgów tego obwodu i obwód homelski. Po stronie ukraińskiej włączone są obwody lwowski, wołyński i zakarpacki, a jako przyległe rówieński, tarnopolski i iwanofrankowski.

Całkowita powierzchnia tak wyznaczonego terenu wynosi 316 300 km², z czego na Białorusi leży 44%, na Ukrainie 32% i w Polsce 24%.

1.4. Stan środowiska

Obszar programu jest jednym z najcenniejszych przyrodniczo regionów Europy. Stąd też, uzasadnione jest takie ukształtowanie priorytetów rozwojowych, aby nie tworzyć zagrożeń dla jego zasobów przyrodniczych czy też zaburzyć równowagę między działalnością człowieka a potrzebami ochrony środowiska. Cechy wyróżniające ten obszar stanowią szczególnie, złożony, niezwykle atrakcyjny produkt. Mowa o:

- niskiej gęstości zaludnienia dostosowanej do warunków naturalnych; występowaniu obszarów mało zmienionej przyrody mało znanych nawet w krajach objętych współpracą;
- czystym, najczystszy w tej części Europy powietrze;
- dobrej jakości wód, zanieczyszczonych praktycznie tylko ściekami komunalnymi i działalnością rolniczą;
- wyjątkowej różnorodności systemu przyrodniczego; bogactwie ekosystemów hydrogenicznych, obecności gatunków rzadkich, dla których trzeba organizować specjalne systemy ochrony;
- atrakcyjnych kompleksach lasów (w tym pierwotnych puszczy), jezior i użytków zielonych;
- możliwości obcowania z przyrodą nie zmienioną przez cywilizację;
- bogactwie kultur, tradycji i obyczajów;
- dobrej tradycyjnej i zdrowej kuchni; dobrych warunkach do produkcji zdrowej żywności i lokalizacji „zielonego przemysłu”.

Teren ten niestety nie jest wolny od zagrożeń ekologicznych.

Obszar PBU obecnie nie wykazuje podwyższonych stężeń zanieczyszczeń. Występują tylko źródła lokalne zanieczyszczeń pospolitych (energetycznych i transportowych). Gospodarka odpadami komunalnymi, szczególnie na obszarach wiejskich jest technicznie prymitywna i nieefektywna. Wody powierzchniowe są silnie zeutrofizowane, w tym także odcinki źródłowe. Praktycznie nie występują rzeki o najwyższej klasie przydatności do bezpośredniego spożycia, choć z drugiej strony wód całkowicie zdegradowanych praktycznie nie ma. Poprawia się jakość wody w jeziorach, z których około 30% uznać można za niezagrożone degradacją.

Co do zagrożeń przemysłowych, to obszar ten charakteryzuje się przeciętnym lub niskim oddziaływaniem przemysłu na atmosferę, hydrosferę, pedosferę i biosferę. Poważnym zagrożeniem dla środowiska są nieużywane różnego rodzaju obiekty przemysłowe, wydobywcze oraz paramilitarne, które na tym terenie występują licznie i często pozostawione są w niekorzystnych warunkach powodując zniszczenia krajobrazu, ziemi, wód i roślinności.

Wschodnie rubieże obszaru na Białorusi oraz na Ukrainie przeżyły jedną z największych tragedii ekologicznych – awarię reaktora jądrowego w Czarnobylu. Do dziś znaczne przestrzenie, zwłaszcza w Obwodzie Homelskim są uważane za skażone i praktycznie nie są wykorzystywane. Ogniska skażeń wystąpiły także na Ukrainie i w zdecydowanie mniejszym stopniu w północno-wschodniej Polsce. Poziom zagrożenia nadal jest lokalnie znaczący, co ogranicza produkcję roślinną oraz wykorzystanie zasobów naturalnych.

Poważne, negatywne skutki środowiskowe miały prowadzone na tych terenach intensywne prace melioracyjne, szczególnie na Polesiu.

Obszar PBU wykazuje dużą różnorodność regionalną flory, szczególnie w rejonie Puszczy Białowieskiej, Augustowskiej i Karpackiej, a także w Dolinie Bugu, Narwi, Biebrzy, górnego Dniestru, Cisy. Faunistycznie najliczniej występują ssaki, gady i ptaki drapieżne oraz wodno-błotne.

Na omawianym obszarze wyróżnić trzeba siedem transgranicznych obszarów o wyjątkowych walorach przyrodniczych i kulturowych. To kolejno, od północy: Zespół puszczy otaczających Kanał Augustowski (Augustowska, Grodzieńska i Dajnowska), Puszcza Białowieska, Pobuże Podlaskie, Polesie Włodawskie, Obniżenie Dubieńskie, Roztocze, Przemyski Łuk Sanu i Bieszczady z pogórzami.

Najważniejsze obszary chronione zajmują ponad połowę strefy przygranicznej PBU. Warto zaznaczyć, że ta część Europy Centralnej charakteryzuje się wyjątkowo rzadkimi zasobami naturalnymi, zarówno pod względem ekologicznym jak i krajobrazowym, które trudno znaleźć w innych częściach Europy, czy nawet świata. Stanowią one wyjątkową różnorodność środowiska i krajobrazu, cenioną przez przyrodników i turystów.

Ostatnio utworzone obszary NATURA 2000, zarówno obszary specjalnej ochrony (OSO) ustanawiane zgodnie z Dyrektywą Ptasią jak i specjalne obszary ochronne (SOO) ustanawiane zgodnie z Dyrektywą Siedliskową, odgrywają na obszarze PBU szczególnie ważną rolę. Sieć NATURA 2000 pokrywa wszystkie parki narodowe (6) a także długą listę innych obszarów (NATURA 2000 na obszarze PBU obejmuje 95 miejsc). Podobna liczba takich obszarów zlokalizowana jest także po białoruskiej i ukraińskiej stronie granicy.

1.5. Priorytety programu

Projekt programu jest dokumentem zwartym i eksponującym problematykę potencjalnie interesującą wszystkie trzy strony. Zidentyfikowano kilka potencjalnych zagregowanych kierunków rozwojowych. Zostały one zapisane jako priorytety, z podzieleniem wewnętrznym na działania.

Celem ogólnym programu jest zrównoważony społeczny i ekonomiczny rozwój dokonywany z wykorzystaniem transgranicznej współpracy i integracji. Zapis taki jest bliski ogólnym ideom zrównoważonego rozwoju.

Analiza społeczno-gospodarcza, na której opiera się struktura priorytetów i działań programu zawiera bezpośrednie odniesienie do kwestii środowiskowych i działań koniecznych do ich poprawy. Analiza podkreśla potrzebę poprawy infrastruktury ochrony środowiska i świadomości ekologicznej ludności zamieszkującej obszar przygraniczny. Wskazuje również na możliwości budowania potencjału rozwojowego w oparciu o zasoby przyrodnicze i niskie zanieczyszczenie obszaru przygranicznego.

Pierwszym priorytetem jest wzrost konkurencyjności obszarów przygranicznych. Z ekologicznego punktu widzenia należy zauważyć tu dwa aspekty. Wzrost konkurencyjności w sensie przestrzennym w Europie odbywa się obecnie przy wyraźnym wzroście poziomu infrastruktury sozotechnicznej oraz pojawianiu się kryteriów zrównoważonego rozwoju w stosunku do działalności gospodarczej. Ponadto obszary opóźnione rozwojowo zwiększają swą konkurencyjność przede wszystkim dzięki rozwojowi sfery usług, w tym zwłaszcza usług niematerialnych. Oba te aspekty mogą wywołać korzystne lub neutralne skutki środowiskowe. Priorytet ten ma być osiągnięty dzięki realizacji następujących działań:

Działanie 1.1. Lepsze warunki dla przedsiębiorczości

Działanie 1.2. Rozwój turystyki

Działanie 1.3. Poprawa dostępności regionu

Oznacza to poprawę warunków sprzyjających rozwojowi turystyki, w tym kwalifikowanej (np. ekologicznej), poprawę dostępności terenu oraz wykorzystanie możliwości rozwoju przedsiębiorczości w ogóle i w ramach MSP w szczególności. Taki zapis działań jest zrozumiały i ekologicznie trafny.

Bardzo istotnym z ekologicznego punktu widzenia są działania przewidziane w priorytecie drugim dotyczącym poprawy jakości życia:

Działanie 2.1. Ochrona środowiska w obszarze przygranicznym

Działanie 2.2. Bezpieczne i sprawnie funkcjonujące granice.

Mowa tu zatem wprost o poprawie stanu środowiska, przede wszystkim w rozumieniu emisyjnym oraz o poprawie bezpieczeństwa cywilnego i bezpieczeństwa granic. Ważnym aspektem jest wzmocnienie ochrony przeciwpowodziowej. Drugi priorytet bezpośrednio i zdecydowanie wspiera realizację zasad zrównoważonego rozwoju.

Trzecim priorytetem jest współpraca społeczności lokalnych, w tym rozwój kontaktów i inicjatyw pomiędzy obywatelami wraz z działaniami:

Działanie 3.1. Rozwój regionalnych i lokalnych możliwości współpracy transgranicznej.

Działanie 3.2. Inicjatywy społeczności lokalnych

Ten priorytet także, choć pośrednio, wspiera zasady zrównoważonego rozwoju, bo wprowadza inicjatywy lokalne, które mogą być wspierane przez samorządy dobrze znające uwarunkowania środowiskowe.

Program ma zdecydowanie prośrodowiskowy charakter. Eksponuje w szczególności zrównoważony rozwój gospodarki wiejskiej (rolnictwa, przemysłu spożywczego, leśnictwa), z wprowadzaniem nowych aktywności gospodarczo-społecznych oraz ochronę zasobów środowiska (zwłaszcza wód, powietrza i bogactw biosfery) w celu przekazania ich przyszłym pokoleniom, ale też z założeniem wykorzystania ich dla potrzeb dzisiejszego społeczeństwa. Priorytety i działania są z jednej strony silnie związane z położeniem geopolitycznym regionu, z drugiej z jego przyrodniczą i demograficzną specyfiką oraz z tradycją, kulturą i historią.

W rezultacie nie nastąpi eskalacja zagrożeń środowiskowych na analizowanym obszarze. Przeciwnie, dzięki programowi presja na środowisko zmniejszy się. Można stwierdzić, że realizacja programu przyczyni się do złagodzenia występujących na tym terenie konfliktów ekologicznych, do lepszego i oszczędniejszego wykorzystania zasobów środowiska, skierowania tendencji konsumpcyjnych oraz struktury produkcji i usług w stronę łagodniejszą dla środowiska, a tym samym korzystniejszą dla ludzi.

1.6. Cele ochrony środowiska

Cele ochrony środowiska ustanowione na szczeblu międzynarodowym, krajowym i regionalnym grupują się obecnie w dwóch zasadniczych nurtach: oddalania zagrożeń globalnych, w tym tych związanych z wyczerpywaniem się zasobów planety oraz związanych z szeroko rozumianym bezpieczeństwem ekologicznym oraz świadomością ekologiczną jednostki działającej w określonej społeczności. Celem głównym,

uniwersalnym, jest podążanie zgodne z ideą i zasadami zrównoważonego rozwoju, co praktycznie powtarzają wszystkie dokumenty strategiczne.

Analiza dokumentów krajowych, bilateralnych, międzynarodowych oraz globalnych, pozwoliła na zestawienie najważniejszych celów strategicznych związanych z ochroną środowiska i wdrażaniem zrównoważonego rozwoju.

Program PBU w większości aspektów odnosi się do podstawowych haseł i zasad zrównoważonego rozwoju. W specjalnych tabelach umieszczonych w pełnej wersji prognozy oddziaływania na środowisko zawarto liczne bezpośrednie i pośrednie odniesienia do celu głównego, jakim jest wprowadzenie w życie idei i zasad zrównoważonego rozwoju.

Program wyraźnie wpisuje się w unijną strategię zrównoważonego rozwoju i co więcej, wspiera jej realizację na szczeblu regionalnym.

1.7. Znaczące oddziaływanie na środowisko

W raporcie stwierdzono, iż wdrożenie Programu PBU nie spowoduje znaczących zmian w środowisku przyrodniczym omawianego terenu. Przeciwdziałanie ewentualnym zagrożeniom odbywać się będzie na podstawie ogólnie przyjętych metod i środków (np. ocen oddziaływania na środowisko).

Program nie zawiera zapisów, z których wynikałaby konieczność lub dążenia do realizowania dużych inwestycji i związanych z nimi koncentracji populacji mogących znacząco oddziaływać na środowisko.

Trudno będzie szybko oddalić liczne zagrożenia środowiskowe powodowane przez rolnictwo, które co prawda ma na tym terenie w znacznym stopniu charakter ekstensywny, jednak wykazuje poważne niedoinwestowanie w najprostsze urządzenia chroniące przed presją na wody, glebę i porządek przestrzenny. Tu podstawowym sposobem unikania rosnących zagrożeń jest edukacja.

1.8. Środki mitygacyjne, warianty, monitoring środowiskowy i ewaluacja

Prognoza oddziaływania na środowisko powinna wskazać na możliwe, związane z wdrażaniem programu realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko i określić pakiet zalecanych czynności mitygacyjnych. Powinna także badać różne warianty realizacji programu oraz wskazywać niezbędne działania monitorujące i ewaluacyjne.

W zakresie działań łagodzących dotyczących realizacji potencjalnych inwestycji w ramach programu, szczególne znaczenie będą miały realizacje nowych przejść granicznych, zwłaszcza związane z nowymi lub modernizowanymi przeprawami mostowymi. Tu zasadą, która powinna być powszechnie wprowadzona na tym cennym terenie jest budowa przepraw jako przekraczających doliny, a nie koryto.

Przewidywać należy zwiększenie intensywności realizacyjnej w dziedzinie gospodarki odpadami. Tu wystarczy stosować się do europejskich standardów. Kolejną grupą spodziewanych inwestycji mających związek z ochroną środowiska jest branża gospodarki wodno-ściekowej. Tu kierunek technologiczny powinien uwzględniać specyfikę osadnictwa i sprzyjać indywidualnym rozwiązaniom w zakresie gospodarki ściekami. Rozwój przedsiębiorczości i usług różnego typu każe wprowadzać oszczędzające środowisko źródła i technologie w zakresie zaopatrzenia w energię

(zwłaszcza w ciepło) wykorzystanie surowców lokalnych, ograniczanie zbędnego transportu, promowanie korzystnych rozwiązań architektonicznych.

Rozważyć można, w ramach komplementarnego programu, stworzenie ekologicznych standardów regionalnych dla obszaru PBU dla takich dziedzin gospodarowania jak usługi budowlane, przetwórstwo żywności, transport lokalny, plantacje roślin, przetwarzanie odpadów, instalacje wodno-kanalizacyjne, turystyka.

Realizowane przedsięwzięcia związane z programem powinny być objęte procedurami ocen środowiskowych, jeśli to wynika z ich charakteru. Zgodnie z zasadami prowadzenia takich ocen uwzględnione być powinny wszystkie znaczące oddziaływania na środowisko oraz zabytki, w tym oddziaływania bezpośrednie, pośrednie, wtórne, skumulowane, krótkoterminowe, średnioterminowe i długoterminowe, stałe i chwilowe.

Wyodrębnione być powinny oddziaływania na biosferę i krajobraz z formalnym wydzieleniem wpływu na obszary NATURA 2000.

Program ma charakter transgraniczny. Kraje sygnujące program nie wypracowały jeszcze trybu uzgadniania inwestycji przygranicznych mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Procedury takie ustaliła UE i są respektowane w znacznej części Europy. Program może mieć wkład w znalezienie sposobu rozwiązania tej kwestii.

Program PBU jest skonstruowany zasadniczo w zgodzie z zasadami, których dotrzymanie zdecydowanie ogranicza niekorzystne tendencje w zmianach warunków środowiskowych. Należy jednak starać się wprowadzić organizacyjne zabiegi pozwalające łagodzić ewentualne zagrożenia środowiskowe związane z wdrażaniem programu. Mowa tu o: ewaluacji efektów ekologicznych wdrażania programu, udziale społeczeństwa przy podejmowaniu decyzji o przeznaczeniu środków na poszczególne projekty, regularnej ewaluacji projektów oraz wyznaczenia ekologicznych kryteriów wyboru projektów.

Kwestia monitorowania stanu środowiska w trakcie realizacji zadań programu PBU jest na tym terenie szczególnie istotna, ale rozmiary programu nie umożliwiają wprowadzenia odrębnego systemu badań i pomiarów.

Postuluje się wprowadzenie do programu kilku wskaźników uwzględniających aspekty środowiskowe, w tym: udział gospodarstw domowych w produkcji ścieków, odpady komunalne, powierzchnia terenów wymagających rekultywacji, liczba gospodarstw agro i ekoturystycznych, liczba lokalnych organizacji ekologicznych, ruch na przejściach turystycznych i inne.

Wszystkie dokumenty strategiczne powinny posiadać system oceniania postępów w ich wdrażaniu. Program zakłada taką procedurę. Program zawiera trafne zalecenia dotyczące monitorowania i doskonalenia zarówno programu jak i zestawu zadań z niego wynikających. Z punktu widzenia ochrony środowiska metody ewaluacyjne powinny być proponowane wraz z pakietem wskaźników obejmujących aspekty ekologiczne i ekorozwojowe.

W Polsce przyjmuje się, że dokumenty strategiczne powinny być oceniane co dwa lata, a co cztery poddawane weryfikacji i uzupełnianiu.

1.9. Wnioski

Dokument został przygotowany w zgodzie z zasadniczymi wyzwaniem zrównoważonego rozwoju i nie zapowiada nasilenia zagrożeń środowiskowych w analizowanym obszarze. Przeciwnie, zapisane priorytety pozwalają prognozować

zmniejszenie presji na środowisko. W szczególności realizacja wyszczególnionych działań związanych z priorytetami powinna doprowadzić do:

- stabilizacji dobrego stanu aerosanitarne całego terenu oraz likwidacji lokalnych ognisk zanieczyszczeń powietrza przy pewnym nasileniu emisji ze środków transportu;
- stopniowej poprawy jakości wody, w tym poprawy dostępu do zdrowej wody pitnej, przy niestety rosnących kłopotach z nieograniczonym dostępem do zasobów wodnych;
- stabilizacji jakości gleb, gruntów, krajobrazu oraz roślinności;
- poprawienia struktury konserwatorskiej ochrony przyrody;
- poprawy gospodarki odpadami;
- znacznej poprawy w zakresie ładu przestrzennego oraz sanitacji siedzib ludzkich;
- poprawy świadomości ekologicznej;
- wprowadzenia na obszar PBU proekologicznej przedsiębiorczości, ekoturystyki oraz przyjaznej środowisku produkcji (odnawialne źródła energii, sozotechnika, odzysk i recykling).

Program jest sformułowany realnie i powinien być dobrze odebrany przez pozarządowe organizacje ekologiczne, a także obywateli dbających o jakość swego otoczenia.

2. Oświadczenie podsumowujące dotyczące postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko Programu Współpracy Transgranicznej Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa Polska-Białoruś-Ukraina 2007-2013.

Wstęp

Postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko projektu Programu Współpracy Transgranicznej Polska -Białoruś-Ukraina 2007-2013 („program”) zostało przeprowadzone zgodnie z rozporządzeniami WE²⁰ i polską ustawą Prawo ochrony środowiska („POŚ”). Prognoza oddziaływania na środowisko („Prognoza”) została opracowana zgodnie z rekomendacjami Ministerstwa Środowiska i Głównego Inspektora Sanitarnego Polski, z którymi to podmiotami uzgodniono zakres i stopień szczegółowości Prognozy, zgodnie z wymaganiami ustawowymi. Opracowano projekt Prognozy i, wraz z projektem dokumentu programowego, przedstawiono go do konsultacji krajowym władzom środowiskowym w trzech państwach, a także do konsultacji społecznych. Biorąc pod uwagę regionalny zakres programu konsultacje zostały przeprowadzone w głównych regionach wsparcia i regionach przyległych Polski, Białorusi i Ukrainy.

Niniejsze oświadczenie zostało opracowane jako część procesu zatwierdzania Programu Współpracy Transgranicznej Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa Polska – Białoruś – Ukraina 2007-2013. Oświadczenie przedstawia sposób, w jaki podczas opracowywania programu zostały wzięte pod uwagę kwestie związane ze środowiskiem

²⁰ Dyrektywa 2001/42/WE z 27 czerwca 2001 w sprawie oceny oddziaływania niektórych planów i programów na środowisko – Dyrektywa Strategiczna Ocena Oddziaływania na Środowisko (SEA) Dz. U. WE L 197 z 21 lipca 2001 r., która weszła w życie 21 lipca 2004 r.

zgodnie z wymaganiami Dyrektywy SEA²¹. W szczególności przedstawione są następujące zagadnienia:

1. Jak kwestie dotyczące środowiska zostały włączone do programu,
2. w jaki sposób uwzględniono rekomendacje i uwagi zawarte w prognozie oddziaływania na środowisko, wyniki konsultacji z odpowiednimi władzami krajowymi oraz wyniki konsultacji społecznych,
3. powody wybrania przyjętego programu w świetle innych uzasadnionych alternatyw.

Niniejsze oświadczenie zawiera także informacje dotyczące sposobu, w jaki będzie realizowany monitoring oddziaływania na środowisko oraz informacje o metodach i częstotliwości przeprowadzania analizy realizacji postanowień programu.

1. Włączenie kwestii środowiskowych do programu

Ogólne uwagi o programie

Analiza społeczno-ekonomiczna, na której oparte są priorytety i działania programu, podkreśla, że infrastruktura ochrony środowiska musi zostać ulepszona, a świadomość środowiskowa w populacji zamieszkującej tereny przygraniczne musi zostać zwiększona. Analiza podkreśla także istnienie dużego potencjału walorów środowiskowych regionów przygranicznych, jeśli chodzi o ich piękno i niskie poziomy zanieczyszczenia środowiska.

Głównym celem programu jest zrównoważony rozwój społeczny i gospodarczy osiągany poprzez współpracę i integrację transgraniczną. Takie postanowienie jest bliskie ogólnym ideom zrównoważonego rozwoju.

Pierwszym priorytetem jest wzrost konkurencyjności regionów przygranicznych. Wzrostowi konkurencyjności w sensie przestrzennym w Europie towarzyszy obecnie wyraźny wzrost poziomu infrastruktury inżynierii środowiskowej oraz pojawianie się kryteriów zrównoważonego rozwoju w stosunku do działalności gospodarczej. Ponadto obszary słabo rozwinięte zwiększają swoją konkurencyjność przede wszystkim dzięki rozwojowi sektora usług, w tym zwłaszcza usług niematerialnych, takich jak ekoturystyka. Oba te wymienione aspekty mogą mieć pozytywne lub neutralne skutki środowiskowe.

Z ekologicznego punktu widzenia bardzo istotne są działania przewidziane w priorytecie drugim dotyczącym poprawy jakości życia. Poprawienie ochrony środowiska, przede wszystkim pod względem emisji oraz poprawa bezpieczeństwa cywilnego i bezpieczeństwa ochrony granic są wymienione właśnie tutaj. Ważnym aspektem jest wzmocnienie ochrony przeciwpowodziowej. Drugi priorytet bezpośrednio i zdecydowanie wspiera realizację zasad zrównoważonego rozwoju.

Trzeci priorytet obejmuje współpracę społeczności lokalnych, w tym rozwój kontaktów i inicjatyw pomiędzy obywatelami. Ten priorytet także, choć pośrednio, wspiera zasady zrównoważonego rozwoju, ponieważ wprowadza inicjatywy lokalne, które mogą być inicjowane i wspierane przez samorządy lokalne dobrze znające uwarunkowania środowiskowe.

Prognoza oddziaływania na środowisko

²¹ Artykuł 9(b) Dyrektywy 2001/42/WE.

Potencjalny wpływ na środowisko w wyniku realizacji programu został oceniony w Prognozie. Dyskusja w Prognozie skoncentrowała się na kwestiach środowiskowych, jak również, w szerszym zakresie, na relacji programu do celów i zasad zrównoważonego rozwoju. Podstawową metodą zastosowaną w Prognozie była analiza porównawcza teleologicznych zapisów projektu programu z przyjętymi przez odpowiednie kraje wzorcami zarządzania ochroną środowiska oraz wdrażania zrównoważonego rozwoju. Wzorce te wynikają z formalnie przyjętych dokumentów, takich jak traktaty, konwencje, dyrektywy, ustawy i porozumienia, zarówno ogólnostanowowe, jak i europejskie oraz regionalne. Analiza porównawcza została przeprowadzona metodą bonitacji i rankingu z ustanowionym poziomem akceptowania ewentualnych różnic pomiędzy wzorcami i zapisami. Zostało to przeprowadzone poprzez porównywanie tabel i macierzy.

Prognoza zawiera wniosek, że wdrożenie programu nie będzie prowadziło do zwiększenia zagrożeń dla środowiska na analizowanym obszarze. Wręcz przeciwnie, priorytety programu będą prowadziły do zmniejszenia presji na środowisko naturalne.

Prognoza stwierdza, że program ma charakter pro-środowiskowy. Realizacja określonych działań związanych z poszczególnymi priorytetami powinna w szczególności prowadzić do:

- Stabilizacji dobrej jakości powietrza na całym obszarze oraz redukcji lokalnych źródeł zanieczyszczeń powietrza przy pewnym nasileniu emisji ze środków transportu;
- Stopniowej poprawy jakości wody, w tym poprawy dostępu do zdrowej wody pitnej, przy niestety rosnących kłopotach z nieograniczonym dostępem do zasobów wody;
- Stabilizacji jakości gleb, gruntów, krajobrazów oraz roślinności;
- Poprawienia struktur konserwatorskiej ochrony przyrody;
- Poprawienia gospodarki odpadami;
- Znaczej poprawy w zakresie ładu przestrzennego oraz warunków sanitarnych w siedzibach ludzkich;
- Poprawy świadomości ekologicznej;
- Wprowadzenia na obszarze PBU proekologicznej przedsiębiorczości, ekoturystyki i produkcji przyjaznej dla środowiska (odnawialne źródła energii, nauka i technologia środowiskowa, odzysk i recykling).

2. W jaki sposób uwzględniono rekomendacje i uwagi zawarte w prognozie oddziaływania na środowisko, wyniki konsultacji z odpowiednimi władzami krajowymi oraz wyniki konsultacji społecznych

Podsumowanie procesu konsultacji

Konsultacje dotyczące projektu dokumentu programowego i Prognozy zostały przeprowadzone z właściwymi władzami publicznymi i ze społeczeństwem we wszystkich trzech krajach.

Wśród podmiotów zainteresowanych uczestniczących w procesie konsultacji byli przedstawiciele społeczeństwa z głównych regionów wsparcia i regionów przyległych z terytorium Polski, Białorusi i Ukrainy. Udział w procesie konsultacji wzięły organizacje zaangażowane w ochronę środowiska, takie jak organizacje pozarządowe zajmujące się ekologią i ochroną środowiska, instytucje badawcze i naukowe, lokalne stowarzyszenia biznesowe, instytucje edukacyjne oraz lokalne i regionalne władze odpowiedzialne za

ochronę środowiska i zdrowie. Podmioty te miały także możliwość wysyłania pisemnych uwag.

Proces konsultacji jest opisany szczegółowo w tabeli poniżej.

Proces	Opis
Konsultacje z odpowiednimi władzami krajowymi w Polsce	Zgodnie z art. 42 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska zakres i stopień szczegółowości informacji wymaganych w Prognozie został uzgodniony z Ministrem Środowiska oraz Głównym Inspektorem Sanitarnym (październik – listopad 2006 r.). Zgodnie z art. 43 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska sama Prognoza oraz projekt dokumentu programowego zostały przedstawione do konsultacji do Ministra Środowiska i do Głównego Inspektora Sanitarnego w Polsce (lipiec 2007 r.).
Konsultacje z odpowiednimi władzami krajowymi Białorusi i Ukrainy	Przeprowadzono konsultacje z Ministerstwem Środowiska na Ukrainie i z Ministerstwem Zasobów Naturalnych i Ochrony Środowiska na Białorusi. Na Białorusi na wniosek Ministerstwa przetłumaczone zostały dodatkowe części prognozy oddziaływania na środowisko.
Konsultacje społeczne w Polsce	Debata publiczna odbyła się: w Rzeszowie w dniu 18 czerwca 2007 r. (102 przedstawicieli organizacji i społeczeństwa), w Białymstoku w dniu 25 czerwca 2007 r. (47 przedstawicieli organizacji i społeczeństwa) oraz w Lublinie w dniu 29 czerwca 2007 r. (92 przedstawicieli organizacji i społeczeństwa). W debatach uczestniczyły wszystkie kluczowe kategorie społeczeństwa, to jest: przedstawiciele władz lokalnych i regionalnych, partnerzy społeczni i gospodarczy, instytucje kulturalne, organizacje pozarządowe, instytucje edukacyjne itd. Prognoza była dostępna na stronie internetowej Ministerstwa Rozwoju Regionalnego wraz z projektem programu i odpowiednią notą dotyczącą konsultacji. Okres konsultacji trwał od 4 do 24 lipca 2007 r.
Konsultacje społeczne na Białorusi i Ukrainie	Na Ukrainie projekt programu oraz Prognoza (w języku angielskim) były dostępne na stronie internetowej Ministerstwa Gospodarki. Streszczenie Prognozy w języku niespecjalistycznym, informacje dotyczące priorytetów i działań oraz odpowiednia nota dotycząca konsultacji społecznych (w języku ukraińskim) także zostały umieszczone na stronie internetowej Ministerstwa. Konsultacje trwały od 24 października do 28 listopada 2007 r. Na Białorusi dokumenty były dostępne na wniosek zainteresowanych oraz umieszczone na portalu internetowym organizacji pozarządowych działających w dziedzinie ochrony środowiska ²² . Okres konsultacji rozpoczął się 9 listopada z możliwością przedstawiania uwag w okresie jednego tygodnia po debacie publicznej. Na Ukrainie i Białorusi skontaktowano się bezpośrednio z odpowiednimi organizacjami, poinformowano je o konsultacjach i zaproszono na debatę publiczną. Do zaproszonych podmiotów zostały wysłane dokumenty w językach lokalnych. Uwagi zgłaszane były w trakcie debat publicznych; można było także przedkładać uwagi na piśmie. Debata publiczna odbyła się: we Lwowie w dniu 6 listopada 2007 r. (28 przedstawicieli organizacji i społeczeństwa) i w Mińsku w dniu 20 grudnia 2007 r. (23 przedstawicieli organizacji i społeczeństwa). W debatach uczestniczyły wszystkie kluczowe kategorie zainteresowanej

²² <http://greenbelarus.info>.

	społeczności, w tym przedstawiciele odpowiednich władz lokalnych Ukrainy i Białorusi. Na Białorusi w debacie publicznej wziął także udział przedstawiciel Ministerstwa Zasobów Naturalnych i Ochrony Środowiska.
--	--

Główne zagadnienia zgłoszone w trakcie konsultacji i sposób, w jaki wyniki konsultacji zostały wzięte pod uwagę

Postępowanie w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko było procesem interaktywnym, podczas którego rekomendacje zawarte w Prognozie oraz sugestie otrzymane w wyniku konsultacji były następnie uwzględniane w projekcie programu.

Podczas procesu konsultacji podmioty zainteresowane z Polski, Białorusi i Ukrainy mogły przedstawiać swoje uwagi dotyczące projektu programu i Prognozy. Te dwa dokumenty były także konsultowane z odpowiednimi władzami środowiskowymi. Otrzymane komentarze oraz uwagi polskiego Ministerstwa Środowiska dotyczące treści i struktury Prognozy zostały uwzględnione w kolejnych wersjach dokumentu.

Wszystkie uwagi były rozważane i oceniane pod względem ich znaczenia. Uwagi uznane za istotne zostały włączone do projektu dokumentu programowego, o ile nie było ich tam już wcześniej.

• Uwzględnienie uwag Ministra Środowiska RP i Głównego Inspektora Sanitarnego

Na etapie uzgadniania zakresu Prognozy Główny Inspektor Sanitarny w Polsce zgłosił uwagę, by w Prognozie uwzględnić zapis z ustawy Prawo ochrony środowiska wskazujący, że poprzez oddziaływanie na środowisko rozumie się również oddziaływanie na zdrowie ludzi. W stanowisku Ministra Środowiska RP podkreślono, że zakres prognozy musi być zgodny z art. 41 ust. 2 i 2a ustawy POŚ oraz wskazano kilka aspektów, na które należy zwrócić szczególną uwagę, w tym np. stan środowiska obszarów objętych przewidywanym znaczącym oddziaływaniem na środowisko, istniejące problemy ochrony środowiska istotne z punktu widzenia projektowanego programu, obszary sieci NATURA 2000. Ww. uwagi zostały uwzględnione w procesie opracowywania Prognozy, co znalazło wyraz w treści dokumentu, który został przesłany do konsultacji do organów, które te uwagi zgłosiły.

Na etapie konsultowania dokumentu Prognozy wraz z dokumentem programowym Główny Inspektor Sanitarny nie zgłosił uwag. Większość uwag zgłoszonych przez Ministra Środowiska RP dotyczyła samej Prognozy i informacji, których w niej brakuje, bądź które powinny zostać uporządkowane. W Prognozie dokonano zmian i uzupełnień zgodnie z uwagami zgłoszonymi przez Ministra Środowiska, w szczególności:

- uzupełniono zapisy dotyczące wyjściowego stanu środowiska, analizy celów Programu i celów środowiskowych o charakterze ogólnym, gospodarki odpadami, powierzchni obszarów OSO i SOO, wpływu programu na przyrodę i obszary NATURA 2000 oraz bieżących problemów środowiska istotnych z punktu widzenia programu,
- uzupełniono listę obszarów NATURA 2000 na obszarze wsparcia programu, zgodnie z listą przesłaną przez Ministra Środowiska,
- na nowo opracowano streszczenie w języku niespecjalistycznym – zostało ono rozszerzone, a zagadnienia metodologiczne, mitygacyjne i ewaluacyjne zostały wyeksponowane,

- poprawiono nieścisłości terminologiczne (w tym np. tytuł Dyrektywy, artykuły z ustawy Prawo ochrony środowiska, zastosowano powszechnie używane skróty OSO i SOO zamiast OSOP i SOOS),
- poprawiono bądź wyeliminowano budzące wątpliwości zapisy, w tym np. w kwestii obszarów NATURA 2000, zasad zrównoważonego rozwoju, środków mitygacyjnych.

W odniesieniu do kwestii możliwego transgranicznego oddziaływania na środowisko stwierdzić należy, iż rozmiar finansowy programu raczej wyklucza przedsięwzięcia o znaczących oddziaływaniach transgranicznych. Ponadto wszystkie przedsięwzięcia będą zatwierdzane przez Wspólny Komitet Monitorujący, w którym zasiadają przedstawiciele władz państw sąsiedzkich, co wyeliminuje przypadki uciążliwości dla kraju potencjalnego narażenia. W pracach Wspólnego Komitetu Monitorującego przewiduje się udział eksperta ds. ochrony środowiska.

- **Uwzględnienie uwag zgłoszonych w trakcie konsultacji społecznych**

Zgłoszone w trakcie konsultacji punkty odnoszą się głównie do fazy wdrażania programu.

Najczęściej zgłaszane uwagi we wszystkich przypadkach dotyczyły tego, że kwestie środowiskowe powinny być brane pod uwagę w procesie wyboru projektów oraz że dla określonych rodzajów projektów, w szczególności dla projektów infrastrukturalnych, powinny być sporządzane odrębne oceny oddziaływania na środowisko, a także powinny być organizowane konsultacje społeczne.

Do kryteriów wyboru projektów i przyznawania funduszy określonych w projekcie programu zostało dodane wymaganie dotyczące potencjalnego wpływu projektu na środowisko. Zgodnie z tym wymaganiem projekty o potencjalnie poważnym negatywnym oddziaływaniu na środowisko (określonym w ocenie oddziaływania na środowisko) nie otrzymają dotacji w ramach programu, natomiast potencjalnie pozytywny wpływ projektu na środowisko zostanie uwzględniony w procesie oceny. Stosowanie tego kryterium w procesie oceny pomoże także uwzględnić aspekt ekologicznego zbilansowania w projektach przyczyniających się do rozwoju potencjału turystycznego, co było także jedną z podnoszonych w trakcie konsultacji kwestii.

Inną zgłoszoną uwagą było to, że program nie powinien wspierać działań związanych z transferem odpadów i starych technologii z UE na Ukrainę. Zgodnie z zasadami programu nie będzie możliwości wspierania tego typu działań ze środków programu.

Zaakceptowano propozycję dostosowania opisu Działania 2.2 i dodano w nim zdanie: “zapobieganie i eliminowanie nielegalnego handlu rzadkimi i zagrożonymi gatunkami zwierząt”.

Wiele uwag dotyczyło poparcia dla projektów pro-środowiskowych, w szczególności projektów prowadzących do zwiększenia świadomości ekologicznej, poprawy ochrony środowiska, ochrony bioróżnorodności, zmniejszenia nacisku na wrażliwe ekologicznie obszary, promocji oszczędzania energii i energii odnawialnej, zapobiegania zanieczyszczeniom radioaktywnym, ograniczenia degradacji ziemi, efektywnej gospodarki odpadami oraz odtworzenia naturalnych dróg migracyjnych przez granice. Projekty takiego rodzaju będą wspierane przez program i jest na to przewidziane specjalne działanie – Działanie 2.1 - Ochrona środowiska w obszarze przygranicznym. Niektóre z tych inicjatyw mogłyby być także rozwijane jako projekty w ramach innych działań programu, na przykład Działania 3.2 – Inicjatywy społeczności lokalnych. Ponadto, jak wspomniano powyżej, potencjalny pozytywny wpływ projektu na środowisko będzie uwzględniany w procesie oceny projektów.

Inne uwagi wskazywały, że aspekty środowiskowe powinny być włączone do wskaźników programu i do systemu jego monitorowania. Ta kwestia jest omówiona poniżej.

W jakim stopniu rekomendacje i uwagi z prognozy oddziaływania na środowisko zostały uwzględnione w programie

Zgodnie z Prognozą oczekuje się, że wszystkie interwencje podejmowane w ramach programu przyczynią się do zrównoważonego gospodarczego i społecznego rozwoju obszaru objętego programem. Należy dodać, że interwencje te przyczynią się także do zrównoważonego rozwoju środowiska. Zasady zrównoważonego rozwoju (rozumiane jako branie pod uwagę czynników środowiskowych) będą traktowane jako tematy istotne w ramach programu.

W Prognozie zostało wskazanych wiele rekomendacji dotyczących działań ograniczających, monitoringu i oceny. Proponowane działania ograniczające związane są z przejściami granicznymi, gospodarką odpadami, gospodarką wodą i ściekami oraz z uwzględnianiem opcji odnawialnych źródeł energii w rozwój przedsiębiorstw. Prognoza rekomenduje także, by projekty były przedmiotem oceny oddziaływania na środowisko, jeśli to potrzebne, by program przyczynił się do znalezienia sposobu na zapewnienie konsultacji pomiędzy partnerami programu w zakresie inwestycji przygranicznych, które mogą mieć znaczący wpływ na środowisko oraz by wpływ programu na środowisko również podlegał ocenie. Prognoza zaleca także, by społeczeństwo było zaangażowane w podejmowanie decyzji w zakresie alokacji funduszy na poszczególne zadania.

Kwestie te zostały rozpatrzone i będą uwzględnione w procesie oceny projektów. Jak wspomniano powyżej, do kryteriów oceny projektów określonych w projekcie programu dodano wymóg związany z wpływem projektu na środowisko. Przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko w przypadku projektów, które będą miały znaczący wpływ na środowisko, także pomoże ograniczyć negatywne oddziaływanie na środowisko.

Prognoza wskazała, że konieczna jest poprawa współpracy transgranicznej w dziedzinie środowiska. Prognoza przewiduje także, że wdrożenie programu wzmocni służby zajmujące się ochroną środowiska oraz administrację odpowiedzialną za wprowadzanie zasad zrównoważonego rozwoju.

3. Przyczyny wyboru przyjętego programu w świetle innych uzasadnionych alternatyw

W trakcie opracowywania programu były brane pod uwagę określone alternatywy. Jednak, jak wspomniano powyżej, końcowy program odzwierciedla wyniki analizy społeczno-ekonomicznej, które podkreśliły potrzebę ochrony i poprawy środowiska naturalnego oraz priorytetów określonych przez partnerów ze wszystkich trzech krajów uczestniczących w procesie programowania.

Oczekuje się, że realizacja programu będzie miała pozytywny wpływ na środowisko. Rezygnacja z realizacji programu zmniejszyłaby możliwość poprawy środowiska w regionie i jakości życia jego mieszkańców. Jakikolwiek negatywne wpływy będą kontrolowane poprzez monitoring i przeprowadzane w razie potrzeby oceny oddziaływania projektów na środowisko.

Opis działań monitorujących (w tym informacja nt. metod i częstotliwości przeprowadzania analizy realizacji postanowień programu)

Monitorowanie oddziaływań na środowisko wynikających z realizacji programu jest bezpośrednio związane z systemem monitorowania programu jako całości oraz odnosi się do rodzajów działań przewidzianych w ramach programu.

Informacje o metodach i częstotliwości przeprowadzania analizy realizacji postanowień programu znajdują się w podrozdziale 2.3 programu – Monitoring, kontrola i audyt oraz w podrozdziale 1.2 – Wspólna Instytucja Zarządzająca. Zgodnie z informacjami tam zawartymi, oraz zgodnie z zobowiązaniami wynikającymi z podstawy prawnej programu, tj. z *Rozporządzenia Komisji (WE) nr 951/2007 z dnia 9 sierpnia 2007 r. ustanawiającego zasady stosowania programów współpracy transgranicznej finansowanych w ramach rozporządzenia (WE) nr 1638/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady określającego przepisy ogólne w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa*, Wspólna Instytucja Zarządzająca będzie sporządzała do roku raport z realizacji programu, zawierający część operacyjną i finansową. Zgodnie z zapisami programu, które zostały wprowadzone w wyniku konsultacji społecznych, raport ten będzie uwzględniał również kwestie środowiskowe.

Monitorowanie programu obejmuje wskaźniki, które pokazują, jak program przyczynia się do osiągnięcia europejskich celów przekrojowych, celów oceny oddziaływania na środowisko i celów *Strategy Paper*. W odniesieniu do środowiska zaproponowano, by zrównoważony rozwój był monitorowany przy zastosowaniu jako wskaźnika liczby projektów mających pozytywny wpływ na środowisko i na zrównoważony rozwój.

Monitorowanie środowiskowe na poziomie programu jest przedstawione poniżej.

Priorytet	Wkład budżetowy	Wskaźnik produktu	Wskaźnik rezultatu
2. Poprawa jakości życia	35% całego budżetu programu	Liczba projektów poprawiających ochronę środowiska w obszarze przygranicznym	<ul style="list-style-type: none"> · Dodatkowa liczba osób obsługiwanych przez poprawioną infrastrukturę ochrony środowiska · Dodatkowa liczba osób objętych kampaniami zwiększającymi świadomość ekologiczną · Liczba stworzonych/przetestowanych narzędzi/metod/rozwiązań modelowych w zakresie ochrony środowiska · Liczba wspólnych działań/inicjatyw planistycznych

Prognoza zaleciła, by do programu zostało włączonych kilka wskaźników, które wezmą pod uwagę aspekty środowiskowe. Wskaźniki zaproponowane w Prognozie obejmowały wkład gospodarstw domowych do ilości ścieków, odpady komunalne, ziemię wymagającą rewitalizacji, liczbę gospodarstw agroturystycznych i ekoturystycznych, liczbę lokalnych organizacji ekologicznych, ruch na turystycznych przejściach granicznych oraz inne wskaźniki.

Kwestia monitorowania stanu środowiska w trakcie realizacji programu jest szczególnie istotna na tym obszarze, ale, co wskazała Prognoza, wielkość programu nie pozwala na wprowadzenie odrębnego badania oraz systemu monitorowania i pomiaru.

Jednak, jak wspomniano powyżej, kryteria oceny projektów będą obejmowały wymóg, by nie były finansowane projekty o potencjalnie poważnym negatywnym wpływie na środowisko (określonym w ocenie oddziaływania na środowisko). Projekty, które będą zobowiązane do wprowadzenia działań w celu ograniczenia negatywnych wpływów na środowisko (w następstwie oceny oddziaływania na środowisko), będą także zobowiązane do monitorowania realizacji tych działań.

Działania ewaluacyjne

Zgodnie z Prognozą projekt programu zawiera procedurę umożliwiającą ocenę postępu w jego realizacji oraz odpowiednie rekomendacje dotyczące poprawy zarówno programu, jak i jego działań. Prognoza stwierdza, że z punktu widzenia ochrony środowiska do procedur oceny powinny zostać włączone dodatkowe kryteria.

W Polsce przyjęto, że zatwierdzone dokumenty strategiczne powinny być oceniane co dwa lata, a weryfikowane i uzupełniane co cztery lata. Ewaluacja programu będzie brała pod uwagę zagadnienia środowiskowe. Ponadto Komisja Europejska dokona oceny okresowej programu w 2009 r.

ANEKS 3. WYBRANE DANE O PODREGIONACH 2005

Region		Obszar (km ²)	Liczba mieszkańców	Gęstość zaludnienia (osób/ km ²)	Liczba miejsc noclegowych całorocznych
Polska	podregion rzeszowsko-tarnobrzeski	7512	1 158 156	154	6250
	podregion krośnieńsko-przemyski	10332	940 107	91	10966
	podregion ostrołęcko-siedlecki	12090	753598	62	2756
	podregion białkopodlaski	5977	311600	52	5483
	podregion chełmsko-zamojski	9290	660427	71	5908
	podregion lubelski	9847	1213129	123	8115
	podregion białostocko-suwański	14871	892000	60	10451
	podregion łomżyński	5316	310400	58	2130
Ukraina	obwód lwowski	21831	2577129	118	8701
	obwód wołyński	20143	1040429	52	907
	obwód zakarpacki	12800	1245500	97	2005
	obwód rówieński	20058	1155419	58	3600
	obwód tarnopolski	13823	1112126	80	3082
	obwód iwanofrankowski	13900	1393600	100	12500
Białoruś	obwód brzeski	32800	1445600	44	3193
	obwód homelski	40400	1485100	37	7500
	obwód grodzieński	25100	1123500	45	7314
	Mińsk (miasto)	40200	1780700	81	16100
	obwód miński		1474100		

Region		Ludność w wieku:			Przyrost naturalny (osób)	Migracje netto (osób)	Całkowity przyrost/spadek ludności (osób)
		przedprodukcyjnym (wiek 0-14)* (w %)	produkcyjnym (wiek 15-64)* (w %)	poprodukcyjnym (wiek ponad 65)* (w %)			
Polska	podregion rzeszowsko-tarnobrzeski	18,0	69,4	12,6	1706	-898	808
	podregion krośnieńsko-przemyski	18,2	68,5	13,3	530	-1487	-957
	podregion ostrołęcko-siedlecki	18,7	67,4	13,9	367	-1962	-1595
	podregion białkopodlaski	18,4	67,5	14,2	-140	-1189	-1329
	podregion chełmsko-zamojski	17,1	67,9	15,0	-1325	-1995	-3320
	podregion lubelski	16,5	69,6	13,9	-371	-1717	-2088
	podregion białostocko-suwalski	18,4	67,0	14,6	-1050	-751	-1801
	podregion łomżyński	21,0	65,5	13,5	14	-904	-890
Ukraina	obwód lwowski	16,5	68,8	14,7	-9189	-1723	-10219
	obwód wołyński	18,7	66,7	14,6	-3256	-1092	-4348
	obwód zakarpacki	21,0	60,8	18,2	-706	-2333	-3039
	obwód rówieński	19,5	67,0	13,5	-1938	-2278	-4216
	obwód tarnopolski	16,7	66,6	16,7	-5767	-1680	-7447
	obwód iwanofrankowski	19,8	58,7	21,5	-3039	-1167	-4206
Białoruś	obwód brzeski	18,6	60,1	21,3	-5472	-3575	-9047
	obwód homelski	17,3	61,3	21,4	-8245	-1669	-9914
	obwód grodzieński	17,4	59,8	22,8	-8029	-3488	-11517
	Mińsk (miasto)	14,5	67,9	17,6	-395	16249	15854
	obwód miński	16,7	60,7	22,6	-10815	1574	-9241

* dla Białorusi: wiek przedprodukcyjny: 0-15; wiek produkcyjny: 16-60 (mężczyźni); 16-55 (kobiety); wiek poprodukcyjny: ponad 60 (mężczyźni); ponad 55 (kobiety).

Region		PKB per capita (ceny bieżące w EUR)	Stopa bezrobocia:			Bezrobotni powyżej 180 dni (%)
			łącznie (%)	w tym mężczyźni (%)	w tym kobiety (%)	
UE-25		21741	8,5	51	49	45,5
Polska	podregion rzeszowsko-tarnobrzeski	4283	16,6	47	53	54,4
	podregion krośnieńsko-przemyski	3338	21,0	49	51	56,2
	podregion ostrołęcko-siedlecki	3550	20,4	50	50	58,7
	podregion białkopodlaski	3404	18,5	52	48	58,3
	podregion chełmsko-zamojski	3361	18,4	50	50	54,4
	podregion lubelski	4306	15,9	49	51	53,9
	podregion białostocko-suwalski	4137	15,1	50	50	47,8
	podregion łomżyński	3409	18,9	50	50	55,5
Ukraina	obwód lwowski	816	8,8	41	59	44,7
	obwód wołyński	750	8,9	41	59	52,6
	obwód zakarpacki	625	7,0	33	67	14,6
	obwód rówieński	667	9,7	45	55	43,6
	obwód tarnopolski	517	9,1	49	52	36,6
	obwód iwanofrankowski	782	8,8	55	45	64,2
Białoruś	obwód brzeski	2490	1,8	30	70	b.d.
	obwód homelski		1,7	30	70	b.d.
	obwód grodzieński		1,6	26	74	b.d.
	Mińsk (miasto)		0,8	32	68	b.d.
	obwód miński		1,5	33	67	b.d.

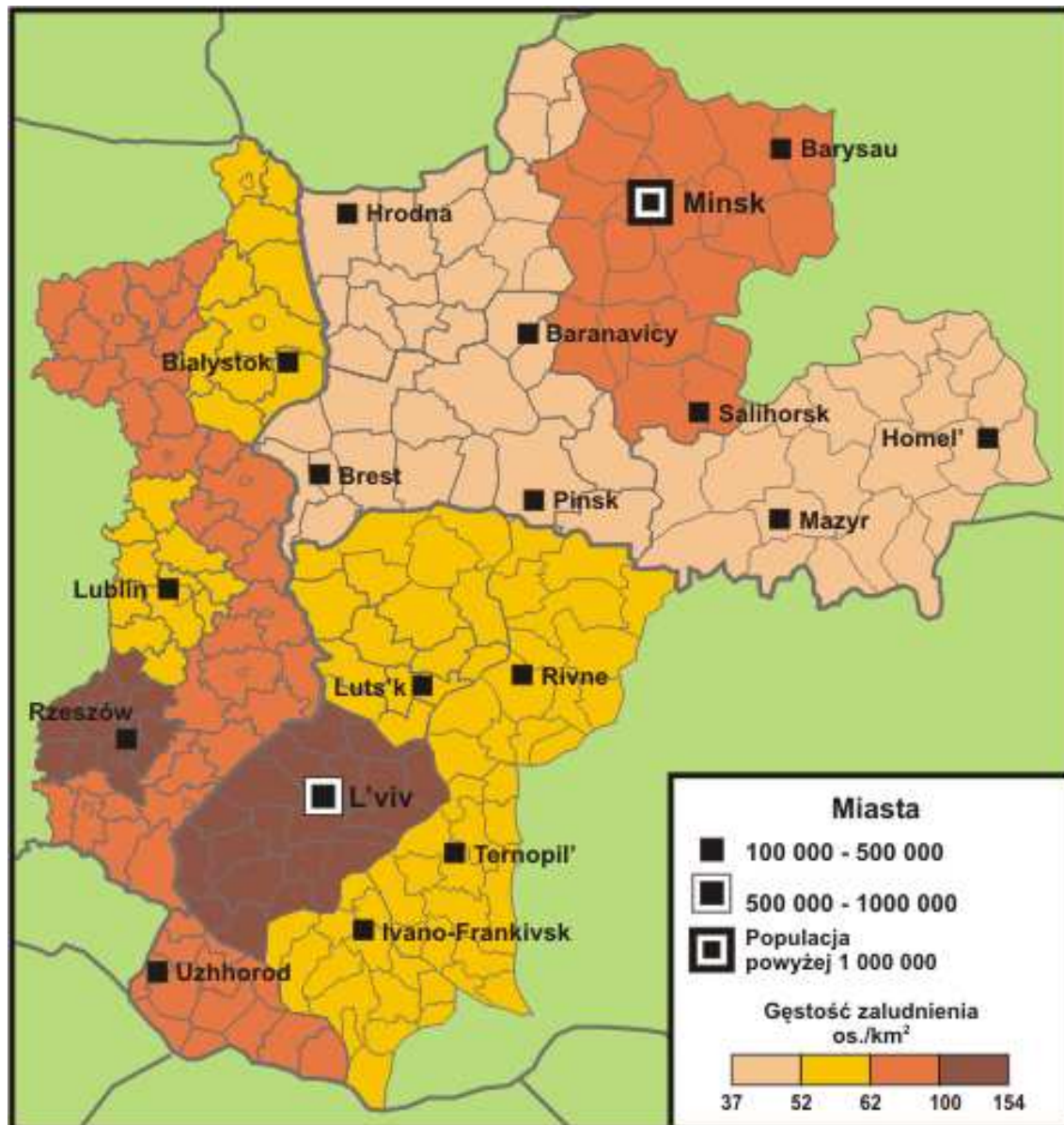
Region		Zatrudnieni w:		
		przemysłe (%)	rolnictwie (%)	usługach (%)
UE-25		27,5	4,9	67,6
Polska	podregion rzeszowsko-tarnobrzeski	31,8	26,6	41,6
	podregion krośnieńsko-przemyski	25,1	33,9	41,0
	podregion ostrołęcko-siedlecki	16,5	51,6	31,9
	podregion białskopodlaski	14,3	50,5	35,2
	podregion chełmsko-zamojski	14,0	55,2	30,7
	podregion lubelski	20,1	38,4	41,5
	podregion białostocko-suwalski	19,4	37,6	43,0
	podregion łomżyński	14,1	56,9	29,0
Ukraina	obwód lwowski	17,1	20,0	62,9
	obwód wołyński	12,5	28,6	58,9
	obwód zakarpacki	24,5	55,9	19,6
	obwód rówieński	20,3	20,6	59,1
	obwód tarnopolski	18,4	13,7	67,9
	obwód iwanofrankowski	20,8	30,5	48,7
Białoruś	obwód brzeski	24,7	15,2	60,1
	obwód homelski	27,3	10,6	62,1
	obwód grodzieński	25,3	16,4	58,3
	Mińsk (miasto)	27,1	0,0	72,9
	obwód miński	28,7	16,2	55,1

Region	Wodociągi publiczne		Kanalizacja publiczna		Oczyszczalnie ścieków			Emisja gazów cieplarnianych w 2005 (tys. ton)	Odpady komunalne (kg per capita)	Liczba MSP
	w km	na 100 km ²	w km	na 100 km ²	komunalne	przemysłowe	woda oczyszczona (% wszystkich ścieków)			
podregion rzeszowsko-tarnobrzeski	7619,1	101,4	4111,3	54,7	85	60	93,1	2 871	9147	80 076
podregion krośnieńsko-przemyski	4594	44,5	3906,3	37,8	115	26	92,1	622	1852	58 744
podregion ostrołęcko-siedlecki	4288,4	35,5	482,4	4,0	60	24	94,2	3365	147	53794
podregion białkopodlaski	3161	52,9	653,0	10,9	45	14	95,2	2050	139	17776
podregion chełmsko-zamojski	5067,1	54,5	907,4	9,8	104	31	95,7	1968	118	41573
podregion lubelski	8923,5	90,6	1622,7	16,5	74	38	95,0	3071	169	90129
podregion białostocko-suwalski	7738,2	52,0	1509,6	10,2	79	13	100,0	8613	532	91633
podregion łomżyński	2882,0	54,2	368,8	6,9	27	15	100,0	3873	206	
obwód lwowski	4728,5	21,7	2176,3	10,0	65	22	96,1	3687	123	6679
obwód wołyński	2602,0	13,0	788,1	3,9	64	16	98,3	330	13,1	5406
obwód zakarpacki	1215,0	6,2	512,6	2,7	17	b.d.	94,9	2123	86	8436
obwód tarnopolski	1113,0	8,1	576,1	4,2	15	b.d.	91,7	252	b.d.	4403
obwód rówieński	1162,4	5,8	509,5	2,5	22	1	100,0	1034	300	4958
obwód iwanofrankowski	1360,0	9,8	753,7	5,4	19	30	45,97	2523	861	7259
obwód brzeski	2700,9	8,2	950,5	2,9	b.d.	b.d.	97,8	3904	265,6	2387
obwód homelski	4651,2	11,5	1240,4	3,1	b.d.	b.d.	100,0	9206	859,2	b.d.
obwód grodzieński	1993,1	7,9	788,8	3,1	68	b.d.	99,2	b.d.	613,3	3784
Mińsk (miasto)	1124,9	375,0	556,1	185,4	b.d.	b.d.	100,0	b.d.	8603,9	b.d.
obwód miński	4185,2	10,5	132,0	0,3	b.d.	b.d.	98,4	95		4600

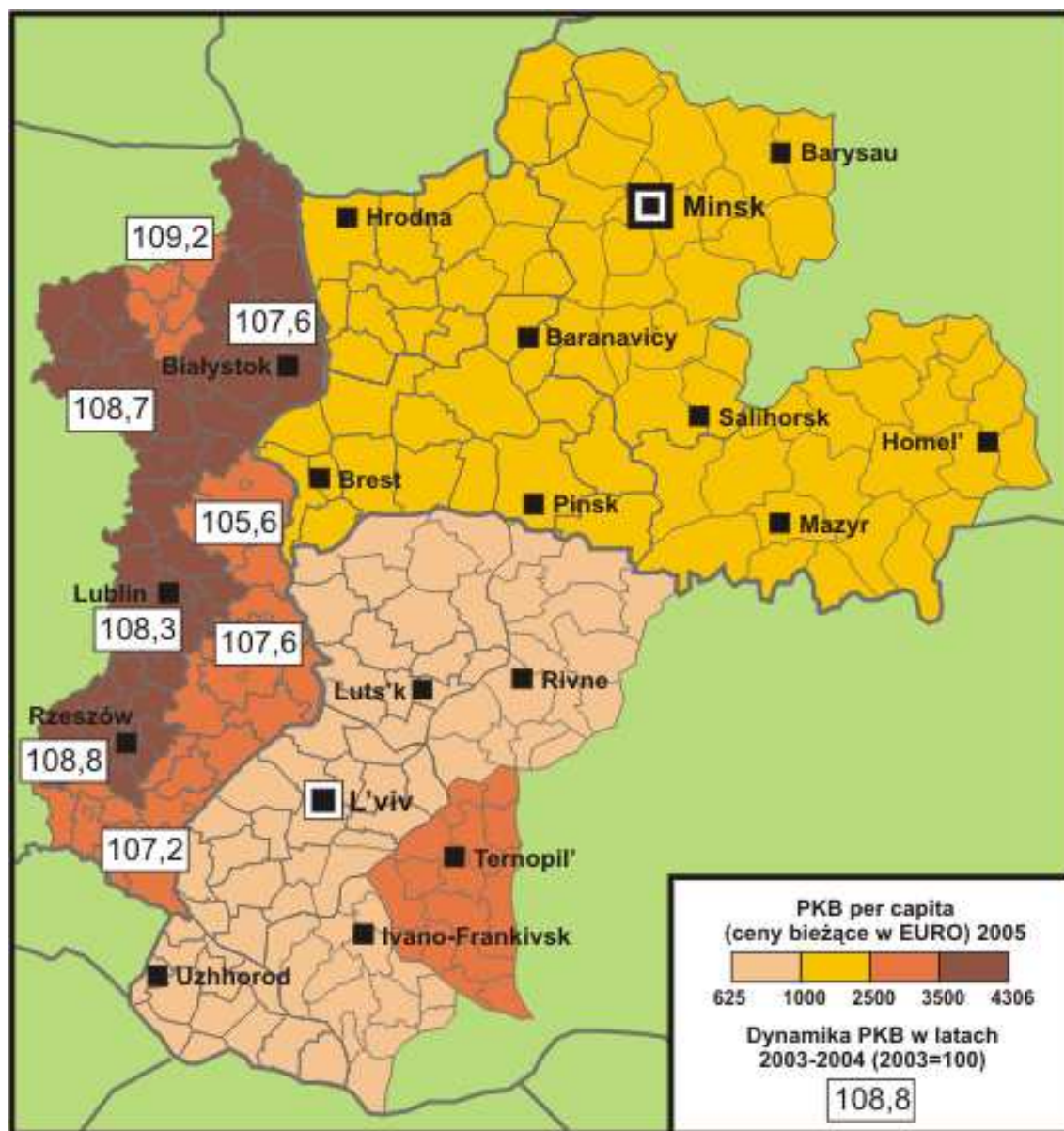
Region:	Narodowość						
	polska	białoruska	ukraińska	rumuńska	rosyjska	litewska	inna
woj. lubelskie	98,6	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	1,2
woj. podkarpackie	98,6	0,0	0,2	0,0	0,0	0,0	1,0
woj. podlaskie	93,5	3,7	0,1	0,0	0,1	0,4	1,5
obwód brzeski	1,8	85,0	3,8	0,0	8,7	0,0	0,7
obwód homelski	0,2	84,2	3,3	0,0	11,0	0,0	1,3
obwód grodzieński	24,8	62,3	1,8	0,0	10,1	0,0	1,0
Mińsk (miasto)	1,0	79,3	2,4	0,0	15,7	0,0	1,6
obwód miński	1,9	86,6	1,6	0,0	9,0	0,0	0,9
obwód lwowski	0,7	0,2	94,8	0,0	3,6	0,0	0,7
obwód wołyński	0,1	0,3	96,9	0,0	2,4	0,0	0,3
obwód zakarpacki	0,0	0,0	80,5	2,6	2,5	0,0	14,4
obwód rówieński	0,2	1,0	96,0	0,0	2,6	0,0	0,0
obwód tarnopolski	0,3	0,9	97,8	0,0	1,2	0,0	0,0
obwód iwanofrankowski	0,1	0,1	97,5	0,0	1,8	0,0	0,5

ANEKS 4. MAPY

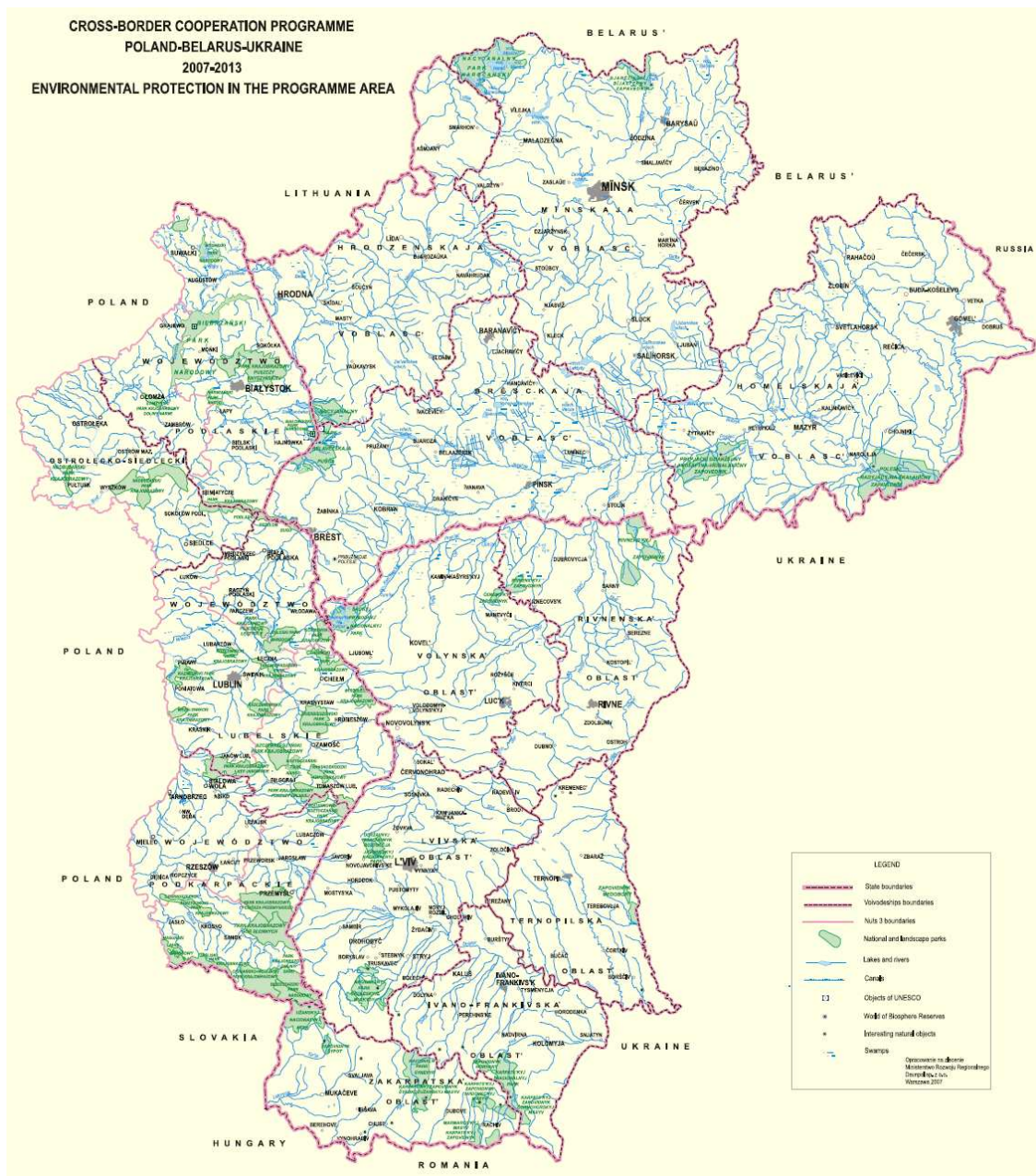
Gęstość zaludnienia (2005)

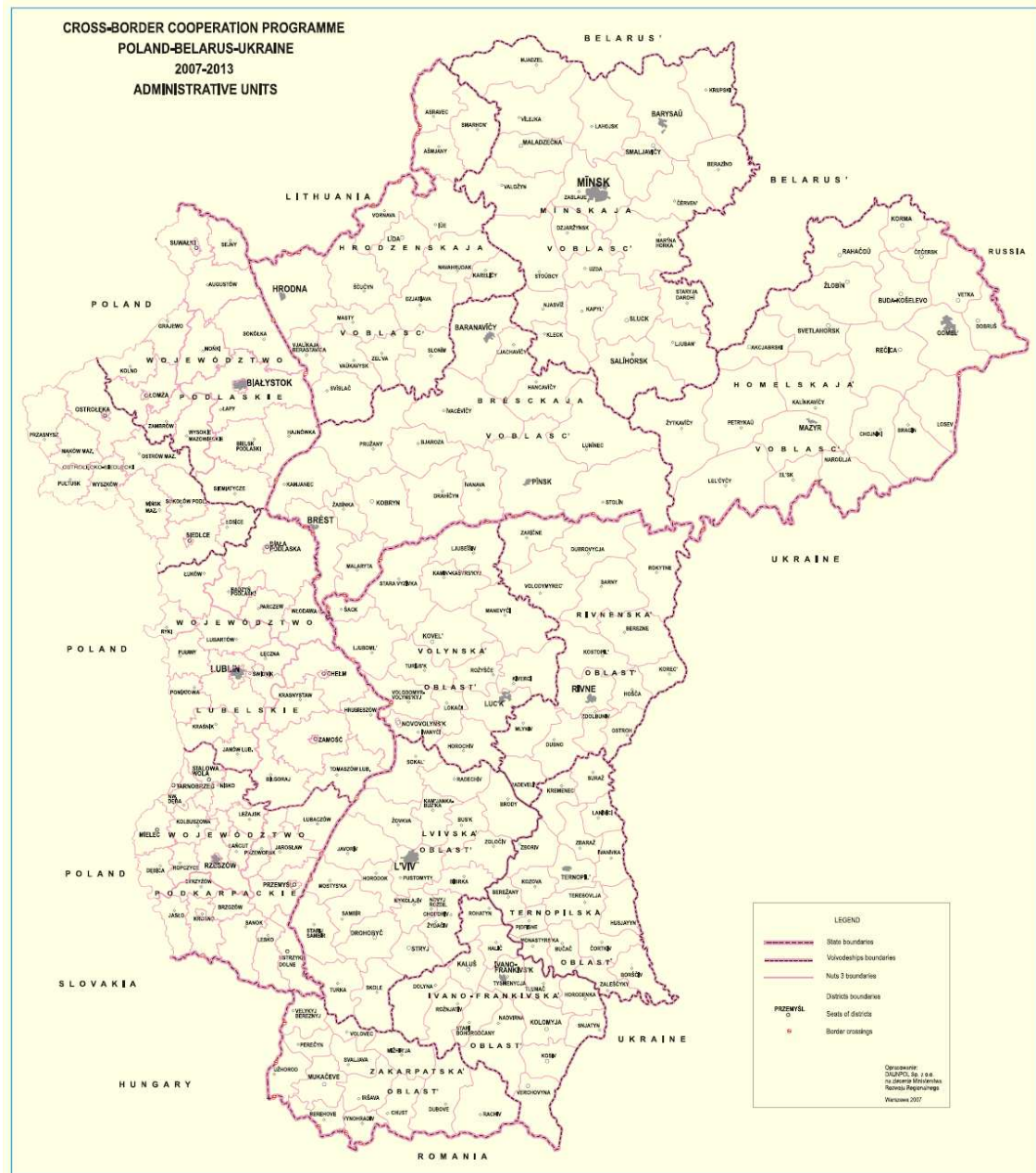
Produkt Krajowy Brutto (PKB 2005). Wzrost PKB (2004)

Mapa obszarów chronionych

Mapa administracyjna

Mapa infrastruktury transportowej

